FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

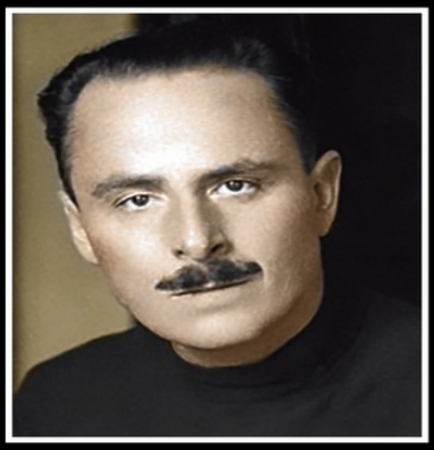
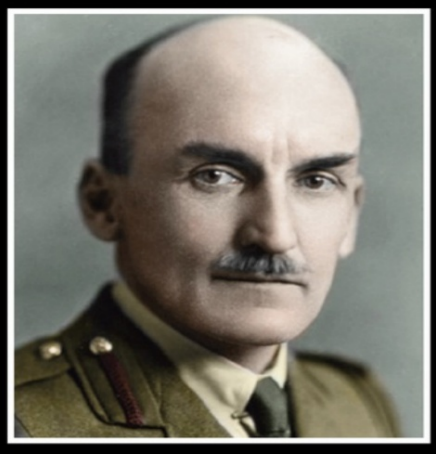

Volume One

Machine Translated by Google

Voci fasciste

Eseuri din „Fascist Quarterly” 1936-1940

Volumul unu

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Voci fasciste

Eseuri din „Fascist Quarterly” 1936-1940

Volumul unu

Drepturi de autor © 2019 Sanctuary Press Ltd

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă în nicio formă, prin mijloace electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau stocare și recuperare de informații, fără permisiunea scrisă a editorului.

Sanctuary Press Ltd.
Strada Shelton 71-75
Grădina Covent
Londra WC2H 9JQ
www.sanctuarypress.com E-
mail: info@sanctuarypress.com

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

VOCI FASCISTE - VOLUMUL UNU

Această ediție conține eseuri de:

Ioan Beckett

James Drennan,

Norah Elam,

General Franco,

General-maior J. F. C. Fuller, Joseph

Goebbels, J. K.

Heydon, Max

Hunger, Jorian

Jenks, William

Joyce, Dr. Robert

Ley, Francis Mcevoy,

Sir Oswald Mosley,

Ezra Pound, Vidkun

Quisling, Alfred

Rosenberg, Arthur

Reade, Anne Seelig-

Thomann, Claud

Sutton, Alexander Raven,

Thomson, A.

Yusuf Ali

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Cuprins

Voci fasciste

Filosofia fascismului de Sir Oswald Mosley Germania și femeile

ei de Anne Seelig-Thomann Ce este socialismul? de Joseph Goebbels

Filosofia mondială și politica externă de Alfred

Rosenberg Fascismul, femeile și democrația de Norah Elam Acri prețioși de

Jorian Jenks Berchtesgaden-ul lui Hitler, o idilă a noii Germanii

de Joan Morgan O federație mondială

nordică de Vidkun Quisling O interpretare a fascismului de Claud Sutton Războiul

din Spania de generalul-maior JFC Fuller Discursul generalului

Franco către o ortologie economică de Ezra Pound Cauzele

recesiunii de A. Raven Thomson Revoluția trădată de Ezra Pound

Marxismul, doctrina decăderii

de Francis Mcevoy Inamicul este liberalismul de J.K. Heydon

Thomas Carlyle - național-socialist de William Joyce

William Morris - național-socialist de Arthur

Reade Mitul evreiesc de „Scepticus”

Lumea musulmană și Palestina de A. Yusuf Ali Fascismul și

dialectica de A. Raven Thomson Dezmoștenirii pământului de

Francis Mcevoy Economia corporativă de A. Raven Thomson

Mișcarea nazistă în perspectivă de James Drennan Social-

democrația în declin de John Beckett Fascismul și războiul de

generalul-maior JFC Fuller Înainte în fascism de Oswald

Mosley Putere prin bucurie de Dr. Robert Ley Opera germană de

ajutorare de iarnă de Max Hunger

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Filosofia fascismului de Sir Oswald Mosley

Fiind o prelegere susținută de Sir Oswald Mosley la Uniunea Vorbitorilor de Limbi Engleze, miercuri, 22 martie 1933.

O Adversarii dumneavoastră susțin că fascismul nu are un fundal istoric sau o filozofie, iar sarcina mea în această după-amiază este să sugerez că fascismul are rădăcini adânci în istorie și a fost susținut de unele dintre cele mai fine aventuri ale minții speculative. Sunt, desigur, conștient că nu prea multă filozofie se leagă de activitățile noastre din rubricile presei zilnice, iar când ați citit că urma să țin o prelegere despre „Filosofia fascismului", probabil că mulți dintre voi ați spus: „Ce legătură are acest gangster cu filosofia?". Cu toate acestea, am încredere că veți crede că acele mari oglinzi ale minții publice nu oferă întotdeauna o reflectare foarte precisă și, deși citiți doar despre momentele mai emoționante ale progresului nostru, există totuși și alte momente care au o oarecare profunzime în gândire și concepție constructivă. Până acum, este într-o oarecare măsură adevărat că filosofia fascistă nu a luat o formă foarte concretă și definită, dar trebuie să vă amintiți că credința fascistă există doar de puțin mai mult de zece ani: este o creștere a ultimului deceniu. Totuși, deja, fundalul său filosofic este capabil de o oarecare formulare, iar aceasta s-a întâmplat într-un interval de timp mult mai scurt decât o dezvoltare corespunzătoare în orice altă mare credință politică a istoriei. Așa cum mișcarea fascistă însăși, în mai multe țări mari, a avansat spre putere cu o viteză fenomenală, tot așa credința și filosofia fascistă, ca o concepție permanentă, o atitudine față de viață, au avansat mult mai repede decât au făcut-o filozofiile credințelor mai vechi. Luați liberalismul: Un interval foarte lung a trecut între scrierile unor oameni precum Voltaire și Rousseau și formarea finală a crezului liberal în mâinile oamenilor de stat englezi la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea.

De fapt, aceste mari mișcări politice și tulburări psihologice s-au cristalizat doar foarte lent într-un sistem definit de gândire, precum și într-un sistem de acțiune; iar în cazul fascismului este probabil destul de curând să ne așteptăm ca, după zece ani, aceasta să fi căpătat o formă cristalizată concretă. Cu toate acestea, cred că filosofia fascistă poate fi exprimată în termeni inteligibili și, deși aduce o contribuție cu totul nouă la gândirea acestei epoci, se poate totuși demonstra că își derivă atât originea, cât și sprijinul istoric din gândirea consacrată a trecutului.

În primul rând, sugerez că majoritatea filozofiilor acțiunii derivă dintr-o sinteză a conflictelor culturale dintr-o perioadă anterioară. Acolo unde, într-o epocă a culturii, a gândirii, a speculației abstracte, găsești două mari culturi în antiteză puternică, de obicei găsești, în epoca următoare a acțiunii, o oarecare sinteză practică între aceste două antiteze puternice, care duce la un crez practic al acțiunii. Această concepție ți s-ar putea părea că sugerează, într-o oarecare măsură, o abordare spengleriană; și este întru totul adevărat că marele filosof german a făcut probabil mai mult decât oricine altul pentru a picta în contextul vast al gândirii fasciste. Dar este un context foarte vast. Este un context vast al istoriei universale din care apare o sugestie fascistă.

Nu cu mult mai mult decât atât. Și este posibil ca pesimismul său înnăscut să îl împiedice să se apropie de subiect, care, la rândul său, v-aș sugera cu umilință că provine din ignoranța sa totală a științei moderne și a dezvoltării mecanicii.

Dacă te uiți prin ochelarii spenglerieni, sigur vei ajunge la concluzia ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pesimism extrem, deoarece ascund factorul care, pentru prima dată, pune în mâinile omului capacitatea de a elimina complet problema sărăciei. Și cred că neînțelegerea acestui nou factor imens de către filosoful nostru german este cea care îl conduce la concluzia sa pesimistă. Cu toate acestea, acest lucru nu invalidează în niciun fel contribuția sa extraordinară la gândirea mondială.

Veți deduce pe bună dreptate că sugestia mea despre căsătoria unor culturi aparent antitetice, care vor duce în următoarea epocă a acțiunii la producerea unui copil filosofic al perioadei, care se exprimă prin acțiune, are o oarecare origine din gândirea spengleriană. Dar cred că vă pot arăta cum, în practică, această teză funcționează în cazul fascismului. V-aș sugera că, în secolul trecut, principala luptă intelectuală a apărut din impactul extraordinar al gândirii nietzscheene asupra civilizației creștine de două mii de ani. Acest impact a fost realizat foarte lent. Implicațiile sale complete se manifestă abia astăzi. Dar, oriunde vreți, în gândirea modernă, găsiți rezultatele acelei lupte colosale pentru stăpânirea minții și a spiritului omului. A existat o religie care, în ceea ce privește Occidentul, dominase în mare măsură gândirea umană timp de multe secole. Și dintr-o dată, pentru prima dată, acea religie și acea gândire au fost efectiv contestate, iar fundamentele sale, cel puțin pentru moment, au fost zdruncinate. A fost denunțată cu o energie furioasă și cu un geniu extraordinar - denunțată fundamental.

Nu eu însumi – după cum veți vedea mai târziu – prezint argumentele împotriva creștinismului, pentru că vă voi arăta cum cred că doctrina nietzscheană și cea creștină sunt capabile de sinteză. Dar, în acest moment, este necesar să examinez diferențele esențiale dintre aceste două crezuri și să văd unde s-au acumulat diferențele și unde apar asemănările.
Nietzsche a contestat, după cum știți, întregul fundament al gândirii creștine. El a spus, practic: „Aceasta este religia sclavului și a slabului. Aceasta este credința oamenilor care fug de viață, care nu vor înfrunta realitatea, care caută mântuirea într-o viață de apoi visătoare - mântuirea pe care nu au vitalitatea și nici bărbăția să o atingă aici, pe pământ. Este derivată dintr-un spirit de slăbiciune și de capitulare.” El a denunțat-o într-o frază măreață, dacă îmi amintesc bine, ca fiind „religia care a înlănțuit și a slăbit omenirea”.

Și în locul acestei credințe, el a creat concepția supraomului, omul care se confruntă cu dificultăți, pericole, merge mai departe prin lucruri materiale și prin dificultățile mediului înconjurător, pentru a realiza, a câștiga și a-și crea, aici pe pământ, o lume a sa. A fost o provocare la adresa întregii baze, nu numai a gândirii, ci și a vieții. Și a zguduit din temelii gândirea despre lume. Celor care erau serios preocupați de acea controversă la vremea respectivă trebuie să li se fi părut că unul sau altul dintre acele crezuri trebuie să iasă victorios și unul sau altul trebuie să moară; că orice combinație, orice sinteză a acelor doctrine conflictuale era complet exclusă.

Acum cred, așa cum se întâmplă atât de des în viața de zi cu zi, că crezurile care par atât de diferite sunt de fapt susceptibile de o oarecare reconciliere atunci când sunt examinate mai atent și chiar de o anumită sinteză; și cred că vă pot arăta că, de fapt, în doctrina fascistă de astăzi, găsiți o îmbinare completă a marilor caracteristici ale ambelor crezuri. Pe de o parte, găsiți în fascism, preluat din creștinism, preluat direct din concepția creștină, imensa viziune a slujirii, a abnegării de sine, a sacrificiului de sine pentru cauza altora, pentru cauza lumii, pentru cauza țării voastre; nu eliminarea individului, ci mai degrabă fuziunea individului în ceva mult mai mare decât el însuși; și aveți acea doctrină fundamentală a fascismului - slujirea, predarea de sine - față de ceea ce fascistul trebuie să conceapă a fi cea mai mare cauză.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

și cel mai mare impuls din lume. Pe de altă parte, găsiți preluate din gândirea nietzscheană virilitatea, provocarea la adresa tuturor lucrurilor existente care împiedică marșul omenirii, renunțarea absolută la doctrina predării; capacitatea fermă de a lupta cu și de a depăși toate obstacolele. Aveți, de fapt, crearea unei doctrine a oamenilor viguroși și ai auto-ajutorării, care este cealaltă caracteristică remarcabilă a fascismului.

Prin urmare, găsim – cred că pot pretinde – o oarecare îmbinare a acestor două mari doctrine exprimându-se în crezul practic al fascismului de astăzi. Și aceasta, de fapt, se reflectă în întreaga noastră atitudine față de viață. O putem reduce la cele mai mici detalii ale existenței generale. De la cea mai largă și mai abstractă concepție putem ajunge la cele mai detaliate lucruri ale vieții de zi cu zi.

Cerem de la toți oamenii noștri o concepție primordială a serviciului public, dar le acordăm și în schimb cetățenii și credem că, în concepția fascistă, statul ar trebui să acorde libertate absolută. În viața sa publică, un om trebuie să se comporte ca un membru potrivit al statului, în fiecare acțiune a sa trebuie să se conformeze bunăstării națiunii. Pe de altă parte, el primește de la stat, în schimb, o libertate completă de a trăi și de a se dezvolta ca individ. Și în moralitatea noastră - și cred că pot susține că este singura moralitate publică în care practica privată coincide în totalitate cu protestarea publică - în moralitatea noastră, singurul test al oricărei întrebări morale este dacă aceasta împiedică sau distruge în vreun fel puterea individului de a servi statul. El trebuie să răspundă la întrebările: „Această acțiune dăunează națiunii? Îi dăunează altor membri ai națiunii? Îmi dăunează propria capacitate de a servi națiunea?" Și dacă răspunsul este clar la toate aceste întrebări, individul are libertate absolută de a face ce dorește; și asta conferă individului de departe cea mai mare măsură de libertate sub stat pe care orice sistem sub stat sau orice autoritate religioasă a conferit-o vreodată individului.

Cea mai apropiată abordare de acel test moral a fost probabil abordarea civilizației grecești, care, în organizare, avea, desigur, o concepție despre stat nu mult inferioară concepției fasciste de astăzi.

Această atitudine, acest fundal filosofic impune fascistului anumite reguli foarte clare de conduită socială, care echivalează cu o provocare detaliată la adresa ordinii existente a lucrurilor, deși nu vom intra în profunzime în aceste detalii, dincolo de a arăta că aceste principii generale sunt susceptibile de a fi reduse la detalii. De exemplu, considerăm ridicol un sistem în care un om poate fi amendat dacă își riscă chiar și să se rănească consumând alcool după ora la care este legal să facă acest lucru, dar care, în calitatea sa publică de figură publică mai mare sau mai mică, poate, cu deplină impunitate, să întreprindă acțiuni care pot amenința întreaga structură a statului. Dacă își riscă cel mai mic rău, întreaga forță a legii este mobilizată împotriva lui; totuși, în calitatea sa publică, el poate amenința întreaga viață a națiunii: poate amenința chiar pilonii statului.

Principiul fascist este libertatea privată și serviciul public. Aceasta ne impune, în viața noastră publică și în atitudinea noastră față de ceilalți oameni, o anumită disciplină și o anumită reținere; dar numai în viața noastră publică; și aș argumenta cu tărie că singura modalitate de a avea libertate privată era printr-o organizare publică care aducea o oarecare ordine din haosul economic existent în lumea de astăzi și că o astfel de organizare publică poate fi asigurată doar prin metodele de autoritate și disciplină care sunt inerente fascismului.

Revenind însă la latura filosofică, constatăm că filosofia fascistului i-a impus în mod natural o anumită disciplină în viață, un atletism ordonat, cum l-aș numi, și un sentiment de încredere în conducere, o credință în autoritate, care sunt străine altor mișcări. Și aici suntem aduși imediat în coliziune cu principiile fundamentale ale socialismului și liberalismului.

Socialismul diferă, desigur, puternic de liberalism prin concepția sa despre organizarea economică; ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Dar în filosofie cred că există puțini socialiști sau liberali care nu ar fi de acord că au într-adevăr o origine comună, dacă ne întoarcem suficient de mult în urmă la atitudinea de viață a lui Voltaire-Rousseau; și mai ales la cea din urmă. Acum, pot să vă sugerez diferența fundamentală care apare aici între liberalism și socialism, pe de o parte, și fascism, pe de altă parte? Rousseau, în opinia noastră, fie a făcut o mare greșeală, fie a fost înțeles greșit. Rousseau a spus egalitate. Noi răspundem: Dacă vă referiți la egalitatea de șanse, da; dacă vă referiți la egalitatea omului, nu. Aceasta este o absurditate. Personal, cred că, dacă este citit corect, Rousseau a vrut să spună egalitatea de șanse, că principalul atac al lui Rousseau a fost îndreptat - și pe bună dreptate - împotriva sistemului decadent sub care a trăit. El a spus, practic: „Este absurd ca această nobilime inactivă și decadentă a Franței" (așa cum, fără îndoială, era și la vremea respectivă) „să revendice privilegii care sufocă viața națiunii. Egalitatea șanselor este un lucru fundamental. Să conducă cei care sunt potriviți să conducă. Nimeni să nu conducă pentru că bunicul său s-a dovedit a fi potrivit să conducă." A fost o revoltă împotriva privilegiilor, o afirmație că omul talentat și capabil ar trebui să fie omul care să conducă treburile unei mari națiuni. Dar această doctrină a fost preluată de discipolii săi de mai târziu ca însemnând egalitatea omului, că toți oamenii sunt egali.

Din această construcție izvorăște întreaga eroare, așa cum o vedem noi. Este o absurditate manifestă și clară. Un om, în minte și fizic, diferă imens de altul. Nu este vorba, așa cum spun adesea socialiștii, de egalitate morală sau spirituală. Acesta este un lucru complet diferit. Moral și spiritual, omul care mătură podeaua unei mari afaceri poate fi mult superior managerului acelei afaceri. Dar întrebarea este: care om este potrivit să facă ce treabă. Care este funcția corectă pe care trebuie să o îndeplinească? Unii oameni sunt buni la un lucru, iar alții la altul.

Desigur, eliminăm complet concepția de clasă socială din fascism, deoarece aceasta se bazează pe șansa eredității; dar spunem că anumiți oameni sunt în măsură să facă anumite lucruri prin natura lor, iar alții nu. Și odată ce adopți această bază de gândire, contesti întreaga concepție a democrației.

Contestați convingerea că fiecare problemă din lume, oricât de complicată, poate fi rezolvată de oricine, oricât de lipsit de experiență; și, într-adevăr, privită în această lumină, este absurd ca un tehnician din guvern sau din orice altceva să fie instruit de oameni care analizează subiectul timp de aproximativ cinci minute pe an. Dacă aș intra într-un atelier de inginerie, l-aș privi pe inginer făcându-și treaba și apoi aș începe să-i spun cum să o facă, mi-ar spune - și pe bună dreptate - că sunt un măgar încrezut. În mod similar, faptul că un om care nu a studiat deloc problemele țării ar trebui să fie așteptat să-și pună cana de bere pe tejghea și să meargă la secția de votare pentru a da instrucțiuni detaliate despre cum va fi guvernată țara sa în următorii patru ani, ni se pare o noțiune absurdă. „Toți oamenii sunt egali și toți oamenii sunt la fel de calificați să-și exprime opinia asupra oricărui subiect, atâta timp cât este un subiect atât de complicat precum guvernarea unei țări": aceasta este interpretarea dată de social-democrație scrierilor lui Rousseau, iar această concepție este evident absurdă. Este însă baza filosofică a întregului sistem democratic. Prin urmare, contestăm concepția fundamentală conform căreia toți oamenii sunt egali în a se pronunța asupra tuturor problemelor. Ne asumăm și ne însușim egalitatea de șanse și ne opunem – și trebuie să ne opunem – concepției de ereditate privilegiată.

Când un om și-a dovedit valoarea, poate ajunge în cele mai înalte poziții din țară, iar întregul nostru sistem educațional trebuie conceput astfel. Dar el nu va fi în vârf doar pentru că tatăl sau bunicul său au fost acolo înaintea lui. Așadar, pe de o parte, contestăm privilegiul dreptei, iar pe de altă parte, contestăm doctrina absurdă a stângii conform căreia toți oamenii sunt egali prin darul naturii. Acum puteți spune, și poate chiar cu oarecare adevăr, că

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Aceste doctrine au fost auzite și înainte, că aceasta a fost baza bonapartismului sau, pentru a merge și mai departe înapoi la originea sa, a fost baza cezarismului.

Este, desigur, adevărat că fascismul are o relație istorică cu cezarismul, dar lumea modernă diferă profund de formele și condițiile lumii antice. Organizarea modernă este prea vastă și prea complexă pentru a se baza doar pe un individ, oricât de talentat ar fi. Cezarismul modern, ca toate lucrurile moderne, este colectiv. Voința și talentul individual sunt înlocuite de voința și abilitatea miilor disciplinate care alcătuiesc o mișcare fascistă. Fiecare Cămașă Neagră este o celulă individuală a unui cezarism colectiv. Voința organizată a maselor devotate, supuse unei discipline voluntare și inspirate de idealul pasional al supraviețuirii naționale, înlocuiește voința de putere și o ordine superioară a supraomului individual. Cu toate acestea, acest cezarism colectiv, înarmat cu armele științei moderne, se află în aceeași relație istorică ca și cezarismul antic cu reacția, pe de o parte, și cu anarhia, pe de altă parte. Cezarismul s-a opus spartacismului, pe de o parte, și Senatului Patrician, pe de altă parte. Această poziție este la fel de veche ca istoria ultimilor două mii de ani. Însă, în acele vremuri, le lipseau oportunitățile de realizare constructivă care sunt prezente astăzi, iar singura lecție pe care o putem desprinde din dovezile anterioare ale acestei doctrine este pur și simplu aceasta: ori de câte ori lumea, sub influența lui Spartacus, aluneca spre un colaps și un haos complet, întotdeauna ceea ce Spengler numea „marii oameni ai faptelor" era cel care extragea lumea din haosul rezultat și îi dădea omenirii, adesea secole de pace și ordine într-un sistem nou și o stabilitate nouă. Și acest lucru a fost făcut, și a fost făcut, de mișcările fasciste moderne, „prin recunoașterea anumitor fapte fundamentale ale politicii și filosofiei. Din nou, avem o anumită îmbinare a două doctrine aparent conflictuale. Suntem adesea acuzați că luăm ceva de la dreapta și ceva de la stânga. Ei bine, este un lucru foarte sensibil să împrumutăm de la alte credințe; să renunțăm la ceea ce este rău și să păstrăm ceea ce este bun; și imediat ce te îndepărtezi de vechea mentalitate parlamentară, vezi, desigur, înțelepciunea oricărui astfel de curs. Și fascismul, desigur, ia ceva de la dreapta și ceva de la stânga și adaugă noi fapte pentru a se potrivi epocii moderne.

În această nouă sinteză a fascismului, apropiindu-ne mult mai mult de situația noastră imediată, constatăm că luăm marele principiu al stabilității susținut de autoritate, de ordine, de disciplină, care a fost atributul dreptei, și îl combinăm cu principiul progresului, al schimbării dinamice, pe care îl preluăm de la stânga. Conservatorismul - ca să-l numim așa cum este cunoscut în această țară - crede în stabilitate și o susține prin credința sa în ordine; dar acolo unde conservatorismul a eșuat întotdeauna în lumea modernă este incapacitatea sa de a percepe că stabilitatea poate fi atinsă doar prin progres: că o rezistență constantă la schimbare precipită situația revoluționară de care conservatorismul se teme cel mai mult. Pe de altă parte, stânga nu a reușit niciodată să realizeze, datorită complexului său Rousseau, că singura modalitate de a obține progres este adoptarea instrumentelor executive prin care schimbarea este posibilă.

Prin urmare, am ajuns la următoarea concluzie: că puteți avea stabilitate doar dacă sunteți pregătiți să duceți la bun sfârșit schimbări ordonate, deoarece pentru a rămâne stabili trebuie să vă adaptați la noile realități ale noii epoci. Pe de altă parte, puteți avea progresul dorit de stânga doar dacă adoptați instrumentele executive ale progresului, și anume autoritatea, disciplina și loialitatea, care au fost întotdeauna considerate ca aparținând doar dreptei. Prin unirea acestor două principii, realizăm baza credinței fasciste și a organizației fasciste.

Veți spune din nou: „Aceasta este încă o dată cezarism sau bonapartism. A încetat să mai fie o chestiune de conducere pur individuală. Mașinăria cu care avem de-a face este mult prea mare pentru ca un singur individ să o poată gestiona singur. Așa că a devenit un cezarism colectiv -

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

conducerea unei mase organizate și disciplinate, unite într-o disciplină voluntară de idealurile de regenerare națională și mondială care o inspiră cu pasiune. Dar principiile de bază rămân aceleași; și, prin urmare, deși mișcarea voastră fascistă poate îndeplini scopul pe care cezarismul l-a îndeplinit și înainte, poate aduce ordine din haosul pe care l-a evocat conflictul dintre Spartacus și reacție, poate oferi timp de câțiva ani sau câteva secole o mare pace lumii, ea poartă totuși în sine propria decădere și nu realizează cu adevărat ceea ce credem noi a fi necesar."

Cred că răspunsul la acest caz, care este singurul caz cu adevărat valid, este că întotdeauna înainte factorul științei moderne a lipsit. Acum aveți un factor complet nou. Dacă puteți introduce în sistemul vostru de guvernare o nouă eficiență, și toată lumea admite că astfel de mișcări, atunci când ajung la putere, sunt cel puțin eficiente: dacă puteți aduce la guvernare chiar și pentru câțiva ani o putere executivă și o eficiență care să realizeze lucrurile, puteți elibera - și veți elibera - geniul închis al științei pentru a îndeplini sarcina pe care trebuie să o îndeplinească în lumea modernă. Oricare ar fi opiniile noastre divergente asupra structurii statului și a economiei, cred că trebuie să fim cu toții de acord că ar fi posibil, printr-o organizare sănătoasă a lumii, cu puterea științei moderne și a industriei, să producem, să rezolvăm odată pentru totdeauna problema sărăciei și să abolim, odată pentru totdeauna, sărăcia și cele mai grave atribute ale bolilor și suferinței din lume.

Prin urmare, dacă este posibil să existe o formă eficientă de guvernare, aveți la dispoziție pentru un astfel de sistem, pentru prima dată în istorie, un instrument prin care fața pământului ar putea fi schimbată pentru totdeauna. Odată ce esențialul a fost făcut, odată ce știința și tehnica modernă au fost eliberate și și-au îndeplinit sarcina, odată ce v-ați schimbat sistemul politic și filosofic dintr-o bază tranzitorie și politică într-una permanentă și tehnică, nu va mai fi nevoie de politică și de controversele care distrag atenția lumii de astăzi. Problema sărăciei va fi rezolvată, problemele majore vor fi eliminate pe cât posibil și, așa cum toată lumea știe că pot fi, dacă știința modernă este mobilizată corespunzător. Atunci omenirea va fi eliberată pentru lucrurile din viață care contează cu adevărat.

Prin urmare, deși este poate adevărat că anumite dintre aceste fenomene din eternele reveniri ale istoriei au mai fost văzute în lume și au fost văzute cu mare beneficiu pentru omenire, totuși niciodată până acum marile mișcări executive nu au avut ocazia să își îndeplinească sarcina pe care știința și invenția modernă le-o conferă acum.

Într-un moment de mare criză mondială, o criză care în cele din urmă se va adânci inevitabil, o mișcare apare dintr-un context istoric care îi face inevitabilă apariția, purtând anumite atribute tradiționale derivate dintr-un trecut foarte glorios, dar confruntând realitățile de astăzi înarmată cu instrumentele pe care numai această epocă le-a conferit vreodată omenirii. Prin această nouă și minunată coincidență de instrument și eveniment, problemele acestei epoci pot fi depășite, iar viitorul poate fi asigurat într-o stabilitate progresivă. Posibil că acesta este ultimul mare val mondial al nemuririi, mișcarea cezariană etern recurentă; dar cu ajutorul științei și cu inspirația minții moderne, acest val va duce omenirea spre celălalt țărm.

Atunci, în sfârșit, „Cezarismul", cea mai puternică emanație a spiritului uman în strădania înaltă spre realizări durabile, își va fi îndeplinit misiunea mondială, își va fi ispășit sacrificiul în lupta veacurilor și își va fi împlinit destinul istoric. O umanitate eliberată de sărăcie și de multe dintre ororile și afecțiunile bolilor pentru a se bucura de o lume renăscută prin știință, va avea nevoie în continuare de o mișcare fascistă transformată în scopul unei ordini noi și mai nobile a omenirii; dar nu veți mai avea nevoie de oamenii ciudați și tulburători ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

care, în zile de luptă și de pericol și în nopți de întuneric și de muncă, ați făurit instrumentul de oțel prin care lumea va trece la lucruri mai înalte.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Germania și femeile ei de Anne Seelig-Thomann

D. În timpul ultimei mele vizite în Anglia, multe englezoaice m-au întrebat despre situația femeilor în al Treilea Reich. Conform poveștilor pe care le auziseră, păreau să creadă că nu suntem altceva decât sclave. De fapt, au spus acest lucru deschis și au adăugat că ne compătimesc din adâncul inimii. Aș dori să vă spun ce simțim noi, femeile germane, față de Noul Reich și voi începe cu soțiile și mamele.

Cu toții știm din istorie că fiecare revoluție este urmată de noi forme constituționale și, din cauza revoltei care a produs aceste noi forme, constatăm, în general, schimbări fundamentale și în viața socială a oamenilor. Noul sistem din Germania, „național-socialismul", a venit ca o schimbare binevenită pentru milioane de familii, care suferiseră teribil de pe urma consecințelor războiului, care făcuse viața o povară pentru multe mame și copiii lor.

Sarcina lui Adolf Hitler era să-i ajute și să pună capăt ideii dezastruoase conform căreia „este mai bine să nu ai deloc copii".

Nu trebuie să uităm că egoismul a stat la baza vechiului sistem înainte ca Führer să vină să construiască noul Reich. El a fost cel care le-a făcut pe femeile germane să creadă încă o dată că familia este unitatea esențială a statului și că în ea mama este simbolul viu al supraviețuirii naționale prin creșterea unor copii sănătoși. Maternitatea și feminitatea și-au recăpătat vechiul sens și glorie.

SERVICIU PENTRU MAME

În 1934, Liga Național-Socialistă a Femeilor s-a reunit pentru prima dată pentru o muncă de cooperare serioasă și a fondat Serviciul Reich pentru Mame. Acest serviciu este administrat de fiecare filială a Ligii și constă în cursuri speciale de instruire deschise tuturor femeilor, căsătorite sau necăsătorite, tinere și bătrâne. Din 1934, nu mai puțin de 600.000 de femei germane au participat la aceste cursuri și au primit instruire în administrarea casei, gătit și cusut, precum și elemente de igienă și îngrijire. De asemenea, deoarece noi, germanii, aparținem unei națiuni fără colonii, trebuie să fim atenți la orice fel de materie primă, iar în cadrul acestor cursuri, femeile învață cum să transforme lucruri aparent inutile într-un scop util. De regulă, fiecare curs acoperă zece seri, cu un total de douăzeci și patru de ore de instruire.

Costul unui astfel de curs variază între două și trei note la țară și trei până la cinci note la oraș. Cei care își permit sunt așteptați să plătească integral, dar sume suplimentare sunt contribuite de Secția de Femei a Frontului Muncii și de Organizația Națională Socialistă pentru Bunăstare pentru cei care nu își permit aceste plăți. Foarte adesea, întreaga sumă este plătită de angajator pentru o fată care se pensionează în curând din muncă pentru căsătorie. Există câteva sute de astfel de Școli ale Mamelor înființate permanent în Germania, găsind o vocație pentru mii de lucrători voluntari ca tutori, profesori de asistență socială, lideri de tineret și așa mai departe.

O muncă de acest gen oferă fiecărei femei germane oportunitatea de a lua parte activă la viața statului național-socialist, căci fiecare femeie își dă seama că trebuie să-și asume responsabilitatea alături de bărbați pentru viitorul națiunii noastre.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

FEMEIA MUNCITOARE

Nimic nu a fost mai discutat de alte națiuni decât poziția femeilor profesioniste - și a celor care muncesc - în al Treilea Reich. Adversarii național-socialismului au insistat că, din momentul în care Adolf Hitler va ajunge la putere, toate femeile care muncesc vor fi îndepărtate cu forța din ocupațiile lor și înlocuite de bărbați. De fapt, nimic nu ar putea fi mai contrar adevărului, deoarece toate femeile active din industrie și din profesii sunt organizate în cadrul Frontului Muncii, iar acele femei care nu erau angajate anterior, dar doreau să ajute la construirea Noului Reich, s-au înscris voluntar în Liga Femeilor, sub conducerea națională a doamnei Scholz-Klink. În aceste două organizații găsim gospodina, profesoara, asistenta medicală, moașa, artista, doctorița și toate femeile cu calificări universitare.

Întrucât idealul național-socialismului este de a păstra familia ca unitate esențială a statului, este adevărat că Frontul Muncii a asigurat scoaterea femeilor din munca în fabrici, care este nepotrivită pentru fizicul feminin, înlocuindu-le cu bărbați șomeri. Aceste femei au fost însă găsite la muncă mai potrivită în alte părți.

Femeile germane sunt încă angajate în toate meseriile legate de îmbrăcăminte, iar milioane de altele sunt profesoare, asistente medicale și servitoare, în timp ce există numeroase femei doctor, femei ca arhitecte, pe scenă și în filme, nu doar ca actrițe, ci și ca producătoare remarcabile, cum ar fi celebra Leni Riefenstahl, care se ocupă de toate fotografiile la întâlnirile importante de partid și la Jocurile Olimpice. De asemenea, milioane de femei sunt angajate în industria generală, formând o secțiune specială, așa cum am spus, a Frontului Muncii. Cu siguranță nu se poate spune că femeile germane au fost împinse în case.

SERVICII DOMESTICE

Chiar și cele care, în calitate de servitoare sau gospodine, sunt în mod special limitate la sfera casnică au beneficiat de o atenție specială. Când Adolf Hitler a venit la putere, Liga Femeilor a primit sarcina specială de a depăși prejudecata universală conform căreia munca domestică este doar o ocupație pentru clasele inferioare. Acum, fiecare fată, fie ea bogată sau săracă, la terminarea școlii trebuie să treacă un examen riguros privind îndatoririle casnice și, pe lângă aceasta, majoritatea fetelor noastre, la optsprezece ani, înainte de a-și începe propria profesie, se oferă voluntar pentru Serviciul de Muncă pentru Femei, care implică adesea îndatoriri casnice pentru a ușura vreo mamă muncitoare.

Rolul femeii în noua ordine socială nu a fost planificat pe baza vechiului slogan „Drepturile femeii”, ci în raport cu serviciul pe care femeia îl poate aduce comunității în ansamblu - națiunii. Întrucât influența femeii a fost întotdeauna cea mai mare în modelarea vieții sociale intime a națiunii, nu ne preocupă atât de mult locul în care ne oferim serviciile, ci modul în care le oferim.

FATA GERMANĂ

Deja la școală, fata germană se alătură BDM (Bund Deutscher Mädel), care este cea mai mare organizație de acest fel din lume. Afiliată Mișcării Tineretului Hitlerist, BDM primește instrucțiuni detaliate privind antrenamentul și, în special, despre insuflarea unei filozofii de viață sănătoase (Weltanschauung) de la liderul național al tineretului, Baldur von Schirach.
Patruzeci de școli au fost construite în toată țara cu unicul scop de a instrui fetele ca

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

lideri de tineret pe aceste principii.

Ca viitoare mame, doctorițe, economiste, profesoare, avocate etc., toate fetele germane au obligația de a-și folosi talentele în scopul cel mai bun pentru țară, dar trebuie mai întâi să obțină, ca bază, un mediu social sigur. Unde poate fi obținut acest lucru mai bine decât în cadrul organizației fetelor germane, BDM? Prima necesitate este antrenamentul fizic și, prin urmare, fiecare fată trebuie să treacă printr-o dezvoltare sistematică a standardelor sale fizice în funcție de vârstă. În același timp, se oferă instruire în prim ajutor și îngrijire medicală. Există tabere BDM unde fetele învață să ajute la muncă agricolă și școli casnice pentru formare ca asistente medicale pentru copii, dieteticienne și alte muncitori casnici.

Când fetele termină școala, sunt încurajate să petreacă un an în cadrul „Serviciului Anual Agricol”, făcând munci utile pe pământ. Aceasta este o organizație paralelă cu „Serviciul Muncii” pentru tineri și desfășoară munci utile care nu concurează cu ocupațiile normale. Într-adevăr, s-a constatat că munca de mare valoare economică se realizează în înlocuirea femeilor incapabile de boală și acordarea unui concediu adecvat pentru recuperare. Acest lucru a fost deosebit de avantajos în cazul mamei suprasolicitate, ale cărei treburi casnice au fost preluate de fete de la „Serviciul Muncii”, în timp ce copiii ei sunt îngrijiți la o „grădiniță” locală.

Deși simplele statistici ale acestei organizații gigantice a femeilor din Germania sunt destul de impresionante, adevărata valoare constă în standardele morale create. Fata germană din cadrul BDM și „Serviciului Anual Pământesc” câștigă nu numai o vastă experiență, ci și un simț al responsabilității sociale, deoarece i se țin prelegeri și instrucțiuni exact similare cu cele ale tinerilor din organizațiile lor despre problemele politice și economice. Oricine a vizitat un lagăr de muncă pentru femei a fost încântat de fetele puternice și bine construite, ale căror ochi străluceau de sănătate și fericire. Mulți dintre prietenii mei englezi m-au întrebat aici: „Cum se face că întreaga atmosferă a tinerilor voștri este atât de plină de curățenie și de strălucirea forței și a vieții?”

„Cum ai reușit?” Nu poate exista decât un singur răspuns: „Spiritul lui Adolf Hitler”!

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Ce este socialismul? de Joseph Goebbels

E. O concepție politică modernă foarte rațională se învârte, fie că este recunoscută sau nu, în jurul factorului central al oricărei dezvoltări viitoare - Problema Socială.

Dezastrul social este mai mult decât o chestiune banală. Dacă nu ar fi fost mai mult decât atât, marxista ar fi avut dreptate. Proletarul nu este internațional din vreo dorință de amestec internațional, ci din cauza tragicei realizări că, anterior, nu exista o soluție națională la problema existenței sale. Egoismul burghez și competiția evreiască au lucrat împreună, conștient și inconștient, și au produs acel lucru care fură poporului însăși lumina și suflarea vieții - războiul de clasă.

Suferința socială naște pasiunea pentru Securitate. Adânc în proletariat domnește o iubire pentru Acasă, Pământ și Patrie, care își găsește expresia atât în forme bune, cât și rele, fiind întotdeauna gata pentru cel mai nobil sacrificiu. Chiar și sub marxism, proletariatul nu simte ură pentru Patrie, ci doar pentru acea perversiune burgheză a Patriei - Sistemul. Acest Sistem a creat într-adevăr o condiție în care naționalismul și capitalismul erau unul și același lucru. Lupta împotriva internaționalismului nu poate fi niciodată câștigată cu fraze. Suferința socială poate fi rezolvată doar prin acțiune socială. Proletariatul va continua să gândească internațional atâta timp cât nu are parte de Națiune. Cum poate cineva să iubească și să respecte ceva ce nu cunoaște?

Problema socială este o chestiune de a face oraș-proletariatul internațional încă o dată conștient de relația sa fundamentală cu solul. Omul nu poate prinde rădăcini decât în propriul său sol.
El se simte legat doar de ceea ce îi aparține. Singura luptă eficientă împotriva bolșevismului este eliminarea capitalismului.

Aceasta demonstrează lipsa de instinct politic a claselor de mijloc faptul că s-au identificat cu capitalismul, cu care, la urma urmei, nu aveau prea multe de-a face. Capitalismul este distribuția imorală a capitalului. Capitalismul în economie este același lucru cu democrația în politică: și anume, distribuția imorală a puterii în cadrul statului. Ambii factori, capitalismul și democrația - relația lor este de la fiu la tată - sunt dușmanii jurați ai unei noi organizări sociale a statului. Până în prezent, ei s-au mulțumit să ignore problema socială și au evitat-o pe cât posibil printr-o profesie ipocrită de filantropie. Aceasta este tragedia liberalismului - filantropia: un conglomerat de lașitate burgheză, sentimentalism, sadism și frică. Întreaga poveste a „ameliorării" sociale se dezvăluie sub ochii noștri ca un exemplu teribil al incapacității liberale de a se ocupa de problema socială - cu atât mai puțin de a-i înțelege profunzimile. Problema socială nu are nimic, absolut nimic, de-a face cu sentimentalismul și „caritatea". Este o problemă de necesitate națională. Nu simplul fapt că milioane de oameni suferă de foame conferă acestei probleme importanța politică mondială, ci faptul că ea poate provoca prăbușirea națiunii. Numai acest lucru dă continuitate ideilor sociale. Sentimentalismul și „caritatea" sunt complet nesigure în sine. Numai necesitatea națională creează fanatism și impulsul aprig al credinței. Așadar, Problema Socială este înrădăcinată în structura viitoarelor evoluții politice și le dă tinerilor noi îndatoriri și noi sarcini.

Din această realizare reiese un concept cu adevărat social al statului, care are la fel de puțin de-a face cu

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Marxist-proletar ca și în cazul noțiunilor liberal-democrate. Gândesc în sens social atunci când doresc claselor oprimate ale concetățenilor mei atingerea drepturilor lor naturale, ca drepturi, și nu ca daruri mai mult sau mai puțin voluntare. Gândesc în sens social atunci când cer aceste drepturi nu din motive de frică burgheză sau sentimentalism, ci din conștientizarea necesității naționale și a justiției sociale.

Omul liberal gândește ca un burghez; omul marxist gândește ca un proletar; omul social gândește național, în termenii unui stat național menit să împlinească un destin comun. Pentru el, gândirea națională și socială înseamnă unul și același lucru: iubirea pentru națiune; credința în viitorul ei; și voința de libertate.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Filosofie mondială și politică externă de Alfred Rosenberg

Eu

În viața de zi cu zi, omul obișnuit rareori își dă seama că viața politică și socială sunt, în cele din urmă, modelate de motive filozofice. Concepția codului moral burghez, concepția legii și tot ce este legat de aceasta în viața de zi cu zi sunt întotdeauna cumva determinate de atitudinea interioară a omului față de ele; dar numai cu ocazia marilor evenimente revoluționare, care afectează viața unei națiuni în ansamblu, oamenii devin clar conștienți de acest fapt. Se poate spune că asta se întâmplă astăzi în întreaga lume. Indiferent de efectul imediat al conflictului din 1914-1918 asupra evenimentelor politice ale diferitelor națiuni și state, există un fapt care se impresionează într-o măsură din ce în ce mai mare asupra tuturor minților ale căror gânduri nu sunt doar superficiale, și anume că, după o asemenea răsturnare extraordinară, oamenii nu se pot întoarce pur și simplu la existența lor cotidiană anterioară, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Practic, fiecare națiune din lume a fost afectată de marile lupte ale celui de-al Doilea Război Mondial sau cel puțin a suferit într-o oarecare măsură de pe urma consecințelor acestuia. Milioane și milioane de oameni se confruntă cu o soartă care i-a copleșit aparent cu o neașteptate și care a dat naștere la întrebări complet diferite de cele care au contat timp de multe decenii.

Înainte de 1914, lumea trăia într-o atmosferă de optimism. Este adevărat că cei aflați în poziții de răspundere în diferite țări vedeau că norii se adunau iar și iar la orizontul politic, dar chiar și printre oamenii de stat erau mulți care credeau că, la fel ca în ocazii similare anterioare, sistemul politic al compromisului zilnic va fi victorios. Economiștii calculau cu precizie matematică că orice conflict între marile națiuni va avea rezultate economice și sociale atât de dezastruoase, încât o prăbușire a structurii economice mondiale va avea loc inevitabil și va aduce sfârșitul războiului în câteva luni. Optimiștii intelectuali își bazau speranțele pe convingerea că „bunul simț mondial” va triumfa și erau de acord cu economiștii de renume spunând că națiunile nu vor tolera niciodată nebunia unei lumi...

război.

Însă, asemenea naturii însăși, viața oamenilor și a raselor nu a progresat pe calea dreaptă a logicii, ci pe cărările întortocheate ale sentimentelor excitate și ale pasiunilor sălbatice. Aceste elemente incalculabile au dezlănțuit în cele din urmă catastrofa mondială. Cred că este important să recunoaștem astăzi că anul 1914 nu a marcat doar începutul unei mari lupte militare, ci că în acele zile fatale de august întreaga lume veche a început să se prăbușească. Faptul că națiunile și liderii lor nu au putut împiedica producerea unui conflict atât de teribil este o dovadă concludentă că conflictele sociale, întreaga tendință a economiei mondiale a vremii și structura socială a națiunilor nu mai erau suficient de puternice pentru a garanta o politică de pace clar definită. Dimpotrivă, a trebuit să se acorde atât de multă atenție mișcărilor haotice de masă ale straturilor inferioare, pasiunilor politice și intereselor economice, încât cârma a scăpat adesea din mâinile oamenilor de stat, iar lumea s-a clătinat spre o coliziune din care a început să se refacă abia mulți ani mai târziu, după ce forțe eroice au fost cheltuite și s-au făcut sacrificii enorme.

Este firesc ca această redresare a minții comune, această critică a trecutului și prezentului, să se manifeste mai întâi în acele țări în care înfrângerea militară și politică a făcut ca

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

probleme mult mai evidente decât în statele care, cel puțin pentru moment, puteau trăi din roadele victoriilor lor de război. Toate procesele de fermentare, de natură foarte diferită, care au avut loc în Rusia, Ungaria, Germania și Turcia, apar oricărui observator inteligent al politicii mondiale ca semne inconfundabile ale prăbușirii vechii ordini deja menționate și ale unui efort de a crea o lume nouă, într-un fel sau altul. Acest lucru nu se datorează atât recunoașterii logice a ceea ce este potrivit sau nu, cât unei schimbări interioare de caracter care, îndreptându-se spre prezent, precum și spre trecut, a declarat: „Acest lucru nu mai poate continua”.

Această rezoluție interioară este de o importanță mai mare decât orice altceva și nu poate fi eliminată prin niciun argument. Aceste noi atitudini mentale ale națiunilor, fie ele într-o direcție sau în cealaltă, sunt motivul decisiv pentru construcție sau distrugere, după caz. Centrul de greutate al mișcării noastre actuale în politica mondială rezultă din juxtapunerea și forța acestor diverse energii mentale.

Noi, național-socialiștii, vedem într-o atitudine mentală bine definită ceea ce numim și „filosofie mondială” (Weltanschauung). Acest cuvânt, a cărui traducere precisă în alte limbi este extrem de dificilă, semnifică în primul rând exact ceea ce exprimă: un mod particular de a privi lumea, adică o atitudine interioară clar comprehensibilă a sufletului, minții și caracterului față de lucrurile exterioare. O atitudine care decide asupra „da” sau „nu”, care, dacă este vocea a milioane de oameni, modelează modul de viață, structura statului, îndatoririle și privilegiile unei rase sau ale unui popor. Această atitudine este, prin urmare, factorul esențial, fundamental și decisiv. Dacă pătrunde în toate sferele vieții, atunci putem vorbi despre o națiune unită și uniformă; atunci putem spune că statul, poporul și „filosofia mondială” s-au contopit într-una singură. Desigur, acest lucru se întâmplă doar în ocazii foarte rare. Majoritatea națiunilor aflate sub influența caracteristicilor rasiale și a evenimentelor politice sunt afectate de curente divergente în diferitele sfere ale vieții, care dau adesea naștere la conflicte extrem de grave în cadrul națiunii.

„Filosofia mondială” nu este, așadar, echivalentă cu religia, dar o poate include pe aceasta din urmă. O „filosofie mondială” poate primi un caracter special prin religie sau prin știință; ea poate fi modelată de calitățile artistice sau culturale ale unei națiuni. Dacă „filosofia mondială” a unui popor este cu adevărat profundă și autentică, ea va include și va caracteriza totul. Pe de altă parte, este suficient de spațioasă pentru a include cele mai diferite temperamente mentale și spirituale.

Atitudinea diferitelor națiuni și a unor persoane eminente față de chestiunile legate de filosofia universală, fie ele de natură religioasă, științifică sau culturală, a fost un factor important care a contribuit nu numai la determinarea vieții intelectuale, ci și a celei politice a națiunilor de-a lungul tuturor secolelor trecute, iar eu sunt de părere că întrebarea ce efect a avut filosofia universală asupra politicii externe în marile epoci ale istoriei este una dintre cele mai interesante probleme ale istoriei universale. Mă îndoiesc, într-adevăr, că această chestiune a făcut până acum obiectul unui studiu suficient de aprofundat, deși ar trebui să fie pe placul nu numai al cercetătorului, ci și al oricărui om de stat.

Îmi permiteți să citez câteva exemple pentru a demonstra cât de decisiv poate o politică
„Filosofia mondială” poate afecta dezvoltarea istoriei de-a lungul secolelor și mileniilor?

Când religia creștină s-a răspândit din Mediterana peste continentul european și un trib germanic după altul a devenit creștin, s-a constatat că aproape toți nu au acceptat dogma romano-catolică, ci au devenit arieni, adică adepți ai lui Arius, a căror concepție despre persoana și poziția divină a fondatorului creștinismului diferă semnificativ de cea a Bisericii Romano-Catolice. Doar un trib important a devenit romano-catolic, datorită...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

convenienţa liderului, şi anume franconii. Aceşti franconii erau însă şi cel mai puternic trib din punct de vedere militar şi nu se mutaseră foarte departe de casa lor originară, precum est-germanii, şi astfel vechea Romă era asociată cu o voinţă tânără şi puternică, care de atunci încolo era îndreptată spre Est. Această voinţă a fost victorioasă atât din punct de vedere militar, cât şi din punct de vedere filozofic mondial. Arius din Alexandria (decedat în 336 d.Hr.) învăţa că Hristos nu era Dumnezeu, ci creat de el. Doctrina sa a fost interzisă de Conciliul de la Niceea şi astfel Europa nu a devenit ariană, aşa cum părea probabil la început, ci romano-catolică. Avem, aşadar, o victorie a unei idei asupra celeilalte, însoţită de consecinţe incomensurabile din punctul de vedere al istoriei universale. Dacă celelalte triburi, ariene, i-ar fi învins pe franconii, Europa ar fi căpătat un aspect spiritual complet diferit şi întreaga mişcare protestantă care s-a materializat mai târziu nu şi-ar fi făcut apariţia; cel puţin nu în aceeaşi formă.

Un al doilea exemplu care arată cum o „filosofie mondială" bazată pe religie şi-a impus voinţa asupra unor naţiuni întregi este oferit de Islam. Această credinţă a unit nenumărate triburi de beduini care, puternici în credinţa lor, au cucerit întreaga parte de nord a Africii şi au invadat sudul Europei. Deşi respinsă de europenii care au luptat pentru independenţa lor, religia mahomedană şi-a imprimat amprenta pe o parte considerabilă a pământului locuit: de la Gibraltar, prin Africa, Palestina şi aşa mai departe, până în India. Mişcările politice şi conflictele acerbe, care continuă până în zilele noastre, arată cum o anumită „filosofie mondială" acţionează ca o forţă motrice continuă, obligând toate naţiunile aflate sub influenţa sa să propovăduiască şi să apere „filosofia mondială" lor specifică, modul lor de viaţă, concepţia lor despre guvernare, cultura lor.

După ce Biserica Universală a rămas victorioasă timp de multe secole, revolte violente împotriva ei au izbucnit în multe părţi ale Europei. Acestea au stârnit proteste populare care au zguduit lumea şi s-au bazat pe o ideologie comună. Timp de secole, lupta diferitelor popoare protestante împotriva Bisericii Universale şi a reprezentărilor sale militare a făcut ravagii în Europa. Dar în mijlocul acestei lupte, mintea colectivă europeană s-a îndreptat într-o direcţie complet nouă într-un mod extrem de caracteristic: dintr-o luptă în esenţă religioasă sau dogmatică, controversa a devenit naţională. Protejarea unei structuri naţionale va înlocui valorile etice, chiar dacă reprezentanţii lor sunt de cel mai înalt ordin. Poate cel mai bun exemplu al acestei orientări către o nouă epocă este cazul Cardinalului Richelieu. El s-a văzut pe sine ministrul principal al lui Ludovic al XIII-lea şi succesorul lui Ludovic al XI-lea, în realizarea planului de unificare naţională pe care acesta din urmă îl concepuse; pe de altă parte, a fost episcop şi mai târziu cardinal al bisericii romane. La Curtea de la Paris, influenţa romano-catolică a dominat şi a fost reprezentată în primul rând de partidul spaniol. Politica Romei a favorizat, fără îndoială, Spania şi Habsburgii, iar finalizarea victoriei hispano-habsburgice asupra Franţei ar fi dus cu siguranţă la o supremaţie pur catolică în Europa pentru mult timp de acum înainte. Însă Richelieu, deşi a cerut libertate pentru Biserica Romană în toate pactele sale cu aliaţii săi protestanţi, şi-a transferat sprijinul către cealaltă parte şi a făcut tot posibilul să mobilizeze lumea împotriva Habsburgilor şi să frângă puterea Spaniei, neutralizând în acelaşi timp puterea temporală a Papei. Împotriva tuturor prietenilor papali de la Curtea Franceză, a adoptat toate măsurile pentru consolidarea supremaţiei Franţei; pentru a-i asigura independenţa, i-a anihilat pe protestanţi din propria ţară, dar a format alianţe cu Gustavus Adolfus şi cu Bernhard, Duce de Weimar. A ordonat chiar ca tunurile franceze să tragă asupra soldaţilor papali. Cred că aceste focuri de armă, trase împotriva armatei Romei din ordinul unui cardinal roman, simbolizează transformarea Europei într-o nouă atitudine care, de atunci, nu a încetat niciodată să fie prezentă în viaţa continentului nostru.

******Convertor de cărţi electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

În secolul al XIX-lea, această atitudine a suferit o schimbare către o nouă formă de naționalism european. Peste tot în lume, ideea națională era gândul eliberator al vieții. Dovada acestui fapt se găsește în multe scrieri ale vremii și în persoanele lui Washington, Bolivar și Garibaldi. În același timp, însă, știința și comerțul au căpătat o importanță din ce în ce mai mare, iar zicala lui Walter Rathenau: „Soarta este decisă de economie" a devenit „Laitmotivul" elaborării majorității problemelor sociale. Un alt factor important a fost cifra populației diferitelor state, care le-a determinat să caute piețe pentru produse și aprovizionare cu materii prime oriunde în lume. Această atitudine a fost sponsorizată și propagată în principal de un popor răspândit pe tot globul. Se susținea că ar trebui să se urmărească o „Republică Mondială" și că sistemele național-economice existente anterior urmau să fie înlocuite de un așa-numit sistem economic mondial, de preferință sub un control central.

Este adevărat că la începutul secolului existau unele state naționale cu caracter militar-politic, dar considerate din punct de vedere economic, exista o confuzie aproape fără speranță între numeroase grupuri economice diferite, trusturi comerciale și industriale și bănci internaționale, care se opuneau unele altora și al căror succes sau eșec urma să afecteze cu siguranță atât de mulți oameni, încât politica națională a fost forțată să se subordoneze acestor interese private și să le recunoască, în cea mai mare parte, ca fiind de importanță națională.

Ca protest împotriva efectelor sociale ale acestui sistem pur economic în toate privințele, milioane de oameni s-au ridicat și au ascultat doctrinele care predicau libertatea socială prin intermediul unei mișcări care cuprindea toate națiunile, adică Internaționala Marxist-Comunistă. Toate aceste curente și tendințe, care au fost continuu complicate și amplificate de noi probleme secundare, au adus un obstacol la sfârșitul secolului al XIX-lea și se poate spune cu siguranță că Friedrich Nietzsche a fost cel mai sensibil seismograf al acestor zguduiri care au zguduit întreaga lume. El nu s-a lăsat pradă unei filozofii sentimentale, ci a experimentat o presimțire a evenimentelor viitoare, care urmau să afecteze sute de milioane de oameni.

Conștientizarea faptului că țesătura socială se va prăbuși în nihilism sub impactul forțelor civice și marxiste și, în același timp, speranța că din această catastrofă va apărea o rasă puternică, caracterizează aforismele și toate scrierile sale. În același timp, oameni precum Paul de Lagarde și Richard Wagner simțeau că lumea se apropia de sfârșit și că o lume nouă urma să se nască. În Rusia, Dostoievski a pictat în nuanțe sumbre sfârșitul Rusiei. Și în timp ce sentimentul de nesiguranță extremă a devenit universal, aceste idei, lipsite de orice formă, au găsit acceptare în capitalele tuturor națiunilor. Rusia a căzut, iar acele tendințe au venit la putere pe care Dostoievski le-a prezis în „Frații Karamazov" și „Demonii". Comunismul a fost victorios în Rusia împotriva tuturor teoriilor sociale, nu printr-o organizare proletară de masă a orașelor, ci prin faptul că o voință care fusese deja încălcată a ajuns sub influența unui caracter non-european cu voință puternică.

Dacă examinăm aceste diverse filozofii ale lumii, care adesea par să se opună reciproc într-un antagonism fatal, constatăm că toate au o trăsătură comună. Toate izvorăsc dintr-o doctrină bine definită, fie că aceasta din urmă este de natură religioasă, științifică sau socio-etică. Pe aceste doctrine sau confesiuni de credință, ele construiesc un program, îi adună pe toți cei care cred în acest program și se străduiesc, cu toate forțele politice și militare de care dispun, să pună în aplicare acest program doctrinar.

Generic și politic vorbind, această atitudine este legată de ceea ce s-ar putea numi „universalitate". Această universalitate există, indiferent dacă un individ este numit maestru suprem de la care o mișcare mondială își primește legile, sau dacă este fondată pe elemente abstracte.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

societate sau pe o anumită teorie. Într-adevăr, ultimele cincisprezece secole de istorie europeană arată că toate națiunile se mișcă undeva în cadrul unei astfel de „filosofii mondiale” concepute universal și că toate marile lupte dintre națiuni și-au urmat cursul în cadrul unei doctrine care avea un caracter universal. Această doctrină a fost caracterizată de universalitatea religioasă în „filosofia mondială” romano-catolică; și aceeași caracteristică a existat în dogma protestantă, deși într-o formă diferită și în ciuda rezultatelor individualiste; în sistemul liberalismului găsim o universalitate socio-etică, așa cum a fost predicată în timpul revoluției franceze; și a fost o universalitate nihilistă care a caracterizat ramura mișcării marxiste, comunismul mondial, care nu mai recunoștea naționalități și state, ci doar o Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste, la care în orice moment s-ar adăuga alte Republici Sovietice.

Schimbarea decisivă și radicală în filosofia mondială, așa cum o vedem astăzi, constă în convingerea noastră fermă că lupta care urmează nu va mai avea același caracter ca înainte și că luptele naționale nu vor fi purtate în cadrul vreunei „filosofii mondiale” de tip universalist, ci că aceste lupte vor fi purtate în cadrul unei „filosofii mondiale” naționaliste. Cu alte cuvinte: tendințele care anterior erau pur statale devin mai ample și sunt considerate dintr-un unghi filosofic mondial, dezvoltându-se într-un factor decisiv în reglarea vieții în conceptul său cel mai larg. La începutul erei noastre actuale, domnia unei biserici universale era cel mai înalt element religios și politic. Când a avut loc prima revoltă, două confesiuni religioase s-au opus. Într-o etapă ulterioară a acestei lupte, acești factori principali au fost transferați din arena religioasă în arena statal-politică, care la început a luat forma monarhiei și în final a unei idei republicane.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, constatăm că ideea de clasă ocupa cel mai înalt loc în mintea a milioane de oameni. Și fiecare dintre acești factori diferiți a format principiul politic fundamental al unuia dintre diversele partide, în special în Germania. Factorul principal al Evului Mediu a fost reprezentat de Partidul de Centru; ideea dinastică de fostele grupuri conservatoare; ideea economică amalgamată cu ideea republicană de partidul democrat; iar ideea de clasă de grupurile marxiste. În opoziție cu toate aceste grupuri existente în Germania, Mișcarea Național-Socialistă a proclamat un factor principal nou, și totuși vechi, și anume idealul onoarei naționale.

Toate luptele din ultimii paisprezece ani, până în 1933, s-au purtat sub acest steag. Dacă, însă, a căpătat o forță mistică, acest lucru a fost posibil doar pentru că o mare națiune, conștientă de onoarea sa, suferise un colaps, după care nu mai rămânea de luat decât o singură decizie. Fie vechile grupuri politice trebuiau tolerate și mai mult ca reprezentând filozofiile lumii vechi, fie trebuia creată o nouă filozofie politică bazată pe principii noi ca fundament al vieții poporului german. Nu este nevoie să subliniez că ideea de Onoare Națională nu este o idee nouă apărută brusc; într-adevăr, de când a existat un popor german, întreaga sa artă și literatură s-au învârtit în jurul ei. „Epopeea lui Hildebrand”, „Nibelungenlied” și „Saga lui Gudrun” dovedesc acest lucru, la fel și întreaga muzică eroică germană. Pe lângă aceasta, această idee a stat la baza codurilor juridice ale vechilor „legi saxone” germane și ale „Dreptului Civil” (Stadterecht), care pentru multe popoare au devenit fundamentul multor factori care au produs în cele din urmă unificarea. Nici nu este necesar să subliniez că ceea ce spun aici nu este destinat ca o referință la sau o critică a altor națiuni.

Singurul meu scop este să explic ce s-a întâmplat aici, în Germania, și să arăt că nu avem de-a face în acest caz cu una dintre multele revoluții, ci cu revoluția decisivă din
Istoria Germaniei începuse: o revoluție care nu a început brusc, ci una ale cărei principii

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

poate fi găsit în Războaiele Țărănești Germane, în legile legale ale vechilor „Orașe Libere”, la Frederic cel Mare, la liderii Războaielor de Eliberare Germane din 1813 și la marii gânditori de la punctul de cotitură dintre secolul al XVIII-lea și cel al XIX-lea.

Și îmi este permis să declar aici că acest naționalism german fervent nu este într-adevăr o amenințare la adresa naționalismului legitim al altor popoare, ci, dimpotrivă, tocmai acest naționalism german, prin superioritatea sa spirituală asupra tuturor celorlalte probleme, poate singurul să garanteze acel echilibru just după care tânjește întreaga lume. Statul autoritar, bazat astăzi pe Mișcarea Național-Socialistă, este în măsură să elimine o propagandă culturală nejustificată în rândul oamenilor de alte rase, precum și o expansiune economică fără legi care altfel ar putea duce națiunea germană de la conflicte economice la conflicte politice cu alte națiuni.

Naționalismul german, o „filosofie a lumii” bazată pe rasă și sol, nu este o dogmă legată de universalitate; nici premisele, nici concluziile sale nu includ presupunerea că ar trebui să influențeze alte națiuni și rase, prin urmare diferite. Pe de altă parte, credem că filosofia noastră constituie și o întoarcere la o admirație respectuoasă a Naturii și a legilor sale. „Filosofia lumii” național-socialistă înseamnă, prin urmare, pentru noi o îndepărtare deliberată de acele forme de viață națională care nu acordă importanța cuvenită caracteristicilor diferitelor popoare și rase; o renunțare la acele doctrine cultural-științifice care pretind că se aplică tuturor națiunilor în mod egal; și, în final, o privim ca pe o încercare de a atinge o conștiință superioară și, în același timp, mai profundă a propriilor noastre forțe motrice în aceleași sfere. Noua noastră „filosofie a lumii”, departe de a-i disprețui pe ceilalți, este un element esențial în realizarea unui respect reciproc autentic între națiuni și culturi.

Din acest motiv, de exemplu, Mișcarea Național-Socialistă are cel mai mare respect pentru o rasă și o constituție statală complet diferite, ambele având propriile caracteristici specifice. În cele două mari națiuni din Orientul Îndepărtat vedem structuri care au fost construite pe propriile fundații. Pentru noi, Japonia, a cărei istorie datează de mii de ani, este admirabilă în expresia sa religioasă, în subordonarea sa față de autoritatea statală și în devotamentul său față de interesele naționale. Națiunea chineză s-a dezvoltat, de asemenea, dintr-o formă de „filosofie mondială”, economie și etică socială, care, deși pare astăzi destrămată, ar putea încă să reînvie. Și vom urmări această încercare de reorganizare cu același interes și respect pe care le acordăm tuturor ambițiilor nobile ale altor națiuni.

Este tipic ca epoca unei expansiuni practic necontrolate a multor națiuni de pe tot globul să ducă la un conflict și la conștientizarea faptului că, după această perioadă de expansiune economică, a început o perioadă de contracție. În aceasta, fiecare națiune își va găsi adevărata formă. Faptul că această luptă există în toate națiunile, fără excepție, este demonstrat de ciocniri violente de natură socială sau filozofică mondială din întreaga lume. Acestea dovedesc existența unei lipse de credință aproape universale și arată că acțiunile națiunilor nu sunt guvernate în cele din urmă de o idee bine definită, ci că o serie de sisteme diferite se luptă pentru supremație fără a ajunge la o decizie definitivă.

Dacă interpretăm corect semnele și indiciile politicii contemporane, se pare că lupta mentală a tuturor națiunilor se concentrează pe dorința de a înlocui toate sistemele care duc un război indecis cu unul anume dintre aceste sisteme sau cu unul complet nou, care le depășește pe toate.

Germania ar putea oferi un exemplu în această luptă mondială - și nu neapărat un exemplu

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

exemplu exemplar — pentru întărirea posibilității ca o așa-numită dezvoltare „fatidică” să nu se termine în niciun caz în comunism, ci că o determinare născută dintr-un caracter puternic poate depăși modul de gândire depășit, care nu mai este în concordanță cu condițiile actuale. Plebiscitul liber și secret din Saar a arătat întregii lumi cât de profund a pătruns noua concepție despre viață întreaga națiune germană, în ciuda tuturor curentelor opuse, cărora li s-a permis să-și exercite influența fără nicio piedică. Noi înșine, cel puțin, suntem convinși că sistemul german, prin faptul că împiedică orice interese politice sau economice private să câștige putere, este singurul capabil să definească pentru Reich-ul german acele limite care sunt esențiale în interesele vitale nu numai ale Germaniei, ci și ale altor state.

Acest lucru face posibilă, pentru prima dată în mulți ani, diferențierea între interesele private, oricât de puternice ar fi acestea, și interesele vitale ale națiunii în ansamblu. În același timp, însă, avem posibilitatea unei politici externe stabile, pe care o concepem ca fiind de așa natură încât forțele motrice naturale legate de viața diferitelor națiuni să nu mai poată fi îndreptate arbitrar unele împotriva altora, ci să stea spate în spate atât în interesele națiunilor individuale, cât și în cele ale unei colaborări organice a tuturor națiunilor. În acest complex de mari puteri, va deveni atunci posibil ca națiunile numeric mai mici să nu mai fie instrumentul unui egoism îngust, ci unități înzestrate cu drepturi egale în activitățile organice dintre marile puteri. Permiteți-mi să adaug că, atunci când vorbesc despre „națiuni mici”, mă refer doar la suprafața și populația lor și nu doresc să minimalizez în niciun fel importanța lor intelectuală și culturală.

Astfel, „filosofia mondială” național-socialistă și renașterea idealului național dau naștere unei noi concepții despre stat și economie națională; un nou control statal bine reglementat asupra individului, care singur poate produce libertate reală, în contrast evident cu utilizarea greșită de către indivizi care, în absența controlului, a afectat multe sfere ale vieții, a otrăvit și a corupt sentimentele și gândurile unor națiuni întregi, în dezavantajul nu al corupătorilor, ci al națiunilor.

Stabilirea unui acord între diversele forme de viață, acordurile dintre un stat autoritar care reglementează toate ramurile activității naționale și alte state, precum și dintre grupurile („komplexe”) de state astfel formate și alte unități determinate de factori politici, rasiali și geografici - în contrast cu elementele întâmplătoare care au caracterizat secolul al XIX-lea - toate acestea constituie schimbarea decisivă a erei noastre actuale. Iar național-socialismul este pregătit să servească acestor scopuri în interesul tuturor națiunilor. Astfel, constatăm că noua „filosofie a lumii” are o influență decisivă asupra gândirii politice și, în cele din urmă, asupra activității economice și politice externe.

Credem că considerațiile prezentate în acest scurt rezumat merită un studiu mai atent din perspectiva posibilelor lor aplicații și efecte practice; ținând cont de cuvintele unui german care a luptat pentru libertate acum un secol: „Respectă patria altora, dar iubește-ți patria”.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Fascism, femei și democrație de Norah Elam

„Experiența arată că în toate țările de astăzi democrația își poate dezvolta liber natura, cea mai scandaloasă corupție este expusă fără ca nimeni să considere că este utilă pentru a-i ascunde ticăloșiile. Democrația este țara · · abundenței visată de finanțatorii fără scrupule.”

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

T. O, un cinic autentic care a trăit lupta pentru dreptul de vot al femeilor din 1906 până în 1914, niciun spectacol nu este mai amuzant decât entuziastul postbelic a cărui unică obsesie pare să fie presupusul pericol pentru femeile cu drept de vot într-o Marii Britanii fascistă.

Această solicitudine nebănuită își găsește cei mai insistenți susținători în locuri neașteptate, iar cei care au fost atât de înverșunați împotriva luptei dinainte de război au executat astăzi o schimbare completă de situație. Noii noștri patroni sunt inegalabili în hotărârea lor ca femeilor să nu li se refuze nimic în principiu, chiar dacă, în practică, li se vor refuza majoritatea lucrurilor esențiale existenței lor.

Pentru femeia care a luat parte la acea luptă istorică și, considerând votul doar un simbol, a crezut că cu ajutorul lui o lume nouă și mai bună ar putea fi posibilă, acest tip de patronaj este la fel de dezgustător ca și cel de acum o generație. Ea crede, și pe bună dreptate, că este o amăgire că cei care în toți acei ani obosiți nu au ridicat niciodată mâna să o ajute, ci dimpotrivă, obișnuiau să o descrie ca pe o virago fără sex sau o fată bătrână dezamăgită, ar trebui, în ceasul succesului, să încerce să-i exploateze sexul în interesul unui sistem reacționar și decadent. O astfel de îndrăzneală este posibilă doar pentru că cei care recurg la ea au înțeles complet greșit și încă înțeleg greșit sensul acelei lupte și au interpretat cererea de libertate politică ca pe o dorință de liberă dispoziție personală.

A sosit momentul ca principiile care au stat la baza acelei manifestări remarcabile și hotărâte pentru o schimbare ordonată, nu doar în ceea ce privește poziția femeilor, ci și în atitudinea acceptată față de ele, să fie reformulate.

Ce a stat, așadar, la baza mișcării pasionale care a mișcat inimile a mii de femei și le-a călăuzit mințile în acei ani furtunoși? Nu era, așa cum își imaginau atât de mulți, dorința josnică a interesului individual, nici o luptă în numele femeilor doar pentru propriul lor sex. Dimpotrivă, de la lideri până la cei mai umili membri ai clasei, exista credința fundamentală că, într-o lume populată de bărbați și femei și sub un sistem politic care controlează destinele ambelor sexe, țara care exclude din consiliile sale influența, punctul de vedere și talentele a mai mult de jumătate din populația sa ar fi, în aceeași măsură, handicapată în elaborarea celui mai bun sistem de guvernare. Dacă bărbații erau victimele unor condiții economice haotice, femeile sufereau odată cu ei. Dacă condițiile sociale în care bărbații duceau o existență aproape fără speranță erau intolerabile, ele erau la fel de intolerabile și pentru femeile lor.

Privind în jur, de la nord la sud și de la est la vest, marile orașe ale țării lor, au văzut condiții de locuit pe care bărbații și femeile le considerau o rușine pentru civilizația modernă; observând piața muncii, au privit cu teamă spectrul insecurității care bântuie salariatul și care este inerent vechiului sistem. În domeniul politic, au observat

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

că, atât în politica internă, cât și în cea externă, afacerile erau conduse într-un mod care să stârnească teroarea în inima oricărei persoane care ținea profund la Marea Britanie sau care își dădea seama de decadența care începuse deja să-și erodeze toate partidele statului. Aceștia s-au ridicat pentru a cere ca femeile să fie chemate în condiții egale cu bărbații, să dea o mână de ajutor înainte de a fi prea târziu.

Această revoltă a fost, pe scurt, o provocare la adresa vechilor antagonisme și un apel la cooperare în cadrul organismului colectiv al statului.

În această concepție a cetățeniei practice, lupta femeilor seamănă îndeaproape cu noua filozofie a fascismului. Într-adevăr, fascismul este concepția logică, deși mult mai grandioasă, a problemelor importante ridicate de femeile militante de acum o generație. Nici punctele de asemănare nu se opresc aici. Mișcarea feministă, la fel ca mișcarea fascistă, a fost condusă sub o disciplină strictă și a trecut peste toate aspectele loialității față de partid; susținătorii săi proveneau din fiecare clasă și partid. Aceasta a făcut apel la femei să uite de interesul personal; să renunțe la avantajele personale mărunte și la privilegiul câtorva protejați în beneficiul multora; și să stea unite împotriva nedreptăților și nedreptăților inerente unui sistem atât de dezastruos pentru bunăstarea rasei. La fel ca mișcarea fascistă, și-a ales Liderul și, odată ce l-a ales, i-a dat acelui Lider autoritatea absolută de a-și direcționa politica și destinul, afișând o loialitate și un devotament nedepășite niciodată în istoria acestei țări. Mai mult, la fel ca mișcarea fascistă, s-a confruntat cu brutalitatea străzilor; cu batjocurile adversarilor săi; cu neînțelegerile celor bine dispuși; și ranchiuna politicienilor. A îndurat ura față de guvernul existent și, în final, singurătatea celulei închisorii și oroarea hrănirii forțate. Vorbitorilor săi care stăteau în spațiile deschise și la colțurile străzilor li s-a refuzat dreptul la liberă exprimare; campionii săi care își vindeau literatura au fost scuipați și huliți; delegațiile sale au fost maltratate. Sufragetele au devenit sportul oricărui gălăgios care a vrut să ia legea în propriile mâini. Pentru a face analogia mai exactă, nicio calomnie nu a fost prea josnică și nicio calomnie prea josnică pentru a pune accent pe caracterul moral al liderilor săi sau pe scopurile și obiectivele femeilor care le datorau credință.

Așa se face că femeile unite într-o astfel de asociație nu-și făceau iluzii despre regulile politice și de partid, iar când cuvintele sacre „Democrație” și „Libertate individuală” erau un loc comun pe buzele detractorilor lor, acestea își aminteau că aceste lucruri se făceau sub o administrație liberală și de către campionii unui partid care făcuse din sistemul democratic culmea înțelepciunii sale politice. Că sub aceasta, erau clasificate alături de criminali, nebuni și copii. Ele argumentau, cu oarecare convingere, că dacă aceasta era democrație, atunci femeile aveau puțin de sperat de la ea.

Experiența lor ca proscriși ai sistemului democratic nu a fost nimic în comparație cu cea cu care s-au confruntat atunci când s-au trezit cetățeni onorați sub protecția acestuia, îndoielnică.
Își câștigaseră, este adevărat, dreptul la libertate individuală pentru o perioadă foarte scurtă de timp, o dată la cinci ani, dar după ce puseseră acea cruce fatală pe buletinul de vot și închiseseră ușa cabinei de votare în urma lor, din acel moment se treziseră complet neajutorați în fața mașinii democratice.

Deși ni se va spune că pentru asta luptaserăm, o clipă de reflecție va arăta că aceasta era considerată doar un simbol. Femeile nu au făcut niciodată eroarea fatală de a-și imagina că, deoarece bărbații votau, erau în mod necesar liberi. Este caracteristic femeii neinteligente de astăzi să presupună că o femeie este liberă pentru că și ea votează sau că democrația poate oferi vreodată altceva decât exploatarea atentă și organizată a bărbaților și femeilor care o suportă.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Având în vedere dreptul de vot limitat la sfârșitul războiului, femeilor li s-a acordat și dreptul de a intra în Parlament, iar alegerile de la sfârșitul toamnei anului 1918 le-au oferit prima lor oportunitate. Sistemul de partide începea deja să arate primele semne de decădere și, prin legea inexorabilă a justiției retributive, partidul care dăduse naștere democrației în Marea Britanie se afla în plină retragere în fața urmașilor săi nerecunoscători. Cu toate acestea, femeile aflate la prima etapă a triumfului lor s-au îndreptat către partidele existente atunci, fie ca alegătoare, fie ca potențiale candidate.

Propria mea neîncredere în politica de partid m-a făcut reticentă în a mă îndrepta în această direcție și am preferat să candidez ca independentă, pierzând cu toate celelalte candidate cu această ocazie, cu excepția uneia. Excepția a fost contesa Markievicz, membră a Sinn Fein, care, deși o dușmană notorie și declarată a Marii Britanii, a considerat că este o chestiune perfect simplă, în cadrul sistemului democratic, să obțină alegerea în Parlamentul țării pe care se lăudase deschis că o va distruge, dezintegra și discredita. Dacă îmi amintesc bine, ea a fost aleasă fără opoziție. Următorul exemplu nu a fost cu mult mai încurajator, deoarece prima femeie aleasă într-o circumscripție engleză a fost o cetățeană născută în America, care nu avea nicio acreditare pentru a reprezenta femeile britanice în propriul Parlament, cu excepția faptului că se căsătorise cu un cetățean britanic care s-a trezit forțat să ajungă în Camera Superioară la moartea tatălui său. Detractorii Mișcării Feministe au arătat cu o satisfacție abia disimulată acest deznodământ și s-au străduit să o prezinte pe această doamnă drept un exemplu jalnic de iresponsabilitate feminină. Nu era nevoie să fie atât de personale, căci ea nu a fost nici mai bună, nici mai rea decât orice altă femeie aleasă în Camera Comunelor Britanice, ca urmare a anilor de efort și luptă a femeilor militante. Este un fapt regretabil, deși totuși adevărat, că alegerea ulterioară a femeilor din Partid la Westminster nu a făcut nicio diferență nici pentru bărbați, nici pentru femei și, deși multe femei capabile s-au alăturat rândurilor reprezentanților noștri aleși, influența lor a fost complet neglijabilă asupra destinelor Marii Britanii sau ale Imperiului său. Ele, la fel ca și colegii lor bărbați, sunt doar niște roți dințate în roțile de partid ale sistemului democratic, pătrunzând în lobby-uri la pocnetul biciului partidului, neajutorate în fața forței mașinăriei oficiale care merge mai departe, zdrobind orice inițiativă și independență în fața ei și reducând fiecare persoană care îi datorează credință la un simplu cifru pentru punerea în aplicare a politicilor și măsurilor sale. Și dacă acest lucru este adevărat pentru Parlament - și cine poate nega? - este cu atât mai adevărat pentru alegătoarea. Și ea este prinsă în acest sistem inexorabil, o adevărată sclavă a organizației sale de partid.

Celor care contestă această afirmație li se pune întrebarea: Ce putere are femeia membră sau femeia votantă, în sistemul actual, de a modifica vreo politică a oricărui guvern ales deja? Oare cel mai entuziast admirator al sistemului actual susține că femeile, indiferent de partidul din care fac parte, sunt mulțumite de situația existentă a acestei țări? Sunt ele dispuse să vadă neschimbate condițiile economice, prin care cifrele privind ocuparea forței de muncă au atins un total incredibil de două până la trei milioane? Se mulțumesc ele cu spectacolul acelor zone abandonate care cuprind disperarea în inima fiecărei persoane vii? Sunt ele indiferențe față de decăderea districtelor agricole și de situația dificilă a industriei agricole și nepreocupate de condițiile de locuit îngrozitoare pe care toate partidele le deplâng deopotrivă?

Trecând la vastul domeniu al politicii imperiale și externe, se poate susține oare că majoritatea femeilor britanice își doresc să vadă dezintegrarea Imperiului sau orientarea actualei politici externe a presupusului Guvern Național, prin care se încheie pacte și angajamente în numele lor și în secret cu dușmanii declarați ai acestei țări, în timp ce, în același timp, suntem lăsate fără apărare, nu doar în scopul propriei noastre apărări imediate, ci și dacă ar apărea nevoia de a onora aceste angajamente? Știm noi cu adevărat la ce ne angajăm?

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

comise; ce implică această politică de securitate colectivă sau care este puterea sinistră care o dictează? „Democrația este țara abundenței visată de finanțatori fără scrupule”, spune Georges Sorel. Au femeile care au obținut drept de vot vreo putere de a controla o politică internă sau externă dictată în scopul de a transforma acest vis în realitate? Să nu uităm că atunci când va veni momentul să plătim nota de plată, vom fi conduse ca oile la abator, neajutorate în fața rezultatelor acestor politici. Care este valoarea așa-numitei libertăți dacă nu ne poate da puterea de a schimba aceste probleme importante?

Dacă este adevărat că alegătoarea obișnuită nu își dorește niciunul dintre aceste lucruri, de ce, dacă este liberă în sistemul democratic, le permite? Dacă posedă această libertate, nu este ea de două ori și de trei ori vinovată pentru că le suferă încă o oră? Acesta este testul dreptului ei la un rol responsabil în guvernul țării sale. Dacă a dobândit puterea și libertatea necesare în sistemul existent, acuzația că este incapabilă să joace un rol cetățean în treburile țării sale și că este, de fapt, nepotrivită pentru responsabilitate este dovedită până la capăt.

Niciunul dintre aceste lucruri nu este adevărat. Adevărul va consta în faptul că nu există libertate nici pentru bărbați, nici pentru femei în actualul sistem învechit. Ceea ce îi împiedică atât pe bărbați, cât și pe femei este faptul că sistemul de partide este în decădere, iar acest lucru este cu atât mai vizibil de când s-a acordat dreptul de vot adulților în cadrul unei democrații nestăvilite. În întreaga lume, aceeași decadență s-a instalat, prin inevitabilul marș al timpului și al circumstanțelor, trecerea de la o lume a sărăciei la o lume a abundenței nemărginite face ca planificarea ordonată să fie nu doar necesară, ci vitală pentru existență. Sub aceste schimbări, metodele lumii vechi sunt învechite și trebuie să facă loc celei noi. Dacă femeile vor să fie demne de locul lor în consiliile națiunii, ele trebuie să înfrunte ca realiste noile condiții mondiale care se adună în jurul lor. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să aleagă. Decizia este importantă, căci de ea va depinde statutul femeilor pentru o perioadă considerabilă de timp. Prin urmare, nu este o chestiune ușoară ca ele să cântărească bine în balanță istoria lumii.

Femeii i se deschid două căi. Prima este să lupte mai departe cu sistemul decăzut al lumii vechi, mulțumindu-se să fie slujnica politicienilor profesioniști ai diferitelor partide de care se atașează. Se poate spune că a încercat-o îndelung și cu credință și că, dacă sub ea ar fi putut realiza vreo schimbare practică în direcția libertății sociale, politice sau economice, a eșuat lamentabil. Acum trebuie să ia în considerare dacă vina se află în ea însăși sau în sistemul de care încă se agață. În acest context, ea va observa că partidele separate dispar treptat. Partidul Liberal a trecut în amurgul trecutului; Partidul Conservator se află într-o dezintegrare rapidă și știm, pe baza asigurării propriului său lider, că nu există nicio speranță de a-și recâștiga independența. Aceeași soartă îl așteaptă pe Partidul Socialist, deoarece și acesta trebuie să meargă pe același drum care a tras celelalte două partide sub nisipurile mișcătoare ale social-democrației.

Prin urmare, ea trebuie să caute un sistem mai bun; unul mai potrivit condițiilor moderne.
Ce va lua locul edificiului clătinat al trecutului?

Fiecare student la științe politice își dă seama că problema se află acum între fascism și comunism.
În ceea ce privește femeile britanice, comunismul nu este prea atrăgător. Ca să nu mergem mai departe, este filosofia distrugerii și negarea instinctelor naturale ale feminității. Este antiteza oricărui principiu și practică pe care femeile le prețuiesc și le cer.

Fascismul pare a fi singura soluție. Acesta conține fiecare principiu deosebit de potrivit și adaptabil geniului caracterului britanic. Oferă libertate reală tuturor oamenilor și

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

femei de bunăvoință față de această țară. Pentru a nu exista vreo neînțelegere, vom defini acești termeni atât de des folosiți în sens larg, în cuvinte cu care niciun democrat nu se va certa, deoarece sunt preluați de la apostolul democrației pure, John Stuart Mill.

„Singurul scop”, a scris el, „pentru care omenirea este îndreptățită, individual sau colectiv, să interfereze cu libertatea de acțiune a oricăruia dintre ei este autoprotecția. Singurul scop pentru care puterea poate fi exercitată în mod legitim asupra oricărui membru al unei comunități civilizate împotriva voinței sale este de a preveni vătămarea altora.”

Aceasta este tocmai concepția fascistă a libertății individuale și, evident, o concepție care, în ceea ce privește femeile, le oferă toate oportunitățile de care au nevoie în mod legitim în viitorul lor statut de cetățene. În niciun alt sistem nu sunt întruchipate aceste principii. Mai mult, în mecanismul Statului Corporativ, fascismul asigură femeilor un statut egal cu cel al bărbaților lor, deoarece deține singurul mijloc prin care vor fi capabile să dirijeze și să controleze condițiile în care vor trăi; astfel, numai fascismul va finaliza munca începută în numele lor de către femeile militante din 1906 până în 1914. În plus, le va salva din atmosfera viciată de corupție inerentă sistemului de partid și, pentru prima dată, le va oferi o oportunitate, prin intermediul mecanismului propriilor corporații speciale, de a aborda cu o oarecare speranță de succes acele mari probleme care le privesc atât de îndeaproape viața lor și a copiilor lor.

În domeniul economic, va asigura securitatea cu salarii egale pentru muncă egală, acel os etern de dispută care a despărțit sexe cu rezultate atât de grave pentru industrie.

În sfera socială, elimină toate barierele de clasă, în timp ce în cea politică, oferă dreptate și egalitate pentru prima dată în istoria luptei femeilor.

Și, cel mai important dintre toate, fascismul ajunge să înlăture pentru totdeauna spectrul bântuitor al războiului, prin înlăturarea cauzelor fundamentale, care există și își au ființa în internaționalism, un instrument făurit cu scopul de a permite „finanțatorilor fără scrupule” să profite de acel „tărâm al abundenței” numit „democrație” la care visează.

Pentru a permite realizarea tuturor acestor lucruri, fascismul va cere ca femeile, în egală măsură cu bărbații, să ofere o cooperare disciplinată în consolidarea unui stat ordonat, iar fascismul va impune pe bună dreptate tuturor cetățenilor statului responsabilitatea și datoria de a lucra în armonie, nu în interesul vreunei secțiuni sau clase, ci în beneficiul întregului popor. Va chema femeile, ca și bărbații, să își subordoneze toate privilegiile individuale egoiste, astfel încât cei mai puțin norocoși să fie sub protecția sa, în siguranță împotriva exploatării.

Acesta este fascism. Tot restul este un miraj. Se poate spune că femeile britanice nu se pot ridica la înălțimea acestei mari ocazii din istoria țării lor? Cei care le-ar cere să respingă această oportunitate sunt dușmanii nu numai ai femeilor, ci ai întregului progres și ai civilizației. Acele femei care au îndurat încercarea marii lupte din zilele de dinainte de război și-au câștigat cel puțin dreptul de a-i provoca pe oamenii care, încă o dată, le-ar înrobi în supunerea trecutului și le-ar încătușa într-un sistem care le neagă orice oportunitate de a juca un rol onorabil în reorganizarea necesară a țării lor. Femeile britanice nu au eșuat niciodată și nu au șovăit atunci când Marea Britanie a avut nevoie de ele. Și ele, împreună cu bărbații generației lor, vor ridica sus steagul fascismului britanic și, purtându-l deasupra tulburărilor și certurilor sordide ale sistemului de partid, vor grăbi ziua în care națiunea lor va renaște. În acel ceas triumfător, își vor fi câștigat cu adevărat dreptul mândru de a aduce omagiu unei Mari Britanii regenerate și de a se odihni în sfârșit în Pacea, Securitatea și Prosperitatea Poporului său Suveran.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Acri prețioși de

Jorian Jenks

T. Cei care ar putea fi tentați să presupună că, deoarece Marea Britanie nu are o politică funciară, nu are nicio problemă funciară, ar face bine să analizeze cu atenție aceste fapte îngrijorătoare.

Cu excepția Belgiei și Olandei, Marea Britanie este țara cu cea mai mare densitate populată din lume; și, întrucât proporția de terenuri infertile din punct de vedere natural (de exemplu, muntoase) este mult mai mare în aceste insule decât în Țările de Jos, pare incontestabil că avem mai puțin teren producător de alimente pe cap de locuitor decât orice altă țară.

Marea Britanie este singura țară civilizată din lume fără o politică stabilită de conservare, recuperare și îmbunătățire a terenurilor. Niciun guvern nu a luat vreo măsură pentru a controla pierderea anuală de terenuri agricole, care se ridică acum la peste 2 milioane de acri, sau 7% din total, de la sfârșitul Primului Război Mondial.

Marea Britanie este unică prin proporția mare de oameni care sunt divorțați de orice contact cu pământul natal și prin proporția mare de alimente învechite și conservate din dieta națională.
Oamenii de știință încep să descopere rezultatele acestei artificialități în ceea ce privește malnutriția, tulburările nervoase și tulburările sociale.

Un observator străin ar putea fi iertat dacă ar ajunge la concluzia că încercăm, în stilul nostru britanic pervers, să ne facem subiectul unui experiment extrem de periculos, și anume, să descoperim dacă viața națională poate fi menținută sănătos într-o comunitate complet urbanizată și practic parazitară, dependentă pentru însăși necesitățile vieții de eforturile și bunăvoința altor națiuni. El ar putea presupune, de asemenea, că o situație atât de precară ne-a fost impusă de climatul nostru nefavorabil sau de sărăcia solului nostru. Iar atitudinea sa față de noi ar fi una de milă mai degrabă decât una de admirație.

Cât de dureros este, așadar, să recunoaștem că această situație alarmantă provine dintr-o singură cauză, și anume neglijarea nepăsătoare și persistentă a principiilor fundamentale. Să nu existe nicio îndoială în această privință. Clima noastră nu este nefavorabilă; dimpotrivă, este una dintre cele mai echilibrate din lume. Solul nostru nu este sărac; dimpotrivă, este, în medie, una dintre cele mai productive din lume. Dar avem, pentru păcatele noastre, un sistem politic care refuză să privească mai departe decât următoarele alegeri, care este criticat de fiecare grup de interese cu un secure de ascuțit și de fiecare economist greșit cu o reputație academică de menținut.

Este cea mai profundă greșeală să presupunem că destinul nostru natural este să fim producători, transportatori și bancheri pentru restul lumii și că o astfel de situație implică un tribut constant de materii prime și alimente. Pentru o scurtă perioadă, cu siguranță, această ipoteză a devenit colorată de faptul că o serie de coincidențe norocoase ne-au oferit un avans considerabil față de alte națiuni în dezvoltarea acelor servicii pentru care lumea era la acea vreme pregătită să plătească aproape orice preț. Dar apariția rapidă și aproape universală a naționalismului industrial și financiar a măturat monopolul nostru temporar și a făcut ca ipoteza să fie nu doar de nesuportat, ci și pozitiv periculoasă. Cu cât ne agățăm mai mult de ea, cu atât suntem mai puțin capabili să înfruntăm realitățile vieții moderne. Fiecare gest către „recuperarea” irevocabilă a comerțului internațional amână inevitabila zi a socotelilor, când va trebui să ne punem pe picioare și să ne evaluăm propriile resurse.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

resurse.

Întrucât este sursa principală de necesități vitale, dezvoltarea sa atentă și educată este o condiție prealabilă a prosperității naționale. Deoarece este un patrimoniu național, cultural, precum și material, conservarea sa este o datorie națională solemnă.

Merită să ne amintim că până în vremuri relativ moderne, aceste fapte erau în general recunoscute, chiar dacă nu întotdeauna interpretate corect. Se considera că proprietatea funciară conferă nu numai mari privilegii, ci și mari responsabilități, sociale, precum și pecuniare. Clasele conducătoare proveneau aproape exclusiv din familiile de proprietari de pământuri. Agricultura era recunoscută ca marea industrie de bază, iar bunăstarea acesteia era o chestiune de importanță națională.

Abia după ce o aristocrație funciară sărăcită a fost înlocuită de plutocrația parvenită și în mare parte străină, izvorâtă din finanțele haotice ale perioadei napoleoniene, atitudinea națională față de pământ a suferit o deteriorare serioasă. Și abia după ce capitalismul de export victorian a început să-și atragă veniturile uriașe din importuri, agricultura britanică a încetat să țină pasul cu dezvoltarea manufacturilor britanice. Dar odată ce doctrina a fost stabilită conform căreia profiturile capitalului organizat sunt măsura prosperității naționale, agricultura neorganizată a putut căuta în zadar ajutor sau conducere la Westminster.

Așadar, astăzi, un studiu al peisajului rural britanic este aproape un studiu al unei civilizații dispărute. Drumuri adânci care n-au mai purtat roți de o generație, garduri vii întinse care n-au mai văzut fierul de un deceniu, urme antice de plug încă vizibile pe pășunile acoperite cu iarbă deasă, hambare și căsuțe în orice stadiu de degradare, biserici construite pentru congregații de cinci ori mai mari decât parohiile actuale, mori de apă tăcute și conace dărăpănate: toate vorbesc despre o populație rurală pierdută, odată angajată activ în cea mai bărbătească dintre toate sarcinile.

Este adevărat, desigur, că pământul mai bun este încă cultivat, și adesea este cultivat bine, deși numărul celor care au un interes direct în el scade an de an. Și ici și colo se găsesc aventurieri curajoși care își pun totul în joc pe porci sau păsări de curte, fructe sau lapte. Dar peste o mare parte a zonei rurale plutește urgia metodelor de muncă din mână în gură, născute din lipsa de încredere și exprimate în pășuni neglijate, subpopulate cu vite banale. Atmosfera este atât de apatică încât chiar și incursiunile risipitoare și neplăcute ale constructorului speculativ sunt acceptate cu aproape nicio urmă de resentimentul pe care o astfel de profanare l-ar fi stârnit cu câteva generații în urmă.

Este important să ne dăm seama de amploarea pagubelor aduse unui bun național de neînlocuit. Teoretic, pământul este indestructibil, cu excepția cazului în care, desigur, este spălat de mare, un proces care, apropo, poate fi observat în mai multe locuri de pe coasta noastră. Dar i se pot întâmpla mai multe lucruri care îl vor face practic inutil din punctul de vedere al producției de alimente, iar acesta este cel mai important punct de vedere pentru națiune.

În primul rând, terenul cultivat, fie arabil, fie pășune, poate ajunge rapid într-o stare de degradare în care nu produce decât puține hrane pentru vite și oi, ba chiar și acestea rămân insuficiente dacă iepurii sosesc primii. Creșterea amenințătoare a suprafeței returnate sub formă de „pășuni accidentate” într-o perioadă în care suprafața cultivată s-a micșorat constant arată suficient de clar ce s-a întâmplat. Cea mai mare parte a pășunilor noastre accidentate sunt, desigur, vârfuri de munți și mlaștini. Dar întreaga creștere recentă, și mult mai mult decât atât, constă în terenuri îmbunătățibile de un tip care ar fi cultivat în orice altă țară europeană sau chiar în propriile noastre Dominioane, dar care nu pot fi cultivate aici, din cauza neglijenței oficiale persistente.

Politicienii de tipul Inskip ne fac să credem că acest teren abandonat poate fi adus în ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

producție în caz de urgență. Se pare că experiențele dezamăgitoare ale ultimului război nu i-au învățat că pământul nu poate fi rapid transformat în productivitate prin folosirea câtorva tractoare și a unor forțe de muncă necalificate. Recuperarea terenurilor este o muncă extrem de calificată care necesită câțiva ani de muncă răbdătoare înainte de a putea obține rezultate. Poate fi foarte util integrată într-o politică agricolă pe termen lung; dar, ca mijloc de producere a alimentelor în caz de urgență, este practic lipsită de valoare.

În al doilea rând, operațiunile de construcții, fie ele rezidențiale sau industriale, consumă o cantitate mare de teren în fiecare an și sterilizează complet atât cât utilizează efectiv. Din 1929, numai Anglia și Țara Galilor au pierdut 421.000 de acri de teren agricol, dintre care doar 159.000 de acri au reapărut ca pășuni accidentate; aproape toate cele 262.000 de acri rămase au trecut în mâinile constructorului, o mare parte fiind teren arabil plat și fertil, într-un stadiu avansat de cultivare.

Trebuie ținut minte că pierderea terenurilor agricole nu se oprește la suprafața ocupată efectiv de fabrici, case și grădini. Trebuie amenajate drumuri și terenuri de recreere și există întotdeauna, mai ales în zonele nou dezvoltate, parcele mari de teren viran. Mai mult, terenurile agricole de la marginea unei zone construite sau a terenurilor agricole care au fost presărate, în stilul modern, cu locuințe izolate, suferă considerabil. Vrăbiile și șobolanii apar cu miile; porțile și gardurile sunt dărâmate; câinii vagabonzi hărțuiesc animalele, iar pagubele minore cresc enorm. Odată cu apariția transportului rutier ieftin și cu extinderea ulterioară a dezvoltării suburbane, zona astfel afectată, deși este încă returnată ca teren agricol, trebuie să se ridice la sute de mii de acri.

Este imposibil să evităm concluzia că Marea Britanie își risipește moștenirea națională într-un moment în care cursul evenimentelor mondiale face ca conservarea fiecărui acru să fie de o importanță vitală. Cei care ar putea considera această afirmație alarmistă sunt sfătuiți să studieze cu atenție lucrarea recentă a profesorului R. G. Stapledon, „ The Land; Now and Tomorrow”. Autoritatea consideră că „suprafețele noastre agricole se diminuează rapid și, inevitabil, se vor diminua și, dacă nu se ia o decizie cu privire la suprafața minimă care ar trebui păstrată cu orice preț pentru producția de alimente și dacă nu se iau măsuri adecvate, în cel mult două sute de ani, terenurile agricole din Anglia s-ar putea reduce la jumătate”.

Două sute de ani pot părea mult timp, dar există cineva suficient de îndrăzneț să sugereze că copiii noștri, cu atât mai puțin nepoții noștri, vor putea obține rezerve nelimitate de alimente din America și din Antipozi? Dorim oare să intrăm în istorie ca generația care a risipit averea națională și i-a lăsat pe descendenții noștri să se confrunte cu problema elementară a foametei? Capitalismul de export victorian ne-a lăsat moștenire Zonele Defavorizate; trebuie să fim responsabili pentru un nou set de Zone Irosite?

O analiză mai aprofundată a aspectelor nutriționale și economice ale problemei noastre funciare ne-ar conduce la o discuție profundă despre numeroasele funcții ale agriculturii ca parte integrantă a vieții naționale.
Prin urmare, este necesar să ne oprim pentru a discuta aspectul cultural, la fel de important.

Este adevărat, acest aspect primește deja o oarecare atenție într-un mod spasmodic și unilateral în cadrul mișcării de urbanism. Dar chiar numele acestei mișcări îi dezvăluie limitele. O comunitate care a fost încurajată să uite importanța agriculturii sale și să considere aprovizionarea cu alimente importate ca un fenomen natural a ajuns să considere mediul rural ca pe un simplu adaos al orașelor, un fel de parc public glorificat. Există, într-adevăr, un mare pericol ca Anglia rurală să devină un „spațiu deschis” lipsit de caracter, în același mod în care o mare parte din Home Counties a devenit o suburbie-grădină lipsită de caracteristici.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Dorința înnăscută a unui popor urbanizat de a evada din atmosfera zgomotoasă și contaminată a orașelor sale nu poate stârni decât simpatie. Faptul că acești oameni își petrec cu bucurie jumătate din duminică înghițind gaze de benzină pe un drum principal aglomerat, pentru a putea petrece cealaltă jumătate la aer curat, este jalnic de semnificativ. Păcatul este că atât de mulți dintre ei par incapabili să culeagă roadele întreprinderii lor fără a o strica.

Căci mediul rural nu-și poate îndeplini funcția culturală decât dacă i se permite să-și păstreze propriul caracter, iar acest caracter este inseparabil de funcția sa materială sau agricolă. Orașul nu poate scăpa de oraș, dacă acesta îl ia cu el, la fel cum nici intelectualul nu-și poate oferi o vacanță minții, dacă își ia argumentele cu el în plimbările sale prin țară. Vederea unui sat transformat în suburbii de cei care au venit să „trăiască la țară" este la fel de jalnică ca vederea unui grup de intelectuali care merg cu pași repezi în timp ce în jurul lor se desfășoară zece mii de activități mai interesante și mai importante decât ale lor. După cum spunea un fermier nu cu mult timp în urmă: „Nu mă deranjează atât de mult că se plimbă pe câmpurile mele. Nu mă deranjează atât de mult că își exersează câinii proști pe cheltuiala mea. Nici măcar nu mă deranjează că se cațără peste porți pe care le-ar putea deschide un copil. Dar când mă gândesc că au mers peste trei kilometri de teren agricol bun și nu s-au gândit niciodată să se uite ce se întâmplă, simt că curtoazia mea a fost irosită."

Ceea ce am putea numi atitudinea de „parc public" își găsește expresii în moduri mai serioase decât indiferența față de activitățile rurale. Așa cum ariciul de câmp consideră că nu este rău să arunce cu pietre în rațe atunci când îngrijitorul nu se uită, tot așa există mii de adulți educați care nu văd niciun rău în încălcările mărunte atunci când există puține sau deloc șanse de a fi detectați. Iar efectul cumulativ al încălcărilor mărunte creează o situație neplăcută în cartierele preferate de cei care evadează din mediul urban.

În Germania, pomii fructiferi sunt plantați în garduri vii de la marginea drumurilor, iar terenul este cultivat până la marginea drumului. În Anglia, o astfel de procedură este absolut imposibilă, deoarece pomii ar fi defrișați de grupuri de jefuire organizate, iar culturile ar fi călcate în picioare pe lățimea unui lanț. Britanicul nu este neapărat mai puțin cinstit sau mai distructiv decât germanul; el a fost pur și simplu deruralizat într-o asemenea măsură încât simțul său al valorilor și codul său de comportament moral încetează odată cu ultimul stâlp de iluminat. Persoanele care ar fi șocate de ideea de a fura un creion de un penny de pe tejgheaua unui magazin nu vor vedea nimic imoral în a sparge șase garduri vii pentru a fura ciuperci.

Zona rurală are atât de multă bogăție reală de oferit vizitatorilor săi, încât modalitatea evidentă de a depăși tendințele deplorabile actuale este de a le arăta oamenilor unde se află această bogăție. Chiar și acum există mulți care pot aprecia și apreciază balsamul vindecător al singurătății, confortul spiritual al păcii și securității, interesul captivant al câmpurilor și pădurilor în continuă schimbare; dar sunt prea puțini.
Nimeni nu va răni sau păta de bunăvoie ceea ce simte un interes personal profund, iar primul pas către conservarea peisajului rural este o campanie națională pentru dezvoltarea a ceea ce profesorul Stapledon numește „mentalitate rurală".

Un guvern fascist va trebui, în mod firesc, să se confrunte cu problema funciară în întregime, deoarece pământul este una dintre bazele pe care se construiește concepția sa despre națiune vie. Într-adevăr, politica sa declarată de dezvoltare agricolă va crea ea însăși o problemă urgentă prin stimularea activității speculative pe piața imobiliară, iar această activitate va trebui abordată cu severitate înainte ca politica agricolă să poată fi pe deplin dezvoltată.

Atitudinea fascistă față de pământ poate fi descrisă în câteva propoziții.

Pământul nu mai trebuie considerat o marfă speculativă. Valoarea sa trebuie evaluată corect, iar toate creșterile trebuie împărțite de cei care au contribuit la crearea lui, inclusiv

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Stat.

Utilizarea terenurilor trebuie să facă obiectul unei planificări naționale atente pe termen lung. Pe cât posibil, activitatea de construcții trebuie limitată la zone cu valoare agricolă redusă.

Proprietatea funciară trebuie să fie cât mai răspândită posibil, obiectivul fiind un număr mare de proprietăți familiale mici și sigure. Cu toate acestea, aceasta va implica și responsabilități, iar cei care își utilizează în mod abuziv pământul vor fi considerați dușmani sociali.

Accesul publicului la terenuri trebuie îmbunătățit prin extinderea și o mai bună definire a potecilor, a locurilor de campare și a punctelor de popas de pe marginea drumului. În același timp, legea privind încălcarea proprietății trebuie revizuită, iar comunitatea rurală trebuie protejată mai bine împotriva intervențiilor și a daunelor. Ar putea fi necesară înființarea unui corp de paznici.

Trebuie purtat război împotriva unor dăunători precum iepurii, ciorii și porumbeii; și, deși nu va exista nicio discriminare împotriva sporturilor de câmp, nu trebuie să li se permită ca aceste sporturi să interfereze nici cu activitățile agricole, nici cu cele recreative.

Publicul trebuie educat să respecte și să aprecieze mediul rural și să manifeste un interes inteligent față de activitățile sale.

Nu suntem o rasă prea înclinată spre sentimentalisme legate de pământ. Folosim cuvântul „Patrie”, dar rareori, iar „Patrie” niciodată. Un secol de liberalism laissez-faire și conservatorism financiar a generat o atitudine comercială mioapă față de solul nostru.

Totuși, Marea Britanie visurilor noastre, întruchiparea fizică a spiritului nostru național, nu este o Marea Britanie a străzilor și fabricilor sau chiar a parcurilor și clădirilor publice, ci o Marea Britanie a văilor zâmbitoare și a dealurilor line, a câmpurilor arate și a gospodăriilor confortabile. Un oraș este un oraș în întreaga lume; iar orașele lumii tind în fiecare an spre standardizare. Dar Marea Britanie rurală este în mod special a noastră, inseparabilă de caracterul nostru național. Trebuie să o păstrăm cu gelozie, nu în atmosfera muzeală a unui Stratford-upon-Avon, ci în vigoarea naturală a productivității.

Puțini dintre noi suntem la mai mult de câteva generații distanță de pământ. Puțină reeducare prin presă și radio ne-ar face din nou săteni, cel puțin în momentele noastre de relaxare: nu educația învățătorului profesionist, a cărui „agricultură” constă în științe elementare utile, dar destul de plictisitoare, ci educația care ne-ar trimite pe ulițe și poteci cu ochii deschiși și minți iscoditoare. O introducere în istoria și viața de zi cu zi de la țară nu numai că l-ar încuraja pe orășean să aprecieze problemele agriculturii, dar și-ar investi ieșirile rurale cu un interes absorbant. O gândire rurală inteligentă ar putea fi cel mai bun antidot posibil la stresul vieții urbane, căci Mama Pământ poate oferi alinare atât sufletului, cât și trupului.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Berchtesgaden lui Hitler o idila a Germaniei Noi de Joan Morgan

E. Chiar dacă cunoști bine Bavaria și chiar dacă ții cont de faptul că familia Wittelbach, cu toată Bavaria, și de Führer-ul cu toată Germania din care puteai alege, au ales Berchtesgaden pentru casele lor de vară, nimic nu te pregătește cu adevărat pentru acest loc care reușește să fie în același timp inima vechii Bavarii și sufletul noii Germanii. Tot ce ai visat despre Bavaria la apogeul ei și despre național-socialismul la apogeu este comprimat în acest oraș comercial înconjurat de munți, care se mândrește cu aproximativ aceeași populație ca cel mai nou bloc de apartamente din Londra.

După ce trenul pleacă din Bad Reichenhall, acesta se adâncește tot mai adânc în munți, până când simți că te vor învălui complet pe măsură ce urci prin valea adâncă, o bucată de Germanie care se întinde în Austria. (Este posibil, și chiar emoționant, să mergi pe jos până în Austria în oricare dintre cele trei direcții.)

Prima impresie este una de mișcare. Toată lumea, de la doi ani în sus, este în alertă, într-un fel de așteptare. Fie că acest lucru se datorează altitudinii, stării de spirit bavareze sau faptului că Führerul ar putea trece prin zonă în orice moment, nu am descoperit niciodată; adevărul rămâne că aerul vibrează de vitalitate.

Aici, în acest decor adorabil de comedie muzicală, național-socialismul pare foarte distractiv.
Cu excepția întâlnirilor ocazionale, care sunt simple și straniu de inspiratoare, nu ești atât de conștient de profunda seriozitate mistică a tuturor lucrurilor; de imensitatea sarcinii îndeplinite și de sarcina care te așteaptă.

Simți că SS-ul, cu uniforma sa atrăgătoare, contactul cu Führerul și o viață sănătoasă într-un mediu încântător, este o ocupație foarte plăcută, iar SS-ul este într-adevăr o organizație splendidă, deschisă tuturor vârstelor și claselor sociale, pe terenul comun al patriotismului.

Aici, mai mult decât oriunde altundeva în Germania, vezi cum fiecare, de la cel mai în vârstă membru SS până la cel mai mic copil care vinde insigne Winter Relief, are un rol în țară; nimeni nu suferă de agonia distrugătoare de a se simți nedorit. Fiecare realizare este o realizare a lor; fiecare eșec este al lor. Îți dai seama cum național-socialismul, restabilind speranța și revitalizând credința în viitorul țării lor, le-a oferit oamenilor ceva pentru care să trăiască.

Viața seculară a locului continuă așa cum a făcut-o întotdeauna, la care se adaugă național-socialismul; și, prin urmare, viața în Berchtesgaden este un spectacol non-stop. Când cortina cade peste un act, începe altul. Auzi un zumzet monoton pe lângă fereastră, o sută de țărănci în costume naționale, cu micile paltoane tricotate negru-verde-roșii pe care le numesc Berchtesgadners. Cu ele este un preot și se mișcă încet, scandând, cu ochii în jos. Mai târziu, auzi vocile stridente ale tinerelor BDM (fete Hitler) mărșăluind în paltoanele lor scurte maro, sau o trupă de Hitler Jugend, băieți uriași și virili purtând steaguri. Există întotdeauna un cântec de marș în aer.

Când toate celelalte metode eșuează, au un exercițiu de incendiu. O sută de pompieri (sau unul la fiecare treizeci de locuitori) în tunici, căști și pantaloni scurți dau dovadă de îndrăzneală în fața ferestrei tale. Duminica este, însă, ziua. În Markt Platz, care este vârful orașului, țăranii se adună; bărbații, concurând unii cu alții în imensitatea periilor cu pălăriile lor verzi, de o parte a fântânii ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

cu leul său bavarez, pe de altă parte, femeile cu pălării negre și plate cocoțate pe coroanele lor din împletituri. La ora zece se opresc pentru bere și cârnați în supă la Neuhaus (fratele mai mic al Hofbrauhaus), cu grădina sa de bere de sub castani, unde îți aștern așternuturile pe gardul castelului Wittelsbach, cu bierstube- ul său cu gemütlichkeit-ul său de neegalat, unde liderii de partid se freacă umerii cu ghizi; centrul vital al unui oraș vital.

Grand Hotel, suficient de grandios pentru oricine. Kurhaus cu orchestra sa excelentă și artiștii invitați din München. Teatrul Țăranesc, cu spiritul său grosolan și muzica atrăgătoare. Există sălile de dans; Hofschaffer cu atmosfera sa intimă, cu ringul său plin de batiste, plin peste așteptările unui maitre de hotel londonez, și Kur Cafe, unde băieții eleganți și imensi ai Gărzii de Corp SS dansează în ceea ce a fost odată o vilă regală a Casei de Bavaria. Există artiștii, Fritz Richter cu xilogravurile sale ciudate și inspirate, și unul dintre pictorii peisagiști de primă clasă ai școlii alpine moderne.

Pentru a ieși la iveală: mai întâi, există casa Führerului, pe vârful lumii, cu un perete de sticlă care dă spre o procesiune de munți, cocoțată pe un loc atât de abrupt încât pare că se sprijină pe spate. Casa domină valea așa cum Führerul domină orașul.

Există Königsee, cel mai frumos dintre toate lacurile alpine, de un verde intens, înconjurat de munți abrupți. Există Zauberwald, o pădure magică, unde pârâul din Hintersee se strecoară printre stânci verzi și pufoase.

Există mina de sare unde (în această țară a uniformelor) te îmbraci într-o tunică neagră și pantaloni scurți albi (ceea ce nu este nici pe departe atât de șic și potrivit pe cât pare) și te dai cu sania până la un lac subteran cu un colier de lumini și o svastică la capătul celălalt. Există Schloss Platz cu monumentul său de război.

Există pajiști alpine cu succesiunea schemelor de culori ale naturii, roz într-o săptămână, albastru și galben în următoarea, care i-ar distrage cu invidie pe florarii din Londra, Paris și New York.

Există pădurile, uniforme, care se întind drept și puternic până la linia de zăpadă. Munții; frumosul Watzmann, al doilea cel mai înalt din Germania; sumbru Goll și accidentatul Untersberg, bântuit de legende. Pentru cei cu inimă curajoasă, există gaura de gheață luminată de inundații, la doi mii de metri înălțime, în interiorul Untersbergului, și, de asemenea, există Almbach Klamm, un defileu uimitor și zgomotos, unde parcă cobori mult mai mult decât ai urcat, defileu care se termină doar atunci când ți-ai pierdut speranța și intră sub titlul „Experiență emoțională” și nu „Peisaj”.

În Țara Berchtesgaden te întâmpină în egală măsură cu „Grass Gott” și „Heil Hitler!”. Nu e de mirare: Salutări lui Dumnezeu pentru că a creat ceva atât de minunat și „Heil Hitler” pentru că a păstrat-o pentru oamenii care o iubesc mai mult decât viața.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

O Federație Mondială Nordică de

Vidkun Quisling

CONDUCĂTORUL SAMLING NAJONAL NORVEGIAN

O O lume veche se prăbușește, una nouă se naște. Simultan cu al treilea nostru miting anual de la Stavanger, anul trecut, a fost deschis cel de-al șaptelea Congres Mondial al Internaționalei Comuniste în fostul „club al nobililor” din Moscova, după o perioadă de intermediar de șapte ani de la ultimul congres mondial din 1928.

Congresul a durat între 25 iulie și 21 august. Scopul său principal a fost de a analiza ceea ce realizase conspirația marxistă internațională evreiască în acei șapte ani, în interiorul și în afara Rusiei sovietice, în ceea ce privește executarea programului lui Stalin de bolșevizare a lumii, care fusese subiectul discuțiilor la congresul mondial precedent.

În al doilea rând, a confirmat tactica programului său de a distruge forțele de rezistență națională și de a aprinde focul revoluției comuniste mondiale. Accentul a fost pus în special pe tactica așa-numitului front unit și popular, pe care l-am văzut dezvoltându-se în Franța, Spania, Belgia și în alte părți. Îl cunoaștem bine și aici, în Norvegia, în așa-numitul „acord de criză” cu partidul fermierilor și în noile tactici de camuflaj ale Partidului Laburist prin adoptarea unei deghizări burgheze și naționale. O altă chestiune care atinge direct țara noastră, și anume participarea Rusiei Sovietice la Liga Națiunilor, este, de asemenea, un simptom al acelorași tactici de front popular care au fost de mult timp încorporate în programul Komintemului.

Anul acesta, în timp ce noi, cei din Nasjonal Samling, ne întâlnim pentru mitingul nostru anual, vedem convocarea unui alt congres mondial.

De data aceasta, acționarii concernului falimentar al Ligii Națiunilor își întrunesc Adunarea Generală Extraordinară pentru a discuta lichidarea întreprinderii sau posibila ei reconstrucție în toamnă, când adunarea își va ține obișnuita adunare anuală.

Menționez aceste evenimente, care au avut loc simultan cu ultimele noastre două mitinguri naționale, nu numai datorită marii lor importanțe, ci și pentru că ilustrează foarte pregnant situația de politică externă cu care ne confruntăm astăzi.

Pe de o parte, avem un bolșevism mondial neobosit de activ, care, din punct de vedere istoric, este pur și simplu un simptom alarmant al dispariției lumii vechi și un efort persistent al unor puteri sinistre de a forța evoluția lumii pe propriul lor drum de distrugere, adică spre o republică materialistă universală sub dictatura evreiască.

Pe de altă parte, găsim încercările fără scop ale lumii vechi de a rezolva cerințele imperative ale zilelor noastre, cerințele de pace și cooperare între națiuni. Întreaga afacere este zădărnicită de ciocnirea intereselor individuale, la fel cum colaborarea națională internă pe care o cere situația este distrusă de războiul de clasă și de conflictele egoiste dintre partide. Acest proces de dezintegrare este însoțit de tulburări și crize, război și conflicte civile.

Puterile internaționaliste intervin și întreaga preocupare alunecă treptat în marxism și distrugere, exact în același mod în care statul burghezo-liberal este consumat treptat, prin ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxismul, așa cum vedem atât de clar în propria noastră țară. În mijlocul tuturor acestora, tulpina mereu tânără a umanității scoate lăstari noi; mișcări naționale de renaștere și unificare care anunță o nouă eră, aducând un nou stat și o nouă ordine mondială. Noua ordine este în curs de desfășurare și în această țară.

SANCȚIUNI ȘI PRĂBUȘIREA LIGII

Un alt fapt semnificativ este că prăbușirea acelei instituții capitaliste parlamentare burgheze, Liga Națiunilor, nu se datorează doar propriei sale nestărimi și activităților subterane ale marxismului sau erorilor fundamentale și formale din organizarea Ligii.

A fost distrusă de Italia fascistă, unul dintre reprezentanții comunităților organizate ale noii ere. În ciuda celor cincizeci de state sancționiste și a opoziției întregii lumi democratice și marxiste, precum și a opiniei mondiale mobilizate împotriva fascismului și a Italiei, unitatea națională s-a dovedit a fi cea mai puternică forță.

Fără a se identifica în vreun fel cu fascismul italian sau cu interesele italiene, liderii Nasjonal Samling au adoptat, încă de la început, o poziție clară și definită față de conflictul etiopian. Ei au susținut neutralitatea Norvegiei și s-au opus participării acesteia la așa-numitele sancțiuni.

În această privință, am fost influențați exclusiv de considerația pentru interesele țării noastre. Cred, însă, că opinia publică de aici, ca și în multe alte locuri, a fost victima unei propagande care, în realitate, a servit cu totul altor interese decât idealurile înalte pe care pretindea că le insuflă.

Mișcarea noastră, însă, nu a luat nicio parte. Am cerut neutralitatea Norvegiei și am demonstrat ipocrizia și lipsa de scop a întregului joc sancțiunist. Putem spune astăzi că am judecat corect situația.

Din punct de vedere militar, am avut dreptate. În ciuda opiniei generale, am apreciat corect importanța materialelor de război moderne, precum și puterea de rezistență a Etiopiei și Angliei și, nu în ultimul rând, imensa forță morală și materială creată într-un popor organizat pentru un efort unit pe o bază istorică și națională.

Și din punct de vedere politic am judecat corect. Inutilitatea și gravele erori de calcul ale politicii sancțiunilor sunt acum evidente. Priviți tragica înfrângere a puternicei Anglii din cauza politicii sale miope a Ligii; este cea mai mare înfrângere morală și practică pe care a suferit-o Imperiul Britanic de când a pierdut America.

Rusia Sovietică, acel nou și remarcabil membru al Ligii Națiunilor, a văzut în politica de sancțiuni o posibilitate de a se certa mai întâi cu Mussolini și apoi cu Hitler, dar când calculele lor au început să eșueze, viclenii evrei bolșevici s-au retras în liniște în fundal și, scăpând singuri de sub control, au lăsat guvernul britanic să poarte vina și să sufere rușinea.

POLITICA NAȚIONALISTĂ ȘI COOPERARE INTERNAȚIONALĂ

Pentru prima dată de la războiul mondial încoace, Norvegia a trebuit să se confrunte cu realități dure în politica externă, care fac foarte dificilă continuarea politicii provinciale obișnuite.

În acest context, doresc să subliniez un fapt care este, din păcate, subestimat în această țară:

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

și anume că viața oamenilor este dominată de politica externă și nu de politica internă.
Pe lângă „voința de a trăi” proprie a unei națiuni, condițiile și structura sa internă sunt dominate de condițiile economice și de putere internaționale. Aceste condiții sunt create de nevoile primitive și imperative ale popoarelor și statelor, de lupta lor pentru existență și pentru spațiul de locuit. Însă influența unui stat în politica externă corespunde întotdeauna gradului de dezvoltare a forței sale interne.

Astfel, necesitatea autosusținerii în caz de război și, mai presus de toate, remodelarea structurii economiei mondiale obligă pur și simplu comunitățile să se organizeze pe baze economice ca state naționale ale muncitorilor. Condițiile schimbate din întreaga lume obligă fiecare națiune să se comporte cu vecinii săi ca o unitate economică organizată, cu control deplin și capabil asupra tuturor resurselor sale și puterea de a le utiliza în cel mai bun mod posibil. În această măsură, criza actuală este în principal o criză de reajustare a producției și comerțului mondial.

Nu există, însă, o opoziție inerentă între cererea epocii pentru aceste unități naționale economice unite și puternic caracterizate și cererea pentru o cooperare internațională planificată, care este impulsionată cu o forță irezistibilă atât de cauze economice, cât și de luarea în considerare a menținerii păcii.

Tocmai formarea unor astfel de personalități naționale organizate va aduce o viață onestă
și o cooperare internațională eficientă, lipsită de parțialitate sau opresiune.

DOUĂ TABERE OSTILE ÎN EUROPA ȘI ÎN LUME

Situația este că în lume și mai ales în Europa se formează două tabere ostile, în același mod ca înainte de războiul mondial. Rusia Sovietică, Franța și Cehoslovacia, susținute de evreimea internațională, care le incită la război împotriva Germaniei național-socialiste, prezintă deja un front unit împotriva acestei țări și caută să încercuiască și mai mult Germania, atât politic, cât și militar.

În aceste condiții, poziția Norvegiei este extrem de expusă, fiind situată la răscrucea dintre Rusia, Germania și Anglia și cu politica sa internă deja în puterea marxiștilor.

Rusia, de la o mare putere europeană cu interese asiatice, a devenit o mare putere asiatică cu interese europene, în special în direcția Atlanticului. Dar, mai presus de toate, este baza revoluției mondiale.

Bolșevismul mondial încearcă să transforme Norvegia, și odată cu ea întreaga Scandinavie, în aripa dreaptă a frontului său european de atac împotriva Germaniei și Angliei. Acest plan conține posibilități sinistre pentru țara noastră. În cazul unui conflict între Germania și Rusia Sovietică, întreaga perspectivă a Partidului Laburist va determina Norvegia să ia partea bolșevicilor în opoziție cu Germania, iar acest lucru va fi contrar angajamentului nostru de neutralitate.
Tranmal, dictatorul iresponsabil al Partidului Laburist, s-a exprimat recent destul de clar în această direcție. Atâta timp cât Norvegia și Rusia Sovietică sunt membre ale actualei Ligi a Națiunilor, iar Germania nu, se pare că suntem serios amenințați cu războiul în această direcție, deoarece suntem obligați să permitem Armatei Roșii și Forțelor Aeriene tranzitul liber prin țară în cazul unui conflict germano-rus.

În condițiile actuale din Europa, există și posibilitatea ca Germania și Anglia să intre în război. Acest lucru se poate întâmpla, de exemplu, în legătură cu un conflict între Germania și

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

tripla alianță dintre Franța, Cehoslovacia și Rusia Sovietică, Cehoslovacia fiind un punct aproape mai sensibil decât Austria. Faptul că Franța va intra apoi în război împotriva Germaniei ar oferi Angliei un motiv de război, ceea ce este și mai sigur acum decât înainte de dezvoltarea enormă a aviației.

Un astfel de război între Anglia și Germania este o posibilitate catastrofală pentru Norvegia, deoarece, din moment ce războiului mondial, întreaga situație s-a schimbat complet.

Prin intermediul Ligii Națiunilor, ca instrument al politicii britanice mondiale, am fi forțați să intrăm direct în război și, chiar dacă Liga Națiunilor se prăbușește, am fi, potrivit unei autorități precum Lord Lloyd, cu siguranță expuși unui bombardament punitiv dacă, așa cum s-a întâmplat în timpul războiului mondial, am permite flotei noastre comerciale să transporte mărfuri pentru Anglia, lucru asupra căruia ea, la rândul ei, ar insista, fără îndoială, acum, așa cum a făcut-o și atunci.

Partidul Laburist Norvegian – Partidul Guvernamental – sprijină activ această politică îndreptată împotriva Germaniei. Dacă Norvegia este de acord cu acest lucru, înseamnă că suntem atrași iremediabil direct în această politică de război împotriva dorinței a cel puțin 99% din poporul norvegian. Norvegia nu poate și nu va mărșălui decât dacă propria noastră libertate și propriile noastre granițe sunt în pericol.

PACE CU ANGLIA ȘI GERMANIA

Am subliniat deja că pacea dintre Germania și Anglia este o necesitate vitală pentru propria noastră țară. Ceea ce trebuie, mai presus de toate, să prevenim este ca Germania și Anglia să se afle de tabere opuse într-un nou război. Pentru noi, acest lucru ar fi fatal; într-adevăr, ar însemna distrugere.
Prin urmare, depinde de noi să facem tot ce ne stă în putere pentru a crea pace și înțelegere între aceste două țări care, la fel ca noi, sunt de origine și perspective nordice. Chiar dacă nu suntem capabili să facem mare lucru în acest sens și trebuie să fim atenți să nu ne amestecăm în treburile altor țări, trebuie să fie datoria noastră imediată să ne opunem, prin toate mijloacele juste, celor care încearcă să stârnească disensiuni între aceste rude ale noastre, de obicei pe motive false și necinstite.

Știm puterile pentru ale căror interese se fac cu adevărat aceste eforturi. Una dintre ele este bolșevismul mondial. Scopul politicii externe norvegiene ar trebui să fie acela de a lucra pentru pace și conciliere între Germania și Anglia, fără a lua în considerare interesele de partid. Este în cea mai mare măsură evident că interesele Norvegiei cer acest lucru. Singura modalitate prin care putem scăpa de război și haos depinde de menținerea păcii și a înțelegerii între acești mari vecini ai noștri de la sud și vest, cu care avem și cea mai mare legătură comercială.

Acum aproximativ 40 de ani a existat, așa cum există și acum, o oportunitate pentru o încercare sinceră de a crea o înțelegere durabilă între marile popoare nordice. Oportunitatea a fost neglijată sau refuzată, iar catastrofa care a urmat acestei omisiuni a implicat întreaga lume. Oricine îndrăznește acum să promoveze aceeași politică catastrofală trebuie să o facă cu ochii deschiși.

Însă oricine înțelege vremurile în care trăim trebuie să se miște pentru a lua o măsură puternică și pozitivă.

O altă considerație decisivă ne aduce la aceeași concluzie ca și în ceea ce privește liniile principale ale politicii noastre externe. Liberalismul decadent și urmașul și urmașul său, marxismul, își au obiectivele îndreptate împotriva comunităților naționale, în primul rând împotriva celei nordice.

Conștient sau inconștient, scopul acestei politici este de a descompune comunitatea națională naturală.
organizarea popoarelor în vederea realizării republicii mondiale internaționale. ******convertor
de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Atunci coeziunea interioară a națiunilor va fi distrusă. Ele vor fi prada acelei națiuni care, spre deosebire de toate celelalte națiuni, este dispersată pe întregul pământ și trăiește ca paraziți ai celorlalte națiuni; tocmai din acest motiv are nevoie de o astfel de organizare pentru a -și realiza stăpânirea cu pasiune dorită asupra lumii. Căci în această stăpânire rezidă secretul naționalismului și imperialismului evreiesc.

Un duel între iudaism și spiritul nordic este inevitabil, întrucât marxismul și internaționalismul sunt în realitate naționalism și imperialism evreiesc, o conspirație inspirată și condusă de iudaism împotriva civilizației europene, cu siguranță nordice. Este clar că procesele de decădere din zilele noastre reprezintă cea mai serioasă amenințare la adresa idealurilor de viață și că cele mai puternice antagonisme ale timpului nostru au fost reduse la o luptă între iudaism și principiul nordic-european. Acesta fiind cazul, trebuie să ne dăm seama că cel mai eficient remediu pentru decadența actuală și activitățile subterane ale materialismului marxist va fi găsit într-o renaștere națională a poporului nostru pe fundamentul vitalizant sau vital al rasei nordice și al temperamentului caracteristic.

Și, pe de altă parte, trebuie să existe, în sensul cel mai larg, o colaborare culturală, economică și politică mai strânsă între popoarele nordice și cele cu determinare nordică din întreaga lume: în țările scandinave, în Olanda, Flandra, Imperiul Britanic, Germania și în alte țări unde membrii familiei nordice sunt comparativ mai puțin numeroși.

Prin urmare, sensul cuvântului „nordic” nu se limitează la popoarele scandinave, ci se aplică tuturor marilor rase nordice și nu avem în vedere acum o colaborare nordică nesigură.

Dimpotrivă, este, pe de o parte, o consecință necesară a conștientizării faptului că menținerea caracterului și organizării naționale este cea mai importantă problemă de viață pentru toate popoarele creative. Numai în acest fel este posibil să se asigure o dezvoltare liberă și pașnică a culturii și caracteristicilor nordice, atât în sfera națională, cât și în cea universală. În același timp, este una dintre condițiile unei recunoașteri profund înrădăcinate a valorii și contribuțiilor culturale ale altor rase și, astfel, va fortifica toate națiunile împotriva dizolvării și haosului.

Pe de altă parte, este o consecință inevitabilă a faptului că este de preferat ca această colaborare internațională, care trebuie construită în aceste vremuri, să se bazeze pe popoarele nordice, care sunt atât de strâns înrudite prin rasă, limbă, cultură și interese. Ele au același nivel de trai și o viziune similară asupra vieții, fiind grupate și geografic.

Și din punct de vedere economic, sunt cei mai buni clienți unul altuia.

O UNIUNE A POPORULUI NORDICE

O formațiune în bloc a acestor popoare, o uniune a popoarelor nordice, va fi de neînvins. O astfel de uniune va fi mult mai capabilă decât Liga liberal-marxistă falimentară de la Geneva să acționeze ca un bastion împotriva bolșevismului mondial și să creeze garanții pentru dezvoltarea pașnică a lumii. Calea către o umanitate organizată se va găsi într-o uniune a marii familii nordice de popoare într-o astfel de formațiune în bloc, cu o monedă comună, liber schimb intern și o politică vamală comună; scopul lor va fi atragerea altor țări și grupuri de puteri în acest sistem.

O astfel de politică externă va fi cea mai bună garanție a poziției Norvegiei în lume și împotriva bolșevismului. Și, în beneficiul nostru și al altora, va crea un câmp de activitate în străinătate.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

pentru surplusul de energie care trebuie așteptat în această țară dacă propriile noastre resurse sunt insuficiente.

COOPERARE BAZATĂ PE MIȘCĂRI NAȚIONALE

Deși subliniem destinul comun nordic, nu trebuie să subestimăm semnificația și realizările altora sau ale umanității noastre comune; și, mai presus de toate, nu trebuie să subestimăm importanța cooperării europene și universale obișnuite. Însă această comunitate internațională trebuie să fie fondată pe un sistem de state naționale. Trebuie să fie creată prin ridicarea națională a popoarelor din Europa și din întreaga lume și nu ca rezultat al unor experimente liberaliste și marxiste, cum ar fi Liga Națiunilor, Pan-Europa și Rusia Sovietică, sediul Republicii Sovietice mondiale.

Istoria vieții arată că orice progres depinde de uniunea libertății și discriminării cu fraternitatea și organizarea. Monarhiile universale și republicile mondiale sfârșesc în anarhie și dizolvare. Hegemonia unei singure națiuni este dezastruoasă pentru celelalte și pentru ea însăși.
O combinație asemănătoare Babelului, formată din toate națiunile și rasele, care este scopul liberalismului și al marxismului, înseamnă distrugerea caracteristicilor și valorilor individuale ale fiecăruia. Istoria ne învață că adevărata armonie este rezultatul segregării și dezvoltării.

Instinctul omenirii pentru formarea organizată este îndreptat spre viața națională și cooperarea unităților naționale. Din acest motiv, toate instituțiile internaționale care au pornit de la liberalism și marxism au eșuat în așa-zisele lor scopuri, care erau de a asigura o bună înțelegere între națiuni și de a promova progresul lor.

Având în vedere eșecul ideilor liberaliste ale Ligii și al marxismului internațional, este urgent necesară crearea unei noi comunități a națiunilor cu caracter european și mondial, fondată pe noile idei de organizare a comunităților, care au fost stabilite de congresul noii ordini de la Montreux, din 16 și 17 decembrie 1934. Prima considerație a congresului a fost respectul pentru valorile spirituale și naționale.

În locul metodelor ipocrite și tehnice ale vechii diplomații trebuie să se dezvolte o colaborare spontană și onorabilă între toate mișcările naționale tinere și sănătoase și statele naționale recreate de acestea, pentru a obține o reînnoire spirituală generală și o redresare politică și economică în întreaga lume. Dar, în cadrul acestui plan universal, națiunile care provin dintr-o singură rasă și împărtășesc aceeași cultură și civilizație trebuie să se grupeze în conformitate cu interesele lor cele mai apropiate.

MIȘCAREA MONDIALĂ NORDICĂ

Principiul fundamental pe care se bazează Nasjonal Samling este că politica noastră, pe lângă satisfacerea cerințelor pe care schimbările moderne le-au făcut imperative, trebuie să fie în armonie cu tot ceea ce are nevoie și își dorește familia noastră de națiuni. Este inutil să ne așteptăm la redresarea națională dacă nu reaprindem focul spiritului nordic și nu construim pe o viziune spirituală și responsabilă asupra vieții.

Nu ne putem aștepta la niciun progres dacă nu păstrăm neamestecata tulpina nordică; dacă nu ne păstrăm caracterul distinctiv, îl vom pierde și vom merge spre dispariția națională.

Așa-numita idee nordică, conform căreia un popor nordic poate fi restaurat doar prin construirea unui nou stat

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

În conformitate cu cerințele moderne și pe dubla fundație a unei origini naționale și a unei perspective spirituale, are o influență și o valoare constantă în creștere în țările nordice respective și joacă deja un rol important în politica practică.

Sămânța și solul pentru o colaborare pan-nordică există deja. Dar, pentru ca ideea să se poată răspândi suficient de repede, ea trebuie să găsească o expresie definită și organizată în mod adecvat.

În aceste circumstanțe, consider că a sosit momentul să promovăm o colaborare culturală, economică și politică între popoarele nordice și alte popoare cu perspective nordice din întreaga lume, cu următoarele obiective:

- Crearea unei mișcări nordice internaționale.
- Formarea unei Uniuni Nordice a Popoarelor.

Participarea activă la lucrările pentru organizarea lumii și dezvoltarea ei pașnică; și pentru asigurarea locului și contribuției țării noastre în cadrul revoluțiilor și noilor constituții care sunt în curs de elaborare. Această colaborare trebuie să înceapă, ca de obicei, în domeniul ideilor, pentru a fi realizată politic pe o bază economică solidă.

Prin urmare, dacă baza existentă a monedei ar putea fi extinsă într-o uniune monetară stabilită între popoarele nordice și dacă, prin colaborare politică-fiscală, s-ar putea realiza o uniune vamală între aceste popoare, atunci ar fi fost puse temeinic temelia pentru realizarea politică a obiectivelor noastre declarate: o mare uniune a popoarelor nordice în comuniunea mondială.

Acest ideal a făcut parte, pentru o perioadă considerabilă, din programul Nasjonal Samling. Prin urmare, colaborarea pan-nordică implică, de fapt, o intensificare suplimentară a cooperării statelor nordice în sens mai restrâns: Norvegia, Suedia, Danemarca, Finlanda și insulele nordice din Marea Nordului. Poziția Danemarcei și Finlandei este mult mai expusă decât cea a Norvegiei și Suediei, încât Norvegia, în orice caz, este exclusă de la a-și lega voluntar soarta de aceste țări fără sprijinul care ar fi obținut dintr-o relație pașnică și sigură cu Anglia și Germania. Dar, după ce acest lucru a fost protejat, este, de asemenea, de dorit ca țările nordice să își ocupe locul ca grup natural în lumea nordică - colaborare alături de britanici, germani, olandezi și restul.

În acest context, doresc să subliniez faptul că situația nu se schimbă dacă mulți oameni din această țară consideră că nu sunt de acord cu diverse detalii ale politicii britanice și germane.
Condițiile care necesită astăzi cooperarea cu și între aceste rude ale noastre sunt mai importante decât cele care ar putea tinde să ne despartă.

De asemenea, pot exista persoane care se opun oricărei politici externe pe care o avem și consideră că propriile noastre afaceri sunt tot ce putem gestiona. Le-aș reaminti că trăsătura caracteristică a timpului nostru este faptul că lumea devine o singură mare unitate economică și că nicio țară nu mai poate fi suficientă singură; este dependentă de celelalte; și, dacă o astfel de colaborare în politica actuală este de interes vital pentru țara noastră, este la fel de importantă și pentru mișcarea noastră. Întrucât forțele care lucrează pentru distrugerea noastră națională sunt organizate la nivel internațional, suntem obligați să le întâmpinăm cu o organizație care vizează dincolo de interesele naționale. O organizație pe deplin eficientă de acest fel poate fi construită doar pe baza vitală comună a popoarelor noastre, principiul nordic.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

PRINCIPIUL NORDIC

Principiul Nordic se bazează pe tradițiile nordice, gândirea nordică și cooperarea constructivă, spre deosebire de liberalismul evreiesc și marxismul, care își promovează scopurile distructive prin intermediul urii, invidiei și luptei de clasă pentru propriile scopuri. Unul este aliat cu Divinul; celălalt cu diabolicul.

Prin urmare, puterea spirituală a principiului nordic este mai puternică și mai profundă decât viziunea marxist-materialistă asupra existenței, care amenință rasa și civilizația noastră cu distrugerea. În realitate, este Principiul nostru național intrinsec la care trebuie să aderăm și pe care trebuie să-l realizăm cu o consecvență inexorabilă.

De asemenea, sunt convins că, atunci când recunoaștem adevărurile profunde ale trecutului istoric, precum și ale prezentului istoric, și vedem lucrurile mărețe realizate de popoarele de rasă nordică de la începutul istoriei până în zilele noastre, când sunt mai puternice ca niciodată; și când, în același timp, suntem convinși că Voința Divină este revelată în cursul istoric al dezvoltării lumii, trebuie, fără a subestima importanța și contribuția altora, să ni se permită să credem în misiunea istorică și divină continuă a popoarelor nordice în lume. Ca și în trecut, misiunea marii noastre familii de popoare trebuie să fie aceea de a desființa o lume învechită și de a crea o lume nouă, care să poată plasa întreaga familie umană pe o treaptă superioară.

Nasjonal Samling invită toți oamenii de rasă și concepție nordică din fiecare țară - norvegieni, suedezi, danezi, islandezi, britanici, germani, olandezi și toți ceilalți de sânge și spirit nordic - să se unească într-o Mișcare Mondială Nordică pentru a crea pace și cooperare între toate popoarele nordice din întreaga lume și pentru a continua lupta pentru salvarea și progresul civilizației noastre.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

O interpretare a fascismului de Claud Sutton

FASCISMUL, în sensul în care va fi folosit în acest articol, este un termen stângaci și incomod pentru a descrie mișcarea mondială care a apărut în timpul nostru pentru a concura cu marxismul și liberal-democrația pentru loialitatea oamenilor. Fără îndoială, ar trebui să se limiteze la denumirea formei speciale pe care această mișcare a luat-o în Italia. Cu toate acestea, mentalitatea populară, simțind că în fascismul italian a apărut ceva nou și de importanță mondială, persistă în utilizarea termenului într-un sens mai larg.

Fascismul nu este internațional așa cum este comunismul, în sensul că este o dogmă care trebuie înăbușită fiecărei națiuni, indiferent de istoria și circumstanțele sale. Este mai degrabă o similaritate fundamentală de perspectivă, care poate fi detectată în diverse mișcări naționale moderne și care poate fi văzută ca rezultând cu un fel de necesitate din situația în care se află cultura noastră europeană în prezent. Noi, cei din Anglia, împărtășim moștenirea culturală comună a Europei; așa cum am fost cel mai profund afectați de ideile Revoluției Franceze, tot așa suntem obligați să fim profund afectați de ideile mișcării fasciste și să reacționăm la aceste idei în felul nostru național particular.

Cei doi factori care dau naștere pretutindeni acestei mișcări sunt decăderea democrației liberale și ascensiunea marxismului.

Este nevoie doar de o mică cunoaștere a istoriei pentru a realiza că nu există nimic inevitabil sau etern în ceea ce privește Democrația Liberală. Comparativ cu alte forme de guvernare, guvernele democratice nu au fost nici comune, nici stabile și nici nu au contribuit la cultura umană cu atâta valoare durabilă precum guvernele aristocratice și monarhice. Desigur, este posibil - și adesea se face - să definim Democrația în așa fel încât să includem în ea toate formele tolerabile de guvernare, de exemplu, să descriem Anglia sub Regina Elisabeta sau sub Pitt ca fiind o democrație. Dar aceasta este o utilizare greșită gravă a limbajului și o degradare a valorii intelectuale. „Democrația” nu ar trebui folosită pentru a desemna orice guvern care conduce prin consimțământul aproape tuturor celor guvernați; nici unul care urmărește în mod conștient bunăstarea întregului popor; nici unul care tolerează o varietate de opinii și încurajează discuția liberă; nici unul care conduce conform legii stabilite și cunoscute, aplicate imparțial. Multe guverne democratice au eșuat în mod evident în aceste privințe; multe guverne nedemocratice au demonstrat aceste virtuți într-o mare măsură. Este absurd să numim „democrație” orice guvern care nu este tiranic; Democrația este o formă istorică particulară de guvernare, care uneori a funcționat spre satisfacția generală, alteori nu. Principala sa caracteristică pare a fi decizia tuturor problemelor importante prin vot majoritar, fie al întregului popor, fie al unor adunări reprezentative mari.

Democrația așa cum o cunoaștem în Europa de Vest și America – pe care o voi numi în continuare „democrație liberală” – este un produs special al Revoluției Franceze și se bazează pe teoriile specifice ale anumitor gânditori influenți ai acelei epoci. Filosofia fundamentală a naturii umane pe care se bazează nu a fost întotdeauna acceptată de oamenii raționali și nu există niciun motiv să presupunem că influența sa asupra minților oamenilor va fi eternă. Dimpotrivă, există dovezi considerabile că această filozofie a „Drepturilor Omului și ale Cetățeanului” nu mai are

******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

convingere și că sistemul de guvernare bazat pe aceasta este, prin urmare, sortit să dispară.

Ca și alte filozofii politice, nu a câștigat acceptarea generală fără luptă. Dar astăzi, cine poate detecta vreo diferență între conservatori, liberali și laburiștii de dreapta (non-marxiști) în ceea ce privește idealurile lor sau caracterul general al metodelor prin care își propun să le realizeze?

Care sunt presupunerile filosofice, sau axiomele, ale acestui sistem de democrație liberală?
Prima este că toți oamenii sunt egali, cel puțin în măsura în care trebuie să aibă o parte egală în guvernare. A doua este că guvernul există doar pentru a împiedica orice om să interfereze cu libertatea egală a altora (JS Mill); sau, așa cum mi-a spus mai vehement un student: „guvernul există doar pentru a permite fiecărui om să meargă în iad în felul său". A treia este că o astfel de libertate individuală are ca rezultat cea mai mare satisfacție posibilă dintre toate. [1]

Fascismul se bazează pe negarea tuturor acestor principii. La primul răspuns, el răspunde că nu toți oamenii sunt egali în capacitatea lor de a coopera – iar guvernul este o întreprindere cooperativă.
Bărbații diferă considerabil în ceea ce privește curajul, corectitudinea, loialitatea, veridicitatea și alte calități de caracter necesare pentru orice întreprindere corporativă. Astfel de calități nu sunt monopolul vreunei clase și nici nu depind de educație în sensul obișnuit al cuvântului. Unii oameni sunt în mod evident lipsiți de ele - toți liderii bolșevici vechi, de exemplu, dacă e să le dăm crezare confesiunilor; oricare dintre noi ar încerca să-i excludă de la putere în orice organizație de care ar fi responsabil.

Reprezentarea politică trebuie să se bazeze pe un sistem selectiv de grupuri reale ai căror membri se cunosc personal unii pe alții. Un sistem politic bun nici măcar nu ar trebui să încerce să asigure că toate opiniile au o greutate egală.

În ceea ce privește al doilea principiu, se observă că libertatea egală este imposibilă, deoarece nu toți oamenii vor să facă aceleași lucruri; că fiecare sistem de drept presupune unele idei pozitive despre ceea ce este obiectiv bine sau rău pentru fiecare; că principiul este fie lipsit de sens, fie dezastruos.

La al treilea punct, că, datorită naturii omului și a societății, cea mai mare sumă posibilă de satisfacție nu poate fi atinsă prin sistemul libertății individuale maxime; nici această „cea mai mare fericire a celui mai mare număr, fiecare să conteze pentru unul și nimeni pentru mai mult decât sfârșitul vieții". Oamenii sunt și ar trebui să fie mai interesați [2] unu" de bunăstarea propriei familii, a propriei profesii, a propriului cartier, a propriei națiuni; iar o bună guvernare ar trebui să țină cont de acest fapt. Vom reveni asupra acestor puncte mai târziu.

Liberal-democrația este o filozofie leneșă. În loc să se hotărască ce ar trebui făcut și să lupte cu tenacitate pentru a realiza acest lucru, bunul democrat așteaptă și vede în ce direcție va sări majoritatea, sigur pe convingerea sa că vocea maselor este vocea lui Dumnezeu. Nici măcar nu trebuie să încercăm să-i convingem pe oamenii de astăzi că puterea motrice a liberal-democrației a scăzut pretutindeni. Puțini oameni cred cu toată inima în sloganurile sale. Jumătate dintre susținătorii săi actuali sunt, de fapt, marxiști timizi. Scopul lor declarat este bogăția egală pentru toți, iar democrația este doar un mijloc pentru a atinge acest scop. Își imaginează cu drag că acest scop poate fi atins prin simplu vot, fără forță, cel puțin în viitorul îndepărtat. Își trădează adesea disprețul pentru libertatea individuală ca atare. Sunt invidioși, dar le pasă de pielea lor. Așa sunt social-democrații liberal-lab.

Care este baza filosofică a alianței nelegiuite dintre comuniști și democrați,
oriunde apare fascismul pe scenă? Trebuie să ne îndreptăm acum atenția către această problemă.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Comunismul – sau mai bine zis marxismul, căci există mulți marxiști în afara Partidului Comunist – este în întregime un produs al filosofiei individualiste, egalitare a democrației liberale. În istorie au fost frecvente mișcări revoluționare ale claselor mai puțin norocoase; aceasta a preluat ideologia specifică a epocii victoriene timpurii în care s-a născut. Și ea concepe comunitatea ca o colecție, iar fericirea socială ca o sumă. Acceptă primele două principii ale democrației liberale; toți oamenii sunt egali – deși nu există Dumnezeu – și, prin urmare, ar trebui să aibă nu doar drepturi politice egale, ci și bogății egale.3 Din nou, fericirea trebuie atinsă dând tuturor bogății egale și apoi lăsându-i să facă ce vor cu ea; odată ce egalitatea economică este atinsă, statul trebuie să „dispară”. Dar respinge cu cel mai mare vehemență al treilea principiu al democrației liberale, conform căruia această stare fericită a lucrurilor apare lăsându-i pe oameni în pace. Laisser-faire este scopul final, odată ce egalitatea economică a fost atinsă; dar acest lucru trebuie realizat prin dictatura forțată a proletariatului, adică a muncitorului necalificat din fabrică.

Doctrina sa centrală este războiul de clasă dintre proletari și capitaliști. Persistă în a înghesui întreaga omenire în aceste două țarcuri, deși niciun economist nu mai ia în serios teoria „plusvalorii” pe care se baza distincția. Cât de ireale sunt cele două țarcuri! Există într-adevăr conflict între grupuri, iar un astfel de conflict este de esența unei comunități vii. Dar o mare parte a locuitorilor statului modern, care trăiesc din veniturile comune ale muncii lor și ale proprietății necesare pentru a face ca această muncă să fie roditoare, nu pot fi înghesuiți în niciunul dintre țarcuri decât printr-un tour de force. Și nu sunt conflictele de interese dintre orășeni și țărani, dintre producători și finanțatori, dintre meșteșugari și muncitori necalificați, dintre grupurile rasiale și grupurile religioase la fel de reale și vitale ca acesta presupus dintre capitaliști și proletariat?

Nota centrală a marxismului este lupta de clasă, în care toate metodele sunt permise. De aceea, oriunde își ridică privirea, politica devine atât de amară și atât de murdară încât distruge orice sentiment de unitate morală a națiunii care anterior atenua conflictele dintre grupuri. De aceea trebuie combătută până la moarte.

Dar, se va spune, nu s-a realizat nimic valoros prin experimentul comunist din Rusia? Și nu există oare nicio asemănare între „dictaturile” comunismului și fascismului?

Este imposibil să înțelegem dezvoltarea comunismului în Rusia, dacă nu distingem etapa actuală a „bolșevismului în retragere”, așa cum a fost numită, de etapa anterioară în care comunismul doctrinar a dominat pe deplin. Această etapă anterioară a fost marcată de o distrugere fără precedent, de dragul teoriei războiului de clasă, a resurselor umane și materiale ale națiunii - a fermierilor, tehnicienilor și profesorilor, a vitelor, mașinilor, clădirilor și comorilor de artă. Același fenomen s-a manifestat în Spania și în alte părți, oriunde bolșevismul a preluat puterea. Când, după aproximativ zece ani, producția a atins un nivel atât de scăzut încât părea că limita rezistenței umane fusese atinsă, doctrinele au fost în mare parte abandonate; și cu ajutorul creditelor capitaliste, al tehnicienilor și mașinilor străine și al conducerii stahanoviste a muncitorilor, s-a început reconstrucția. Cu siguranță, schimbarea de opinie este departe de a fi completă. Un simptom al acesteia pare a fi conflictul actual dintre Stalin, tâlharul robust și nedoctrinar din Caucaz, și banda evreiască care până atunci controla Rusia și care acum este în mare parte eliminată. Rusia nu a abandonat Cominternul și idealul marxist al revoluției mondiale. Dar, în ceea ce privește ea însăși, se pare că a abandonat tacit egalizarea bogățiilor și dictatura proletariatului și că construiește o puternică

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

stat naționalist. Sub Stalin, există semne ale unui fel de fascism rușinos, cu o conștiință vinovată înflorind. Dacă acesta trebuia să fie sfârșitul, cu ce preț s-a obținut! [4]

„Fascismul” a apărut din decăderea democrației liberale și ca răspuns la amenințarea bolșevismului. Spre deosebire de bolșevism, nu a fost punerea în practică a unei teorii academice; a apărut ca răspuns la o situație reală și, prin urmare, poate fi înțeles doar în lumina celor două mișcări mondiale pe care este destinat să le înlocuiască. Inițial, a fost un fel de reacție instinctivă a omului european la forțele dezordinii, materialismului, plutocrației și cosmopolitismului. Este una cu comunismul prin faptul că neagă absolut existența unei armonii prestabilite care face ca cea mai mare fericire dintre toate să rezulte din cea mai mare libertate a fiecăreia. Dar asta este tot ce are în comun cu comunismul. Adoptă o viziune radical diferită atât de comunism, cât și de democrația liberală în ceea ce privește „fericirea” pe care statul trebuie să o asigure. Căci concepe națiunea ca o unitate organică a multor grupuri funcționale diferite; fiecare dintre acestea reprezintă o anumită contribuție unică la națiune, cu propriul său tip de viață care trebuie promovat. Dacă relațiile corecte dintre aceste grupuri sunt perturbate, nu poate exista fericire sau sănătate durabilă în stat. „Am putea”, spunea Platon, „să-i facem pe olarii noștri mult mai fericiți permițându-le să se întindă pe canapele în fața focului, să mănânce și să bâi și să-și învârtă roata când au chef. Dar nu ne sfătuiți să facem asta, căci olarii noștri nu ar mai fi olari, nici fermierii noștri fermieri.” [5]

...

Mai mult, ea concepe națiunea, după cum spunea Burke, ca „un parteneriat nu numai al celor vii, ci și al celor vii cu cei morți și cu cei care încă nu s-au născut”. Dacă este ceva ce dăinuie, cu resurse umane și naturale, care pot fi irosite sau care pot fi făcute mai fertile.

În fiecare dintre țările „fasciste” a ajuns la putere o mișcare cu voința de a valorifica la maximum moșia națională, așa cum făcea bătrânul nobil moșier cu propria familie și moșie.
Aceasta este ceea ce a fost numită religia Sângelui și a Pământului.

Este evident că aceste mișcări nu pot admite drepturile nelimitate ale majorităților. De exemplu, nu pot permite unei majorități actuale a orășenilor să-i elimine pe sătești și nici să se bucure de cea mai mare bogăție posibilă în detrimentul puterii viitoare. Relele pe care le aduce domnia majorităților mioape - decăderea onestității publice și a spiritului de auto-ajutorare, decăderea familiei, a sănătății mentale și fizice, decăderea pământurilor, pădurilor și navelor - pot fi vindecate doar prin acordarea unei mari posibilități de acțiune și independență liderilor.

Fascismul trebuie, și chiar își dedică, eforturile principale consolidării celor mai slabe verighete din lanțul național, adică îmbunătățirii condițiilor acelor grupuri care sunt cel mai mult afectate. Cu toate acestea, nu poate admite egalitatea între leneși și activi, între munca imaginativă și cea de rutină, nici măcar ca un ideal îndepărtat. „Fascismul afirmă inegalitatea imuabilă, benefică și rodnică dintre oameni.” (Mussolini.)

Democrația liberală este paralizată de rivalitatea grupurilor funcționale, a căror existență se preface că o ignoră. Fascismul le recunoaște și își bazează sistemul reprezentativ pe ele, crezând că poate stăpâni potențialele lor conflicte prin intermediul unui sentiment național consolidat de unitate și al „principiului conducerii”, principiului responsabilității individuale. „Democrația” - principiul controlului de către majorități anonime - „este pusă la încercare nu mai puțin în domeniul industrial, ci și în cel politic.” [6]

În sfera economică, scopul fascismului, conform perspectivei sale generale, este de a realiza cea mai mare securitate și stabilitate posibilă pentru toți producătorii - nu libertatea maximă de alegere.
******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

pentru consumatori. În acest scop, comerțul internațional trebuie redus la o poziție subordonată și auxiliară, în interesul planificării naționale. Iar considerațiile etice - considerații privind tipul de viață care ar trebui încurajat sau descurajat - trebuie să aibă adesea prioritate față de cele economice.

Nu există nimic în naționalismul fascist care să fie incompatibil cu interesele bine înțelese ale altor națiuni. Politica sa externă se bazează pe principiul vederii de treburile proprii și al faptului de a fi cu adevărat pregătit să lupți pentru anumite interese vitale bine cunoscute și numai pentru acestea. Se opune în mod natural principiilor democratice, egalitare și universaliste ale Ligii Națiunilor. Dorește o cooperare prietenoasă cu acele națiuni coordonate cu care are de fapt interese comune, bazată pe eliminarea planificată a posibilelor cauze de fricțiune. Dorește conducere în afacerile internaționale ca și pe plan intern. În Europa, sarcina sa este de a reconstrui Concertul Europei pe care fondatorii Ligii Națiunilor l-au distrus.

În cele din urmă, putem încerca să răspundem la obiecția atât de des auzită, conform căreia fascismul subordonează complet individul statului, o ființă vie unei abstracțiuni ireale. Răspunsul la aceasta este implicit în cele de mai sus. Guvernul, consideră fascistul, nu există doar pentru a spori fericirea cetățenilor individuali. Este un administrator al culturii naționale durabile și al resurselor materiale care îi formează baza necesară. Fără aceasta, individul nu ar fi nimic; nici nu se poate deposeda de ea chiar dacă părăsește teritoriul statului; întreaga sumă a tradițiilor ancestrale este cea care îl diferențiază de un om din epoca de piatră. Un guvern care asigură dezvoltarea armonioasă a diferitelor grupuri purtătoare de cultură și le împiedică să se anihileze reciproc are dreptul la loialitatea noastră. Dar statul este o simplă piesă de mașinărie, un simplu „recipient”, cum spunea Hitler, pentru popor, conceput ca o entitate biologică și culturală durabilă. Fascismul nu este etatist; spre deosebire de hegelieni, nu venerează „statul ca atare”.

Din punct de vedere istoric, prezintă analogii cu forma de stat europeană antică așa cum era „înainte ca Orontesul să înceapă să se reverse în Tibru” - înainte de apariția individualismului abstract și a dorinței de mântuire într-o altă viață. Din nou, prezintă analogii cu feudalismul, cu concepția sa că guvernarea trebuie să se bazeze pe loialitatea personală a omului față de om - ideea teutonică primordială a comitatului. Mai mult, amintește de scopul breslelor medievale de a reglementa producția în interesul tuturor categoriilor de producători. Ca orice mișcare majoră, își are rădăcinile în trecut. Dar nu este o simplă întoarcere la sisteme depășite. Este ininteligibilă în afară de concepțiile esențial moderne despre Naționalitate, Rasă, Asociații Comerciale Voluntare, Divorțul Proprietății de Management, ideea de Răspundere fără Vină, Culturi care interacționează spre deosebire de o Civilizație „cu o singură cale” - și multe altele.

[7] Este complet modern și o creatură a timpului nostru. Acum cinci ani, multora dintre noi ni se părea că nu exista altă opțiune decât între alternativele nu tocmai acceptabile ale democrației liberale individualiste și socialismului marxist. Acum există o a treia alternativă.

---

[1] Această a treia axiomă, așa cum a subliniat M. Haldv, ia două forme. Într-o versiune, satisfacția socială maximă rezultă automat din libertatea individuală maximă, indiferent de legile și instituțiile societății. Pe de altă parte, anumite restricții legale sunt necesare pentru a atinge această sumă maximă de satisfacții. Majoritatea scriitorilor nu se agață în mod consecvent de una sau alta dintre versiuni; dar nu au nicio îndoială nici cu privire la scop, nici cu privire la mijloace - libertatea individuală restricționată cât mai puțin posibil. (E. Halevy: Dezvoltarea filosofiei. Radicalismul.)

[2] J. Bentham: Principii ale moralei și legislației. Follett: Noul stat, p. 27.

[3] Comparați cu Aristotel. Politica III, 9 și 12: Dreptatea constă în a trata egal egalii și a trata inegal inegalitatea inegalilor. Oamenii omit un factor sau altul, după cum le convine; căci nu sunt buni judecători în propria lor cauză.” Dar acest lucru nu ar trebui să ne elibereze de datoria de a judeca cât de bine putem.

[4] Stalin însuși pare a fi un tip foarte diferit de șefii evrei „vechi bolșevici” din Rusia. Este izbitor faptul că cei doi într-adevăr

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

„Oamenii importanți pe care i-a produs Revoluția Rusă nu au fost evrei. Dar nu cunoaștem amploarea influenței lui Stalin”
socrul, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, care pare a fi al doilea bărbat din stat.

[5] Platon: sept. 420e. Burke: Reflecții asupra Revoluției Franceze.

[6] Miller și Campbell: Democrația financiară, o cercetare recentă realizată de doi economiști de la Universitatea din Liverpool privind funcționarea Companii industriale britanice.

[7] A. Toynbee: Un studiu de istorie. Vol. I, p. 149 și următoarele.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Războiul din Spania de generalul-maior JFC Fuller

Fiind soldat sau jurnalist, am participat la patru războaie, și anume Războiul din Africa de Sud, Cel de-al Doilea Război Mondial, Războiul italo-abisinian și, în final, actualul Război din Spania, am constatat că fiecare dintre ele este extraordinar de diferit.

Motivul pentru aceasta este evident, și anume că cauzele lor diferă; totuși, în opinia populară, nu este așa. evident că, la rândul lor, aceste cauze influențează în mare măsură forma pe care o ia un război.

De exemplu, în cazul ultimului dintre aceste războiuri, este în general acceptat că cauzele sale sunt politice; adică, că este vorba de o ciocnire între două sisteme de guvernare care au opinii clar definite, dar incompatibile. Este oare adevărat? Nu cred; pentru că, deși politica joacă un rol deloc nesemnificativ, cu siguranță cultura este cea care joacă un rol decisiv, ceea ce, dacă am dreptate, înseamnă că cauzele acestui război sunt mult mai profunde decât spuma politică care îi acoperă suprafața.
Prin urmare, sunt de părere că nu vom reuși să înțelegem ce se întâmplă dacă nu privim acest lucru atât ca pe o ciocnire între culturi, cât și ca pe o ciocnire între teoriile politice și forțele armate.
Dintre aceste culturi există trei:

În primul rând, Spania reacționară a istoriei – o biserică stagnantă, o aristocrație șubreditoare și o burghezie muribundă. În al doilea rând, Spania revoluționară – reacția împotriva acestei inerții, așa cum este reprezentată de socialiști, anarhiști și comuniști, care și-au împrumutat în mare măsură idealurile din surse străine – Marx, Bakunin, Troțki și alții. În al treilea rând, Spania ipotetică a viitorului; nu visată de Primo de Rivera, care era puțin mai mult decât un dictator militar, ci de fiul său, Jose Antonio, care cu puțin timp în urmă a fost asasinat de Guvernul Roșu.

În 1933, acest tânăr, deși nu a creat de fapt Mișcarea Fascistă Spaniolă, a consolidat Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Comitete ale sindicaliștilor naționali activi) și i-a dat viață și formă. Carta sa a elaborat-o în douăzeci și șapte de puncte, care pot fi condensate sub patru titluri principale, după cum urmează:

Fundamente Naționale. Spania este realitatea supremă a tuturor spaniolilor. Orice separatism este o crimă.
Prin urmare, unitatea Spaniei este scopul, și această unitate nu numai că nu admite nici izolare internațională, nici medieri străine, ci necesită și inculcarea virtuților militare și crearea unei armate și a unei flote puternice.

Fundamente politice. Statul va avea un caracter totalitar, în care toate partidele politice vor fi abolite. Sistemul corporativ va înlocui sistemul parlamentar. Se cere disciplină politică, însă inițiativa privată este esențială atâta timp cât este compatibilă cu interesele colective ale statului național-sindicalist.

Fundamente economice. Sistemul capitalist „care ignoră necesitățile oamenilor, dezumanizează proprietatea privată și reduce muncitorii la mase amorfe expuse mizeriei și disperării” este repudiat. La fel este și marxismul. Cei puternici nu mai trebuie să-i domine pe cei slabi.
Proprietatea privată este recunoscută, precum și dreptul la muncă. Nivelul de trai al țărănimii urmează să fie ridicat prin înființarea de gospodării familiale, iar agricultura și creșterea animalelor urmează să fie raționalizate.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Fundamente morale. Fundamentele statului sunt unitatea, disciplina și pregătirea militară.
Educația trebuie organizată „astfel încât niciun talent să nu se piardă din lipsă de mijloace economice”. Spiritul catolic, eliberat de politică, trebuie încorporat, iar viața trebuie considerată o datorie „care trebuie trăită într-un spirit de slujire și sacrificiu exaltat”.

RĂZBOIUL DIN SPANIA

Contrar multor articole scrise în presa britanică, această mișcare a avut puțin de-a face cu izbucnirea rebeliunii din iulie anul trecut. La acea vreme era încă la început, însă în ultimele opt luni creșterea sa a fost miraculoasă. Astăzi, membrii și simpatizanții săi se numără în milioane, dintre care 180.000 sunt formați într-o miliție. Amploarea acestei creșteri este bine ilustrată de faptul că mișcarea publică acum nouăsprezece ziare zilnice și treizeci de ziare săptămânale.

Când a izbucnit rebeliunea, obiectivul generalului Franco pare să fi fost oarecum vag.
A fost o revoltă împotriva unor condiții intolerabile – de fapt, a ordinii împotriva anarhiei; căci viața și proprietatea nu mai erau respectate, iar bisericile erau zilnic jefuite sau arse. Scopul său, se pare, era aproape în întregime unul militar, și anume să reinstaureze ordinea, dar pentru ce formă de guvernare este incert. Dacă victoria sa ar fi fost rapidă, după toate probabilitățile, ar fi dus la instaurarea unei dictaturi militare de tipul lui Primo de Rivera.

La debarcarea în Spania, s-a confruntat nu doar cu o confuzie completă, ci și cu o lipsă totală de unitate și scop în rândul facțiunilor care îi căutau sprijinul. De exemplu, Acción Popular, sau Partidul Gil Robles, era fervent catolic și se baza pe socialismul creștin; nu avea o politică definită, era amorf din punct de vedere politic și instrumentul Bisericii. Apoi, existau recheții, sau carliștii, a căror motto este „Dumnezeu, Țară și Rege”. Ei credeau în suveranitatea absolută, în statul corporativ și erau violent antiparlamentari. Pe lângă aceștia, existau monarhiști - și alte facțiuni, cea mai importantă fiind Falange. Toate aceste partide și mișcări diverse a trebuit să le absoarbă.

Deocamdată, acest lucru nu a fost dificil, căci roșiii au impus consolidarea. Un amestec de democrați, republicani, comuniști, anarhiști și alte asemenea, singurul lor dușman, Spania, este așadar atrasă de Germania și aliatul ei, Italia, la fel cum Franța este atrasă de Rusia și semi-aliata ei, Anglia. De fapt, încă o dată, un război ocult este în curs de desfășurare împotriva Germaniei pentru a asigura Franța, așa cum s-a purtat acum un an în timpul conflictului italo-abisinian.

Despre această luptă internă se aude puțin în presă; dar numele ei este „neintervenție”, ceea ce în realitate înseamnă necooperare cu Burgos și cooperare franceză cu Valencia pentru a lovi Germania. Dacă „blocada” internațională a Spaniei ar fi imparțială, nu există nicio îndoială că ar favoriza cauza naționalistă; dar este departe de a fi așa, deoarece onestitatea nu este o caracteristică a Franței moderne.

Deși este întotdeauna foarte dificil, mai ales în timp de război, să se constate adevărul, nu există nicio îndoială că ajutorul francez acordat roșiilor a fost excesiv și profitabil, deoarece fiecare ajutor a fost plătit în aur. Oriunde te duci în Spania Albă, se aude aceeași poveste, și anume că ajutorul francez acordat roșiilor a fost mult mai important decât cel rusesc. Că din iulie anul trecut, Franța a trecut peste Pirinei treizeci până la patruzeci de mii de luptători internaționali roșii și că acest trafic continuă. Că francezii au tipărit pașapoarte spaniole, numai în Bordeaux, și că oferă contracte pre-datate pentru muncitori „specializați” pentru a le permite să intre în Spania Roșie. Mai mult, că un număr mare de internaționali sunt trecuți peste ******convertorul de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

frontieră ca refugiați repatriați sau sunt trimiși în porturile Cataloniei ca membri ai navelor de marfă cu care călătoresc. Munițiile sunt trimise prin Andorra; camioanele care transportă benzină traversează zilnic frontiera; există o școală de aviație roșie în Franța, iar armele sunt introduse ilegal la Bilbao.

În ciuda tuturor acestora, există cu siguranță șanse ca Spania Națională să câștige; deoarece politica lui Franco este creativă, în timp ce politica roșiilor nu este.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Discursul generalului Franco

Difuzat la 1 octombrie 1936, despre preluarea puterilor de șef de stat

G. Salutări tuturor celor care ascultați în casele voastre știrile de război, sau pe front, gândindu-vă la casele voastre, sau în zonele roșii, așteptând cu dor sosirea trupelor noastre, sau dincolo de granițele noastre, urmărind cu nerăbdare soarta noastră — salutări de la microfonul Radio Castilia!

Nu voi vorbi despre război, deoarece obligațiile de stat pe care mi le asum fac necesar să vă spun câte ceva despre munca care ne așteaptă.

Nu este nevoie să discutăm despre nicio utopie, nici să împărțim realizarea speranțelor noastre în etape rigide. Totuși, pentru a vorbi despre intențiile noastre, este necesar mai întâi să examinăm pe scurt trecutul, atât pentru a profita de experiențele noastre, cât și pentru a implementa deciziile noastre în mod util.

Spania, al cărei nume îl invoc cu toată devoțiunea sufletului meu, a suferit timp de mulți ani de pe urma multor rele, dintre care nu cea mai puțin dăunătoare a fost influența intelectualilor dezechilibrați, care au încercat să scadă prestigiul gânditorilor rasei noastre și au privit dincolo de frontierele noastre pentru a aduce în Spania tot felul de idei exotice și distructive care prindeau rădăcini în alte țări. Literatura demoralizatoare, doctrinele demagogice, rasismul amar, infiltrarea ideilor defetiste și perversiunea istoriei - toate acestea și multe altele au servit la zdruncinarea fundamentelor patriotismului nostru, astfel încât am pierdut principalele caracteristici ale poporului nostru, devenind rușinați de prezentul nostru, uitând de trecutul nostru și temându-ne de viitorul nostru.

După ce au reușit să distrugă moral rasa, acești oameni nu au avut dificultăți în a scoate țara la licitație și a o vinde celui care licita cel mai mult. Comerțul nostru a început să arate un sold debitor în loc de creditor, iar roadele pământului nostru au fost tratate ca și cum ar fi fost ale unei colonii cucerite, încurajând în același timp un pseudo-pacifism, pentru a slăbi brațul de sabie al oricărui posibil eliberator. Au apărut profeți falși care, semănând ură și luptă de clasă, au promis pământul țăranilor, dictatura muncitorilor și autonomia provinciilor noastre.

Complet cinici, acești oameni, dacă ar fi obținut puterea, ar fi luat pământul de la țărani, libertatea de la muncitori și orice speranță de flexibilitate autonomă de la Provincii.

Și acum, Noua noastră Spanie, luând în considerare amploarea sarcinii sale, înaintă spre eliberare, hotărâtă să demonstreze, într-un spirit de colaborare socială, că restabilirea legii și a ordinii este condiția prealabilă și calea sigură către libertate, ale cărei beneficii se vor reversa întregului popor al său, în interiorul și în afara limitelor patriei mamă.

Spania se organizează în mare măsură sub un concept totalitar, în care instituțiile sale native îi vor asigura naționalitatea, unitatea și continuitatea. Aplicarea acestor noi metode de autoritate nu înseamnă că regimul nostru va avea un caracter exclusiv militar; dimpotrivă, sistemul nostru va stabili un regim ierarhic în care toate capacitățile și energiile țării își vor găsi expresia.

Personalitatea Provinciilor Spaniei trebuie respectată, în conformitate cu vechea tradiție națională din vremea celei mai mari splendori a noastre; întotdeauna cu condiția ca acest lucru să contribuie la unitatea națională.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Municipalitatea spaniolă își va recâștiga importanța istorică, pentru a putea îndeplini funcțiile sale antice ca unitate în viața noastră publică.

După ce am abolit votul universal, cu efectele sale dezastruoase locale și naționale și opresiunile sale prin sindicate și interese politice, vom avea grijă ca voința națiunii să se exprime prin acele organe tehnice și corporative în care nevoile și idealurile țării sunt cel mai bine dezvoltate.

Pe măsură ce forța noului Stat Spaniol crește, se va realiza și descentralizarea, astfel încât districtele, municipalitățile, asociațiile și indivizii să se bucure de cea mai amplă libertate posibilă în cadrul intereselor supreme ale Statului.

În aspectul său social, munca va primi o garanție absolută că nu va fi sclava capitalismului, cu condiția să nu adopte acele metode dure și combative care fac imposibilă colaborarea reciprocă. Muncitorul este demn de salariul său: nu numai că va fi stabilită garanția salariilor, dar toate avansurile salariale asigurate până acum vor fi menținute. Odată cu recunoașterea drepturilor muncitorului, vor exista responsabilitățile sale pentru cooperarea loială cu elementele care creează avuția națională.

Toți spaniolii vor fi obligați să muncească conform capacităților lor. Noul Stat nu poate admite orice paraziți.

Statul va acorda Bisericii Catolice drepturile și privilegiile cuvenite, respectând astfel tradiția noastră și credința marii majorități a poporului spaniol; dar statul nu va admite intruziunea vreunei puteri externe în funcțiile specifice ale guvernului.

În ceea ce privește veniturile, statul va organiza o distribuire justă a impozitelor, având grijă ca povara lor cade pe umerii celor mai în măsură să le poarte.

În ceea ce privește agricultura, gospodăririle familiale se vor realiza prin stabilirea cultivatorului pe pământ, nu printr-un sistem ipotetic de proprietate, ci prin ajutor direct și constant, al cărui scop va fi să ofere țăranului independența sa. O caracteristică permanentă a muncii noastre va fi îndreptată către acest scop. Muncitorul agricol va primi o parte din ceea ce orașul absoarbe astăzi ca plată pentru serviciile sale comerciale și clericale.

În ceea ce privește afacerile internaționale, sperăm să trăim în pace cu toate popoarele, deschizând un orizont larg de prietenie cu întreaga lume. Există o excepție evidentă la aceasta: nu vom avea niciun contact cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, a cărei politică a avut rezultate atât de dezastruoase pentru umanitate și civilizație.

Sunt sigur că acest pământ al eroilor și martirilor, înfruntând dificultățile sale, va scrie încă o pagină glorioasă a istoriei și va găsi o soluție care nu va proveni nici din est, nici din vest, ci va fi autentic spaniolă.

Spanioli, trăiască Spania!

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Către o ortologie economică de Ezra Pound

D. Îndoiala cu privire la natura așa-numitei economii ortodoxe, adică dacă ar trebui considerată o cercetare sinceră sau un fals criminal și înșelător, poate fi considerată astăzi demodată cu cel puțin 50 de ani. Astăzi, printre adepții ortodoxiei se numără doar cei simpli, orbii și carierii care acționează cu rea-credință.

Oricine investighează serios un subiect nu poate avea nevoie de 15 ani pentru a deveni conștient de fenomene vizibile și comune.

A spune că economia nu este o știință este pur și simplu defetism și nu poate decât să creeze confuzie. La mijlocul secolului trecut, aeronautica și radioul nu puteau fi încă numite științe (deși un anume Loomis, la sfârșitul anului 1864, a reușit să transmită semnale electrice de la o navă la alta fără a utiliza fire).

Ceea ce pot face oamenii serioși astăzi este să facă distincția între partea economiei care este știința (domeniul cunoașterii - episteme) și partea care este techne sau domeniul priceperii (prea adesea al șmecheriei).

S-ar putea spune că arta de a conduce o navă nu este o știință adevărată: totuși, știința navigația există și este perfecționată: de la simpla busolă a navei până la giroscop.

Pare destul de firesc ca în lucrările economice să existe confuzie, dacă ne gândim că studiul economiei a fost de fapt realizat de empiriști, de oameni cărora le lipsește o pregătire terminologică serioasă. De exemplu, luați în considerare scriitorii serioși și onești din lumea anglo-saxonă care au construit o știință economică vie. Soddy, Premiul Nobel pentru fizică; Douglas, inginer, directorul Westinghouse din India; Larranaga, inginer de drumuri; Orage, jurnalist convertit de Douglas; Kitson, inventatorul lămpii Kitson; Gesell, om de afaceri; etc. Toți oameni practici!
A spune că au descoperit luna nu ar însemna nimic, dar au redescoperit luna adevărată, în timp ce profesorii își continuă jocul copilăresc cu o lună de recuzită; iluziониști, capabili să păcălească publicul doar în interiorul cabinelor lor.

Pentru a ne face o idee despre mentalitatea fondatorilor așa-numitei economii ortodoxe, să luăm, de exemplu, o frază de la Ricardo (fără a clipi, desigur, faptul că el recunoștea valoarea banilor de hârtie): „Nu există marfă care să nu fie supusă necesității a mai multor sau mai puține forțe de muncă pentru producerea ei.” S-ar părea că David Ricardo nu a fost niciodată într-un coteț de găini și că oul a fost exclus din sistemul său economic. Pur și simplu ca măsură a valorii nutritive (valoarea vieții), oul a precedat indicele prețurilor. Prin observarea directă a fenomenelor naturale, omul obișnuit greșește mai puțin decât având capul plin de logaritmi și mitologie bancară. Și nu glumesc! Valoarea oului crește și scade în raport cu foamea și sațietatea.

Aristotel ne-a lăsat moștenire un cuvânt cu o semnificație obscură și complexă: Xpeia, utilitate, dezirabilitate, pe care Rackham, natural de la Cambridge, îl traduce prin cerere. Scoliastul nu ne luminează. Aristotel avea dreptate, dar intenționa să spună că valoarea unei unități monetare „valorează ceea ce poți obține pentru ea”. Absolut adevărat, dar nu poți numi asta terminologie științifică.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Studentul poate merge la bibliotecă și consulta 500 de așa-zise tratate de economie fără să găsească unul care să înceapă cu un tabel euclidian de definiții ale termenilor cei mai comuni, fundamentali și necesari pentru discutarea problemelor economice.

Să începem, de exemplu, cu termenul „bani”. Aristotel îl definește prost, sau mai degrabă nu îl definește deloc, ci vorbește despre el fără a-l defini cu adevărat. Iar omul a rămas timp de 20 de secole în această stare de semi-obscuritate.

Voi încerca să ofer câteva definiții, deși sunt conștient că acestea nu pot fi de mare folos până când o academie sau un congres, sau mai bine, un grup de specialiști serioși și autorizați, nu vor recunoaște validitatea acestei lucrări lexicografice.

Aurul necenzurat nu este monedă; schimbul de aur monetar contra altor bunuri este, în esență, un fel de troc: trocul unei anumite cantități de bunuri sau al unei anumite greutăți de marfă, contra metalului care a fost cântărit și măsurat în prealabil.

Calitatea esențială a banilor este aceea de a fi măsurați și de a putea servi drept măsură. Chiar și în cazul trocului unui disc de metal prețios pentru bunuri, amprenta statului este cea care determină caracterul lor monetar. Un guvern care ar spune: „Nu putem construi drumuri pentru că nu avem bani” ar fi la fel de ridicol ca un guvern care ar spune: „Nu putem construi drumuri pentru că nu avem kilometri”.

Să încercăm să definim ce sunt banii. „Banii sunt o creanță măsurată.” Banii sunt un titlu sau o creanță măsurată. „Banii sunt o creanță generală.” Banii sunt un titlu care nu este specific (cum ar fi un bilet de tren, un cec de han, un bilet de vapor care conțin dreptul la transport, hrană, cabină etc.). Sunt generali. În plus, banii sunt schimbabili, adică pot fi transferați de la o persoană la alta fără formalități. Nu poartă dobândă, așa cum o face o obligațiune de stat, o obligațiune de cale ferată sau o obligațiune a oricărei „societăți anonime”.

Să luăm în considerare termenul „credit”. Se spune că un om are credit atunci când se crede că va putea plăti în numerar și când se presupune că nu va încerca să se sustragă sau să amâne plata. „Datoria” nu este tocmai opusul lui „credit”. De fapt, creditul este adesea posibilitatea de a face datorii și nu înseamnă întotdeauna neapărat opusul unei datorii deja făcute. Prin urmare, ne confruntăm cu un termen ambiguu.

În cele din urmă, să luăm în considerare „inflația”. Printre jumătățile de adevăr ale pretențiilor ortodoxe, câteva se bazează pe fenomene naturale și repetate. Așa-numita inflație trebuie, în primul rând, distinsă de inflația adevărată, care are loc atunci când se emit bani „corespunzători” unor bunuri sau servicii pe care nimeni nu le dorește sau în exces față de cantitatea dorită. Banii nu au valoare atunci când sunt emiși „împotriva” (adică în pseudo-corespondență cu) bunuri sau servicii care nu pot fi livrate sau procurate. De exemplu, a emite bani „împotriva” unui obuz care a explodat în 1917 ar fi inflație, iar banii înșiși nu ar avea nicio valoare, deoarece nimeni nu vrea obuzul și nimeni nu-l poate livra.

O scurtă listă de definiții valide i-ar permite omului de rând să scape de înșelăciunile și de perfidia absolută, condamnabilă și putredă, a marilor cămătari și monopoliști.

De fapt, având o definiție, sau mai degrabă un concept serios și just despre bani, Soddy, după ce a publicat o serie de cărți obscure (obscure, adică, pentru cititor, deși extrem de profunde și dragi profesorului Soddy), scrie în „Money of Tomorrow ”: „Așa cum este de neconceput ca persoanele private să aibă puterea de a percepe impozite, tot așa este absurd ca băncile, în ciuda tuturor garanțiilor constituționale împotriva acesteia, să uzurpe printr-un simplu truc funcția...”

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

„ale Parlamentului și, fără nicio autoritate, să efectueze prelevări forțate asupra averii comunității.”

Să facem distincția între situația italiană de astăzi și situația țărilor anglo-saxone. Să facem distincția între țările în care abundența bogăției creează crize și țările în care există o lipsă gravă a anumitor materiale; să ne întoarcem puțin înapoi pentru a schița istoria „noii economii”, care include totuși atât de mult din cunoștințele sau conștiința veche.

Există patru curente vii în gândirea economică de astăzi: (1) Douglasismul; (2) Gesellismul; (3) economia canonică, care își are originile în Sfântul Ambrozie și a evoluat odată cu Sfântul Antonino; (4)
Economia corporatistă cu politica sa de îmbunătățire (secarea mlaștinilor etc.), la battaglia del grano, economii, cecuri familiale, cecuri alimentare, cecuri pentru muncă, control de stat, acumulare etc.

Economia ortologică pe care ar trebui să o inițiem trebuie să ia în considerare anumite fapte ascunse de așa-numita ortodoxie. Bunurile au o durabilitate inegală, scaunele, brânza: operele lui Pheidias, Praxiteles sau Botticelli au durabilități diverse. Omul primitiv folosea un singur instrument, în timp ce omul civilizat folosește o duzină.

Mi se pare că trebuie să facem o listă cu oamenii serioși care colaborează astăzi la o știință economică, chiar dacă sunt empiriști, chiar dacă au făcut o singură descoperire în activitatea lor și nu sunt în procesul de coordonare a acesteia cu istoria și cu ideile juste și valide ale altor școli, sau ale altor timpuri, sau ale altor secte economice.

Să recunoaștem imediat că cutare a observat puterea aburului de a ridica capacul unui ceainic. Acest lucru este valoros, chiar dacă inventatorul nu a publicat o enciclopedie sau un tratat voluminos de fizică.

Să recunoaștem că CH Douglas a descoperit singur insuficiența puterii de cumpărare distribuite de (și în interiorul) sistemului industrial. Fabrica sa distribuia puterea de cumpărare mai lent decât crea „prețuri”, adică ale mărfurilor aruncate pe piață. Prin urmare, s-a creat o cantitate de prețuri într-o lună mai mare decât puterea de cumpărare distribuită.

Delincventul, imbecilul și monopolistul, care trăiesc din foametea altora, ar vrea să-l taie pe om după haina lui. Douglas a văzut, în schimb, posibilitatea de a emite o putere de cumpărare corespunzătoare cantității de bunuri livrabile și dorite de către oameni. În aceasta era puțin nou și mult cinstit. David Hume văzuse deja că prosperitatea nu depindea de cantitatea de bani deținută de o anumită națiune, ci de faptul că această cantitate ar trebui să fie în creștere. Să precizăm că creșterea trebuie să fie lentă și constantă.

Printre scriitorii utili să-l numim pe MacNair Wilson, care și-a educat publicul să recunoască faptul că băncile nu împrumută bani, ci doar promit să plătească. (Promisiunea de plată.) Gesell, pornind de la punctul de vedere al liberului schimb, a evocat din nou bracteatele episcopilor medievali.
Prin taxa sa de demurrage (timbrele, care trebuie atașate bancnotei în fiecare lună pentru a-i menține valoarea declarată), el intenționa să stimuleze viteza de circulație, iar primarul Unterguggenberger din Wörgl a demonstrat eficiența acestui sistem.

Gesell a distrus partea moartă a lui Marx prin fraza sa lapidară: „Marx nu a pus niciodată la îndoială „bani.” Adică, Marx nu a pus niciodată sub semnul întrebării natura banilor și nici nu i-a analizat.

Avantajele sistemului Gesell sunt cel puțin următoarele: (1) în țările pseudo-democratice poate elibera națiunea; adică guvernul și poporul (inclusiv toți producătorii, fie ei angajatori sau angajați) de puterea băncilor și a cămătarilor.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Totuși, niciun gesellit de rasă pură nu a luat vreodată în considerare banii pentru contravaloarea stațiilor de plată din punctul de vedere al statului - și al corporațiilor.

Cu un timbru proporțional cu unu la sută din valoarea bancnotei adăugat lunar, o circulație de 8⅓ miliarde ar oferi statului un venit de un miliard pe an, practic fără cheltuieli pentru colectare, care ar fi automată și aproape complet lipsită de trucuri sau interferențe birocratice.

În loc să acumuleze datorii (datorii astronomice) cu obligațiuni naționale, așa cum a făcut Roosevelt, fiecare datorie de stat, fiecare titlu asupra averii statului, ar fi, în loc să se dubleze, anulată în 100 de luni. (Englezii încă plătesc impozite pentru bătălia de la Waterloo.)

Obligațiunile de trezorerie ar putea continua să fie deținute în mâini private, ca modalitate de economisire pentru cei care doresc să se ocupe de bătrânețe și de familiile lor, dar ar fi considerate un dividend de stat pentru o clasă demnă de cetățeni, nu ca o necesitate inevitabilă pentru un guvern care dorește să își utilizeze creditul.

Insist: statul nu trebuie să plătească „randament" pentru creditul său; adică nu trebuie să se împrumute de la marii cămătari profesioniști, așa cum se face în aproape fiecare țară, din ignoranță și prejudecăți preconcepute; de exemplu, în nefericita mea țara, în Franța, în actuala sa gravă criză morală, în Anglia, prin puterea tradițiilor acceptate fără a ține cont de noile evenimente din lume.

A doua generație de creditori sociali, după empiriști și inventatori, l-a produs pe Butchart, care, stimulat de A. R. Orage, a publicat prima carte de ortologie economică, „Bani". Cu al doilea volum al său, „ Banii de mâine", Butchart a avut mai puțin succes; de fapt, a adunat șapte scriitori cu opinii diferite, toți demni de laudă, dar nu a reușit să-i facă pe autorii individuali să citească eseurile celorlalți și să le coreleze. Cartea este valoroasă în principal pentru retipărirea unora dintre scrierile lui Douglas și pentru o pagină din Soddy deja citată în acest articol.

Printre scriitorii populari, trebuie numiți Irving Fisher și Christopher Hollis. Dar trebuie să se facă o distincție:
Fisher este un jurnalist (oficial profesor, dar în esență jurnalist) care scrie bine.
Patruzeci de pagini din Timbrul său merită atenția oricărui om serios, precum și a profesorilor.
Fisher nu se implică prea mult în luptă. Poate că este optimist și încearcă să-i convingă pe marii cămătari americani să se mulțumească cu o jumătate de livră de carne în loc să se mulțumească cu ultima bucată și gram.

Christopher Hollis a scris o carte de mare valoare, „Cele două națiuni", și a continuat lupta pentru public în diverse cărți, în care se poate spune că are o notă fericită; este, de fapt, printre puținii economiști care reușesc să trateze știința monetară și diversele probleme ale camătei în așa fel încât cărțile lor se vând și ajung la a treia ediție. Aceste faze aparțin educației populare, suficient de necesară în țările în care persistă așa-numitele guverne „majoritare".

Wyndham Lewis numește guvernul englez un antic fals. Deși în primul rând un om de litere, un satiric, a contribuit recent la o carte de mare valoare sociologică, destinată unui public select: Numără-ți morții, ei sunt vii (pregătiri pentru un alt Mare Război despre nimic). Nu o citez ca economie, ci pentru a sugera ritmul cu care aceste probleme pătrund în opera scriitorilor de prim rang în viață. Cei mai buni patru poeți americani de astăzi sunt preocupați de problemele monetare (nu mai sunt preocupați de vechiul „roz" Webbite, Fabian, Manchesterian sau Villardian), așa cum, de fapt, au fost marii scriitori precum Dante, Shakespeare, Aristotel, Hume, Berkeley, Montesquieu etc. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Un alt curent de gândire care se îndreaptă spre aceste idei apare în scrierile celor care au revigorat fundațiile republicii nord-americane, adică scrierile lui Jefferson, Jackson, Van Buren. Jefferson și/sau Mussolini al meu, cărțile lui W.L. Woodward, O nouă istorie americană, articolele părintelui Coughlin și ale lui Buck sau, mai precis, cea mai bună parte a cărții lui Coughlin, care se numește Bani (pp. 211-213).

Ar fi dificil de spus ce reviste englezești și americane ar trebui să citească un străin, deoarece viața intelectuală din aceste țări se manifestă în publicații efemere care durează doar doi sau trei ani (sau chiar mai puțin) și apoi încetează brusc să existe sau degenerează într-un fel de birocrație literară sau ideologică, capătă o nuanță protectoare și se acomodează cu idei fabricate. Cu toate acestea, trebuie să remarcăm că fasciștii englezi au început acum un an publicarea unei reviste socio-economice de mare vitalitate: The Fascist Quarterly. Aceasta este singura revistă englezească în care am putut citi scrierile celorlalți colaboratori, printre care se numără generalul Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, care are marele merit de a fi publicat în Texas, pe cheltuiala sa, cartea „Ordinea economică naturală” de Geseli, când marii editori nu considerau o astfel de publicare o afacere bună, își nuanțăază mica publicație, „The Way Out”, cu ideile rămase din „Scarcity Economics”, în ciuda publicării lucrării „Charta abundenței” de Loeb (vezi recenzia lui Odon Por în Rivista del Lavoro, martie 1936).

Libertatea de exprimare nu există în rândul acestor secte de rasă liberală. Nici publicațiile geseliților, nici publicațiile oficiale ale douglasismului nu permit discuții deschise despre idei economice. Par a fi hipnotizați și rigidizați ca niște pescari decadenți. Se ceartă între ei. Douglas consideră că timbrele de pe banii demurrage constituie o taxă opresivă - inutilă și perpetuă, deși mai ușor de înțeles decât „anulare” a creditului Douglas sau decât reducerea sa și alte mijloace de anulare a creditului emis.

Geselliții sunt aproape sadici și înfuriați la gândul că întreaga rasă poate profita de munca celor deja morți și de descoperirile științifice. (Valoarea provine din muncă, dar o mare cantitate de muncă a fost depusă de predecesorii noștri, care nu au mâncat aici pentru a-i consuma roadele.)

„Smochinul” (douglasit) nu evidențiază progresul non-douglasiților - către geselliți sau către sistemul corporativ. „New English Weekly” este scufundat în temperamentul suburban englezesc și, prin urmare, este decolorat de acea viață palidă mai degrabă decât de o ideologie specifică și definită. „New Democracy” (New York) a fost utilă, dar nu mai există. Coughlin desfășoară o muncă de educație populară printr-un săptămânal pentru publicul larg, nu pentru inițiați („Social Justice”). Dar în luna iunie a anului XV, găsesc în ziarul său știri care fie nu sunt tipărite în altă parte, fie li se dau doar câteva rânduri, ascunse printre rubrici de scandal și camuflaj. De la editorii periodicelor „Press” cu caracter general primesc adesea invitația: „ Nu puteți scrie despre nimic altceva decât despre economie?”

Îmi doresc indulgența cititorului serios: am vorbit despre lucruri prea diverse.

Acest articol este alcătuit din două părți: în prima, aproape că i-am rugat pe economiști să ia în considerare nevoia urgentă a unei terminologii exacte; în a doua, am indicat pe scurt anumite lucrări, fragmentare, dar sincere, alese dintr-o serie de autori împrăștiați, care nu sunt, dar ar putea fi, coordonate, dacă s-ar putea găsi un nucleu compus din tehnicieni gata să își asume o responsabilitate lexicografică.

Afirm cu toată tăria că fără o etică solidă nu poate exista o abordare sănătoasă și științifică ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

economie. A lua în considerare simplul dinamism, fără a lua în considerare scopul și obiectul unei politici monetare, ar duce la haos. Direcționarea voinței este una dintre componentele studiului în știința economică. Badoglio, care spune: „Aurul nostru este voința și armele soldaților noștri”, este mai economist decât toți profesorii din Londra.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Cauzele recesiunii
de A. Raven Thomson

Eu AM scris în mai multe rânduri în Fascist Quarterly și British Union Quarterly despre viitoarea depresiune, care urma să urmeze boom-ului de redresare de scurtă durată, impulsionat de vechii economiști de bandă. Am arătat cum ciclul comercial de boom și recesiune a funcționat în ultimii o sută de ani, încă de la fondarea capitalismului, și a prezentat o perioadă regulată de nouă ani în medie, scăzând, ocazional, la șapte sau crescând la unsprezece. În medie, următorul an de criză ar fi trebuit să fie 1938, cu probabilitatea de amânare până în 1939, din cauza profunzimii neobișnuite a depresiei. De fapt, criza a fost precipitată cu un an mai devreme decât de obicei, iar următoarea recesiune a început deja în 1937.

Acest lucru a fost o surpriză chiar și pentru cei dintre noi care erau convinși că „prosperitatea” nu poate dura. Abia în ultimul număr al revistei Quarterly am discutat efectul reînarmării și al banilor ieftini asupra crizei care urma și, deși am recunoscut că speculațiile excesive au creat un boom prematur, am considerat că impulsul reînarmării ne va susține până în toamna anului 1938, cel puțin, când am susținut că un război menit să consume armamentul acumulat ar putea preveni singur o recesiune. Într-adevăr, am avertizat împotriva pericolului ca finanțatorii să caute în mod deliberat războiul ca alternativă la recesiune.

De fapt, subestimasem greutatea economiei americane în lumea tot mai mică a democrației financiare și absența oricărui program amplu de reînarmare în America.
Din America, ca și în ultima criză, radiază noua depresiune, iar toată încurajarea profiturilor din reînarmare este insuficientă pentru a împiedica Throgmorton Street să reacționeze la prăbușirea dramatică a valorii acțiunilor de pe Wall Street.

Deși această recesiune prematură, asemenea celei din 1907, poate fi de o intensitate mai mică și, prin urmare, poate fi o lovitură mai mică pentru stabilitatea capitalistă decât un regres ulterior și mai intens, ea are un avantaj, acela că a venit înainte ca susținătorii războiului să fi putut, în ciuda tuturor eforturilor lor, să ne arunce în război. Pe măsură ce depresiunea se intensifică, interesul public se va întoarce de la politica externă la problemele interne presante, iar pericolul unui conflict internațional se va diminua. Deja pericolul războiului ca măsură preventivă a recesiunii trece.

PANICĂ PE WALL STREET

În ciuda eforturilor presei noastre de a mușamaliza acest lucru, panica de pe Wall Street a fost la fel de gravă în această toamnă ca în toamna anului 1929. Scăderea cererii de oțel pentru lucrări capitale a fost factorul decisiv, iar acțiunile United States Steel și ale altor companii siderurgice au condus la scăderea valorilor. La începutul acestui an, acțiunea US Steel era cotată la 129¼ dolari. Chiar și după criza aurului din aprilie, valoarea era mult peste 100. Scăderea constantă din septembrie a adus...
Oțelul până la 80. Apoi a venit prăbușirea din octombrie, cu valori prăbușindu-se zi de zi. Prețul SUA a scăzut.
Oțelul a scăzut de la 70 la 68. O scurtă creștere, iar apoi în „marțea neagră”, vânzările panicate au dus prețul la 54.
De atunci a existat o redresare ulterioară, care a readus US Steel la aproximativ 65, dar deja în noiembrie prețul scade din nou la 50, pe fondul unor noi rapoarte privind producția redusă de oțel, care este acum sub 50% din capacitate.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Toate acestea nu pot fi considerate simple „tremurături” ale Bursei de Valori. Există cauze fundamentale în spatele prăbușirii de pe Wall Street. Cererea de bunuri de consum poate fi încă bine menținută, dar cererea de bunuri de capital scade rapid. Supraproducția, dacă nu este încă reală, este oricum potențială, iar industriașii încetează să-și extindă instalațiile. Drept urmare, producătorii de bunuri de capital, în care oțelul intră acum într-o proporție tot mai mare, sunt deja grav afectați, iar scăderea valorii acțiunilor oțelului, care a dezorganizat piața, nu este o simplă manevră de piață, ci o anticipare rezonabilă a unor profituri reduse din cauza producției reduse.

POATE ROOSEVELT SĂ AJUTE?

În orașele siderurgice, precum Pittsburgh, șomajul este deja în creștere, ceea ce va avea, desigur, efectul său asupra cererii de bunuri de consum, cu repercusiuni dublate asupra investițiilor.
America este pe cale să intre din nou într-o depresie clasică, înainte de a-și fi revenit complet după ultima. Dacă Roosevelt intervine, așa cum pare încă reticent să facă, va înota împotriva curentului, așa cum s-a străduit Hoover să facă în 1929-1932. De data aceasta nu va fi o sarcină ușoară, așa cum a fost în 1933, să plasăm America pe valul redresării mondiale generale. De data aceasta, puternicul președinte va trebui să-și folosească întreaga putere.

Manipularea monetară, lucrările publice și așa mai departe vor fi insuficiente pentru a face față crizei; într-adevăr, în cadrul mandatului său, Roosevelt nu poate ajuta decât prin achiziții gigantice de stat, care ar putea fi atât de intensive încât să plaseze cea mai mare parte a industriei americane în proprietatea guvernului.
Întrucât Roosevelt nu are puterea de a impune alternativa fascistă a controlului de stat asupra industriei, New Deal-ul său fiind discreditat și în mare parte distrus de deciziile Curții Supreme, este foarte posibil să fie forțat să adopte metoda comunistă de introducere a capitalismului de stat. În ce măsură lucrează consilierii săi evrei în această direcție, încă nu vedem. SUA și URSS ar putea gravita și mai strâns una față de cealaltă ca cele două mari republici materialiste, în care controlul evreiesc este primordial.

REACȚIA BRITANICĂ

Politicienii noștri conservatori, în ciuda tuturor dovezilor privind prăbușirea Bursei de Valori, ne asigură că nu există niciun semn al unei „recesiuni” (cuvânt special inventat pentru a liniști publicul), că Marea Britanie nu este afectată de aceleași probleme economice ca și America și că reînarmarea ne va ajuta să trecem prin asta. Toate acestea sunt prostii, deoarece toate democrațiile financiare sunt strâns legate prin finanțele internaționale, iar Wall Street este și rămâne centrul financiar al lumii.
Orice s-ar întâmpla acolo va avea cu siguranță repercusiuni și în alte părți, la fel de mult în 1937 ca și în 1929. Nu am subliniat, la urma urmei, „unirea marilor democrații” printr-un Acord Tripartit? Nu negociază guvernul nostru, în aplauzele partidelor „vechii bande”, relații comerciale mai strânse cu America? Această ultimă manevră pare la fel de utilă ca un înotător, îmbrățișând deliberat un om care se îneacă, bună dacă obiectivul nostru este salvarea finanțelor iudaico-americane, rea dacă dorim să salvăm Marea Britanie de la scufundarea în valurile unei noi depresiuni.

Cât despre reînarmare, departe de a ne salva de la depresie, aceasta a precipitat, fără îndoială, probleme, nu numai aici, ci și în America. Speculanții, care, desigur, se bucură de libertatea deplină a democrației, au văzut în reînarmare și în posibilitatea unui război oportunități nenumărate de profit și, profitând de banii excepțional de ieftini, au început să cumpere stocuri de tot felul de lucruri pe care le considerau necesare națiunilor care se reînarmă sau care ar putea deveni rare în timp de război.
Drept urmare, prețurile tuturor mărfurilor, în special ale metalelor, au crescut în decurs de optsprezece luni cu valori care au atins 100% în unele cazuri: o explozie speculativă fără precedent în istorie în timpul unei ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

perioadă de pace, depășită, într-adevăr, doar în cele mai grele perioade ale ultimului război.

Din fericire pentru noi, speculatorii au depășit așteptările. Războiul pe care îl anticipau se limita la Spania și China, în ciuda eforturilor susținătorilor războiului de stânga și, la fel ca toți cei care încearcă să acapare produse, au fost curând stânjeniți de producția reluată, atrași de niveluri de prețuri mai profitabile. Într-adevăr, au subestimat complet imensa capacitate productivă a industriei moderne și au fost măturați de avalanșa de mărfuri pe care prețurile mai mari le-au produs. Acum este nevoie de foarte puțin stimulent pentru a produce supraproducție în raport cu consumul actual. Imensul stimulent al unei creșteri fără precedent a prețurilor i-a inundat complet nu numai pe speculatori, ci și comerțul legitim, care nu poate face față, în ciuda reînarmării, supraabundenței. Într-adevăr, există deja cereri reînnoite pentru cote reduse de producție, înainte ca depresiunea să fie măcar pe deplin în desfășurare. Cum vor reacționa astfel de reduceri în șomaj și, în consecință, în lipsa puterii de cumpărare, îi lăsăm pe cititorii noștri să-și imagineze.

Deja sunt cu 80.000 de șomeri mai mulți decât în august.

CAUZA PRINCIPALĂ

Dincolo de toate aceste simptome exterioare, cu reacția lor la reînarmare și la temerile de război, se află o cauză fundamentală, și anume disparitatea cronică dintre producția industrială modernă și consumul popular general. Atâta timp cât există această discrepanță absurdă, sistemul nostru economic este evident supus unei instabilități inerente, care îl implică în avânturile și recesiunile recurente ale capitalismului financiar. Într-adevăr, pe măsură ce știința sporește mereu puterea de producție, iar sindicalismul este neputincios să crească în continuare salariile muncitorilor împotriva rezistenței crescânde a combinatelor financiare, discrepanța devine din ce în ce mai mare și, așa cum a subliniat Mosley, avânturile devin din ce în ce mai scurte, iar recesiunile din ce în ce mai lungi, pe măsură ce capitalismul declină.

Cauza fundamentală a acestei situații, ca a oricărei depresiuni, este lipsa puterii de cumpărare în mâinile maselor populare, iar criza este precipitată neobișnuit de devreme în această ocazie de creșterea fără precedent a prețurilor, care nu numai că a încurajat o supraproducție, dar a redus și mai mult puterea de cumpărare a oamenilor, ale căror salarii nu au reușit să țină pasul cu creșterea costului vieții. Scăderea rezultată poate fi corectată permanent doar nu prin economie și reduceri salariale, așa cum cred „vechii cetățeni”, ci prin lucrări publice și creșteri salariale constructive, până când statul și poporul vor consuma împreună producția industriei moderne. Este adevărat că statul consumă în prezent, prin reînarmare, producția într-un ritm neobișnuit, dar nici măcar acest lucru nu compensează în niciun caz lipsa puterii de cumpărare a majorității oamenilor, sărăciți cum sunt din cauza creșterilor recente ale prețurilor mărfurilor.

REMEDII

Remediile discutate în general sunt reforma monetară și planificarea economică. Prima și-a pierdut argumentul cel mai puternic, deoarece banii erau la fel de ieftini în 1937 pe cât erau de scumpi în 1929 și totuși, criza este la fel de gravă ca înainte. Problemele monetare sunt evident secundare problemei principale a dezajustării economice a consumului la producție și nicio formă de teorie monetară nu este bună dacă nu explică modul în care banii ajung la consumator. Creditul social are interesul său în această direcție și merită luat în considerare, dar susținătorii Creditului Social trebuie să recunoască necesitatea unei autorități extreme pentru a răsturna actuala dictatură financiară. În acest context, măsurile luate de Guvernul Creditului Social din Alberta pentru a controla băncile și chiar presa sunt extrem de semnificative. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Planificarea economică este evident necesară, dar din nou este nevoie de autoritate, iar întrebarea se pune cum își va obține această autoritate titlul. Potrivit finanțatorilor, care favorizează, precum Israel Moses Sieff, combinatul industrial și distributiv PEP, autoritatea de a planifica va veni prin cumpărare și fuziune capitalistă. Planificare prin cumpărare, de fapt. Potrivit socialiștilor, care favorizează naționalizarea mijloacelor de producție, distribuție și schimb, autoritatea de a planifica va veni prin confiscarea statului în cadrul funcției publice. Planificare prin confiscare, în acest caz.

Uniunea Britanică favorizează o metodă mai puțin materialistă de a obține autoritatea de a planifica, nu prin achiziții capitaliste combinate sau confiscare capitalistă de stat a proprietății private, care sunt foarte apropiate, ci prin autorizarea din partea poporului de a impune un plan economic atât întreprinderilor private, cât și celor publice. Planificare prin consimțământ. Mijloacele prin care autoritatea statului și proprietatea privată sunt contopite într-un sistem economic în mare parte autoguvernat pot fi studiate într-o serie de cărți, deja publicate, despre Statul Corporativ. Ceea ce trebuie, însă, înțeles este că Statul Corporativ există pentru a distribui produsele industriei către popor, iar finanțele sunt în întregime subordonate acestui scop principal. În special, sunt interzise toate speculațiile și randamentul excesiv al capitalului pentru a preveni instabilitatea și pentru a permite ca partea echitabilă din produs să treacă la producător.

IZOLAȚIE ÎMPOTRIVA ALTE PRĂBUȘIRI

Statul Corporativ nu trebuie doar să echilibreze producția de bunuri de capital și de consum, punând capăt instabilității investițiilor speculative și permițând oamenilor să consume producția științei moderne; trebuie, de asemenea, să protejeze națiunea împotriva concurenței externe reprezentate de forța de muncă străină ieftină, cum ar fi cea care provine în prezent din Japonia. În acest scop, trebuie introdusă o politică a Imperiului Izolat, rezervând piețele imperiale pentru industria internă și imperială și oferind dominiunilor și coloniilor o cotă complet protejată din cererea de produse brute de pe piața internă.

Numai prin aceste mijloace poate fi implementat un plan complet pentru afacerile noastre economice și numai așa putem garanta poporului nostru împotriva unei reapariții a recesiunii îngrozitoare cu care este amenințat acum. Nu ar trebui niciodată să se permită ca o panică de pe Wall Street să arunce industria britanică în depresie. Să ne izolăm, așa cum a făcut Germania, împotriva fluctuațiilor nebunești ale lumii capitaliste și să ne planificăm afacerile știind pe deplin că niciun factor necunoscut în afara controlului nostru nu poate distruge brusc tot ceea ce am făcut. Politica Uniunii Britanice, bazată pe Statul Corporativ în cadrul unui Imperiu Izolat, oferă singură siguranță împotriva avântului și a recesiunii și distribuirea roadelor invenției științifice moderne poporului britanic.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Revoluția trădată de Ezra Pound

T. Revoluția care a fost trădată este, practic, „noastră” Revoluție Americană din 1776, nu în fazele sale locale și particulare și, cu siguranță, nu ca o divizare complet inutilă a RASEI Engleze.

Indiferent de binele care ar fi rezultat sau nu din acea divizare, aceasta a fost complet inutilă și, în mare parte, involuntară. Cu siguranță nu a fost un beneficiu pentru Marea Britanie. A fost, poate, prima mare rană provocată țării dumneavoastră de către amanetarii lăsați să intre de Cromwell.

Secolul al XIX-lea a fost tot ceea ce l-a numit La Tour du Pin, tot ceea ce Maurras și clovnii regaliști francezi au încercat să uite că l-a numit La Tour du Pin. A fost secolul camătei. A fost secolul descompunerii. A fost un secol mai josnic decât oricare altul la care îmi pot gândi, fiind epoca TRĂDĂRII termenilor, a încurcăturii și a pângăririi sensurilor cuvintelor.

REVOLUȚIA TRĂDATĂ nu este o revoluție trădată într-un an sau doi de unul sau doi pași falși ai lui Joe Stalin sau ai vreunui guvern.

Revoluția trădată a fost revoluția născută din reformele leopoldine din Toscana și destul de evidentă în procesul jeffersonian care a culminat cu victoriile - mult prea efemere - ale lui Andy Jackson și Martin van Buren.

Înaintea lor, reformele leopoldine evoluaseră în conceptul de autarhie și în credința că GRÂUL unei națiuni exista în primul rând pentru ca națiunea (în persoana fiecărui cetățean al său) să MÂNCE.

Această revoluție a fost în mod evident trădată de generațiile de Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, camuflatori de toate nuanțele, Troțki, Wallace, Perkinses, cele două grupuri de consilieri ai lui Roosevelt, organisme precum Morgenthau, îmbibate încă de la început în preconcepții cămătărești, mizerii.

Insist asupra acestui termen. Otrava semitică este în semit temperată de instabilitatea semitică, de clătinarea semitului de la un exces la altul.

Această instabilitate îl transformă într-un pericol pentru rasele statice și cu mintea paralizată. Dar, în tot anturajul hidos, periculos și subversiv al lui Roosevelt, evreul M. Ezekiel a fost cel care a înaintat primul spre economia ABUNDENȚEI cu cei 2.500 de dolari pe an ai săi.

Această carte este neplăcută, este la fel de evazivă pe cât poate fi orice scriere semitică, evită problema reală a banilor. Este un compromis evreiesc, are toată dorința lui J. Simon pentru o înțelegere lină și liniște generală, DAR este mai bună decât Wallace și Perkins. Și orice antisemit obiectiv și rezonabil va admite, de asemenea, că faptele cu care Mordecai Ezekiel încearcă să facă compromisuri reies din raportul unui comitet condus de evreul sportiv Loeb (timiditatea domnului Hemingway).

Dacă credeți că o întreagă rasă ar trebui pedepsită pentru păcatele unora dintre membrii săi, recunosc că expulzarea celor două milioane de evrei din New York nu ar fi o pedeapsă excesivă pentru răul adus de finanțele evreiești rasei engleze din America.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Indiferent ce ar fi spus tovarășul Wyndham Lewis despre evreii care guvernează Anglia destul de bine, evreii NU guvernează America într-un mod satisfăcător, dar finanțatorul evreu nu este cel mai mare rău al nostru.

Cel mai mare rău al nostru este aryio-kike-ul care este capabil să ia o linie murdară și să se țină de ea fără abatere sau umbră de întoarcere, fără niciunul dintre momentele de milă, entuziasm sau nevoia de etalare opulentă specifice evreilor.

O rasă poate fi trasă la răspundere pentru cei mai răi indivizi ai săi. Rasa evreiască nu și-a asumat de secole responsabilitatea pentru aplicarea propriei legi. În povestea Evangheliei, fie că o luăm ca fapt real sau ca ficțiune ilustrativă, execuția lui Isus a fost realizată prin pasarea responsabilității. Aplicarea legii depindea de romani. Dacă un om vrea să fie antisemit, să fie obiectiv antisemit. Să adune cât mai multe fapte posibil și să nu le ignore.

Evreul și-a atras antisemitismul prin LIPSA DE ORGANIZARE, prin refuzul de a asuma responsabilitatea.

Dacă evreul dorește să trăiască într-o lume cu vecini, printre popoare iluminate, trebuie să se supună disciplinei celor care încalcă legea evreiască, care sunt mai puțin pe placul lor. Din câte știu eu, timp de 2.000 de ani a fost complet reticent în a face acest lucru. Nicio altă rasă nu cere să i se conducă o țară sau să fie cucerită pentru ea, cel puțin nu în Occident. Dacă brahmanii o fac, merită denumirea de „negri murdari” și, probabil, la fel fac și unii epigoni chinezi, non-confucianiști.

Cabinetul lui Roosevelt suferă de două boli. Camăta din New York, care este legată de toată camăta din Londra și de acolo spre Basel și canalele de scurgere din Paris.

Dar are și răutatea și zgârcenia aspră a familiei Perkin. Aceasta este răutatea „cu capul rotund” și are persistența cu capul rotund, falsa morală a zgârceniei, născută foarte probabil din invidie, dar în orice caz condamnabilă.

„Cei doisprezece economiști” pe care NY Tribune i-a enumerat în noiembrie 1937 ca sfătuindu-l pe Roosevelt să pună capăt recesiunii nu merită nicio milă umană pentru sfaturile pe care le-au dat, fie că au fost date din ignoranță brută sau din pură răutate.

„Să consolideze încrederea publică” etc. Acești oameni au avut șansa să abordeze problema echivalării puterii de cumpărare publice cu bunurile necesare disponibile și nu au reușit să profite de ea, și merită la fel de puțin compasiune ca Neimeyer, Baruch sau oricare ginere al camătei incorporate.

Uită-te la una și la alta!

Trecând la statul organizat, avem o taxă pe capitalul ÎNCORPORAT.

Această mișcare extraordinară abia dacă a provocat vreo urmă de izbucnire în presa păstrată din țările pseudodemocratice. Roșiii plângăcioși nu au salutat-o ca pe un triumf al ideilor. Ziarele de capital împrumutat au prezentat-o ca pe o taxă asupra proprietății private.

Niciunul dintre marile cotidiene nu a făcut distincție între proprietate (teren, case, mobilă) și o creanță asupra „dobânzii plus proprietate” sau asupra dobânzii „și asupra posesiei totale dacă dobânda nu este plătită prompt”. Firește, nu au făcut-o, sunt o moștenire, o mână moartă și putredă din mormânt, din șanțul comun al secolului al XIX-lea.

Acel secol a fost trădătorul cuvintelor. A pângărit fiecare idee luminoasă a secolului precedent. Voltaire, deistul, a fost prezentat drept ateu.

LIBERTATEA - care însemna dreptul de a face ceea ce NU le face rău altora, era deghizată ca dreptul de a sângera alte persoane. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

EGALITATEA, în gura lui Jefferson, însemna că bărbații aveau aceleași drepturi prin lege; că niciun om nu se năștea cu un handicap insurmontabil. Avea o tentă din expresia lui Burns „un om e om pentru atât”, dar pe vremea lui Jefferson nu însemna nici măcar vot universal. Sufragiul putea fi o recompensă a meritului.
Nu a fost definită atât de strict ca apartenența la un partid, dar nu a fost aruncată asupra unor porci pe nepregătite. Înainte ca aceste minți să poată fi cârcotate și pângărite, era necesar ca hoarda de cămătari să trădeze chiar mijloacele de comunicare. Limbajul trebuia torpilat. Fiecare cuvânt înnobilat trebuia golit de sub control pentru a-i acoperi pe gangsterii ascunși ai emisiunii bancare „Leihkapital”.

LIBERTATEA este imposibilă fără ordine, iar ordinea vine din organizare.

O națiune agricolă, cum era în mare parte cea a lui Jefferson, nu avea nevoie imediat de o organizație a breslelor, așa cum o făcuseră orașele medievale și o dezvoltaseră. Niciun sistem nu este infailibil și rezistent în timp. Elaborați un mecanism social perfect și puneți-l în acțiune, iar fiii iadului vor începe să dăltuiască; lipitorile vor începe să sugă sânge, iar dăunătorii vor infecta colțurile lăsate nesupravegheate.

Măsura în care presa păstrată i-a uluit pe cititorii anglo-saxoni din Anglia și SUA este evidentă într-o scrisoare care a sosit ieri și care se află acum pe biroul meu, de la un om deloc imbecil. O citez pentru a arăta ce poate fi:

În ultima sa carte, Christopher Hollis afirmă că Mussolini a oferit Italiei un sistem monetar decent, luând de la bancherii privați puterea de a crea bani sau credit în mod arbitrar cu un stilou. El sugerează că guvernul controlează și provoacă emisiunea de bani acolo.
Reticent să-l cred doar pe cuvânt pentru o astfel de reformă revoluționară în economia națională, împotriva căreia bancherii trebuie să se împotrivească cu înverșunare, vă întreb dacă este așa. Dacă da, Italia ar trebui să fie un loc de unde să mergeți.

Aceasta este datată noiembrie 1937; adică, la doi ani după reforma bancară italiană. Faptele există, dar tânărul a fost atât de condiționat de presa din Leihkapital încât pur și simplu nu le poate crede fără o vorbă personală de la un prieten.

Gent tocmai a fost văzut la cafeneaua de mai jos, abia venit din Anglia, nu știa că impozitul era aplicat capitalului ÎNCORPORAT, nu capitalului privat. Credea că știe ce se întâmplase. Citise scurta notificare neaccentuată din ziarul său londonez.

Revoluția rusă a fost SFÂRȘITUL unui ciclu. A continuat trădarea cuvintelor din secolul al XIX-lea, a folosit o lingvistică falsă, cum ar fi „dictatura proletariatului”, pentru a însemna dictatura câtorva oameni etc. Bolșevii nici măcar acum nu vor să definească cuvintele. Nu vor revoluție. Cel puțin niciunul dintre cei pe care i-am întâlnit în scris sau în zilele în care cereau răspunsuri nu o face. Nu vor să lupte pentru termeni clari, pentru o definiție clară a sensurilor, astfel încât, oricât de mult i-ar fi displăcut unele lucruri pe care voiau să le distrugă, pur și simplu nu poți continua să stai nemișcat, ancorat în ele.

Nu putem, sau cel puțin nu pot, în momentul de față, să obținem informații clare din Rusia cu privire la ce vrea Stalin să spună din punct de vedere financiar. Nimeni nu susține măcar că el, Stalin, știe. Cel puțin eu nu am văzut o astfel de afirmație, iar adversarul său, domnul Bronstein, nu este mai clar. De aici și intelectualitatea roz.

NU se ocupă de definirea cuvintelor. NU se ocupă de colectarea de informații. Nu încearcă să relateze despre evenimente reale din această peninsulă, cum ar fi acțiunile lui Rossoni și declarațiile clare...
declarații.

„În afacerea cu cereale există, de asemenea, un motiv politic: pâinea ar trebui garantată fiecărui italian, fără creșteri absurde de preț, fără speculații imorale.” Rossoni recunoaște că

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Aceasta nu este o economie nouă, sau mai degrabă cuvintele lui sunt „nu realizăm o economie nouă”. Cu toate acestea, AM DEPĂȘIT, cu siguranță, de pe urma principiului „morcov-înainte-de-nas” („căutarea” fericirii).

Într-un fel, aceasta este mai mult sau mai puțin o revenire la sistemul celor nouă câmpuri admirat de Mencius. Din punct de vedere negativ, nu echivalează DIRECT banii cu o masă de bunuri consumabile. Dar, pe de altă parte, este eficient, deoarece orice control onest al prețurilor pentru public și pentru binele public afectează puterea de cumpărare a acestor bani existenți. Acum doi ani, un italian, la fel de cunoscut ca Rossoni sau poate mai cunoscut, dar care nu era în Cabinet, mi-a scris:

„Cele două boli ale societății moderne sunt legalizarea camătei prin intermediul băncilor și legalizarea furtului în legislația privind societățile cu răspundere limitată.”

Era o scrisoare privată și nu am știut niciodată cu adevărat dacă sunt liber să o citez. Acum mă simt absolut liber să o fac, deoarece o astfel de idee nu mai este imprudentă. Fie că scrisoarea a fost inițial o opinie privată sau o indicație a ceea ce urma să devină public la momentul potrivit, ideea fundamentală a intrat în acțiune ÎN ITALIA.

Poți măsura cursul fascist în grade:

1. În Consegna, anul XII: „disciplinați forțele economice și echivalați-le cu nevoile națiunii.”
2. Discursul de la Milano din toamna următoare: „producția rezolvată, economiștii încurajați” de către stat ar trebui să rezolve problema distribuției.”
3. Autarhie. Doctrina lui CH Douglas. Analogie cu politica lui Jefferson. Bazele unei economii solide au fost aceleași timp de milenii. „Cu siguranță, o națiune NU poate plăti corect și onest un dividend până când nu are ce să împartă.”

Diversele metode posibile de distribuire a puterii de cumpărare ar necesita o întreagă problemă de acest jurnal pentru a le descrie.

Pentru a menține lauda la adevărata măsură, antidemocrații trebuie să admită că Constituția SUA îi conferă guvernului american dreptul deplin de a-și centraliza propria monedă. Nu este altceva decât o bavă rooseveltiană și o balbă baruchiană pentru a umfla baloane despre constituționalitate. Congresul SUA, dacă ar fi sincer și presupunând că ar conține câteva zeci de oameni printre sutele sale de maimuțe, AR PUTEA stabili mâine puterea de cumpărare a dolarului la un bushel sau cât de mult de grâu, la șase livre de cea mai bună friptură de vită, la doi metri de serge sau patru livre de lână de o anumită calitate, sau orice s-ar găsi imediat după o analiză adecvată a resurselor naționale.

Nimeni în afară de un mincinos sau de un om care meșteșugește pentru avantaj politic personal nu poate încerca să ascundă acest lucru. În SUA, NU este un defect al instrumentului verbal al guvernului, ci o putregaie profundă a voinței sau o ignoranță bestială pură care împiedică aceste reforme.

Dacă o astfel de reformă este fascism, trebuie să fie fascism jacksonian. Orice țară are nevoie de o formă de ordine. Războiul hispano-american, când noi, copiii (copiii din vremea mea), eram instruiți, a introdus un jargon despre ordinea deschisă. Se poate ca insulele îndepărtate și continentul american să solicite o ordine DESCHISĂ, neadaptată Europei ca continent. Dar, în orice caz, haideți să încercăm să vedem ce este și ce a fost și haideți să încercăm să păstrăm aceste realități separate de ceea ce ne spun Milords Bunkum și Wunkum și ceea ce ni se spune în ziarele lor.

Disciplina trupelor în formație deschisă diferă de cea a trupelor conduse de Braddock, care au încercat să lupte împotriva indienilor înainte de 1776. Îmi cer scuze pentru comparațiile militare, dacă este vorba de maniere.
******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

pentru mine să fac asta. Dar aș vrea să-mi exprim cumva punctul de vedere. Aș vrea să stabilesc o delimitare adevărată pentru cuvintele „libertate”, „ordine”, „responsabilitate”, „neclaritate”.

Recenta afirmație a lui Mussolini, conform căreia „Capitalul este în slujba statului”, este răspunsul la propoziția lui Adam Smith: „Oamenii de aceeași meserie nu se întâlnesc niciodată fără o conspirație împotriva publicului larg”.

Lucrul blestemat legat de presa menținută și de pseudo-economiștii angajați este că nu scot niciodată în evidență adevărata măreție a scriitorilor pe care pretind că îi admiră și cărora le atribuie teoriile lor dăunătoare. Acea propoziție a lui Smith era adevărată.

Secolul al XIX-lea nu s-a confruntat niciodată cu această situație. A avut nevoie de o sută de ani și de fiul fierarului din Romagna pentru a-i găsi răspunsul și echilibrul. De aici au apărut diverse corporazioni, sau organizații centrale înalte ale breslelor, inclusiv corporazione „Previziunea și Creditul”. Creditul se proclama a fi sângele vieții.

Restul acestui articol este aplicat răspunsului la diverse afirmații ale unor scriitori onești.
Cineva trebuie să încerce să coreleze gândirea actuală, trebuie să încerce să elimine anumite neînțelegeri, chiar dacă nu aparțin toate aceleiași părți a subiectului.

Ca notă de subsol ca răspuns la scrisoarea în care se întreba despre cum Italia își creează propria monedă. Italia își creează propria monedă, dar creditul este un produs uman natural. Atâta timp cât un om are încredere în altul, niciun stat nu poate împiedica TOTAL mici pete de credit individual să răsară ca iarba, prin natura sa, binefăcătoare și fraternă.

Italia NU are stat-latrie. Expresia „venerare a statului” a fost inventată din ignoranță și în scop propagandistic.

Poți să o iei direct de la izvor. Statul italian nu este aici pentru a suprima inițiativa individuală, ci pentru a preveni abuzurile și a găsi o măsură justă atunci când interesele conflictuale nu au suficient sens pentru a-și găsi propria soluție.

Ca răspuns la o duzină de corespondenți și la încheierea a două duzini de conversații, DA, există defecte în statul corporatist italian în acest moment ȘI acestea se datorează superstiției, rămășițelor, obiceiurilor murdare ale foștilor monopoliști. Există în Italia, ca în toate țările, porci umani și minți torpide și leneșe care încă își continuă activitatea în vechiul mocirl, încercând să saboteze, să-și păcălească vecinii, împiedicând persoanele simple și naive să obțină maximum de rezultate pentru ele însele și pentru o parte din public pe care activitățile lor o pot afecta.

Dar am convingerea fermă că aceste defecte vor fi abordate în ordinea cuvenită. Nu am găsit niciodată vreo tendință care să descurajeze pe cineva care își propune să lupte singur împotriva acestor obstacole din ce în ce mai mici sau „mori de vânt”.

„Donația romană este o măsură”, prin care vreau să spun că geniul roman pentru 2.000 și
mai mulți ani a fost un geniu pentru măsură.

Există limite ale puterii statului (indiferent de teoria pe care se bazează), unele lucruri pe care statul NU le poate face. Experimentul rusesc imoderat ilustrează acum ce se întâmplă atunci când statul încearcă să depășească limita permisă de legea sa.

Statul din secolul al XIX-lea a încercat să se descurce fără balast. Italia lui Mussolini este probabil primul stat care se întreabă serios câtă libertate poate fi lăsată în mâini private fără a fi sămânța ruinei.
Adică niciun alt stat nu a examinat vreodată serios această chestiune.

Cei din Jefferson atacau relele privilegiilor și putregaiul financiar centralizat.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

tiranie. Știau că, pentru vremea lor, nu vor putea ajunge prea departe spre opusul lor.

Dacă nu aș crede că fascismul în Italia înseamnă cea mai deplină dezvoltare și câmpul maxim de libertate individuală compatibil cu o ordine socială sănătoasă, aș fi la fel de antifascist ca băieții cu ceai roz și pseudo-literații francezi, care încă nu știu că ceva a început în Italia. Ți se permite să crezi în libertate prin ordine. E mult mai probabil să o obții prin reguli de circulație decente decât prin incomoditate sau dezinvoltură, ca în cazul eroului care a reușit să-și împuște propria cămilă în timpul unei atacuri cu cămile.

Sunt la fel de îngrijorat acum de lipsa transmiterii știrilor economice și politice, sau, să zicem, a știrilor despre starea gândirii economice, pe cât eram, acum 25 de ani, de lipsa știrilor reale despre cărți. Pe atunci nu exista niciun loc unde să poți ști cu ușurință ce se scria în străinătate. Un antifascist serios ar vrea astăzi să știe cu ce se confruntă și dacă ura lui preferată corespunde unei realități existente și obiective.

„Există", spune Karl Winter, în numărul din octombrie al revistei Civilta Fascista, „un antifascism în lumea democratică care este doar poziție și rea-credință; există, de asemenea, un antifascism ignorant și de bună-credință".

Recomand articolul lui Winter și ce are de spus despre stânga ca element constructiv în țările totalitare. Beniamino de Ritis contribuie și el la acel număr al „CF" cu un articol despre dispariția ostilității dintre Nord și Sud în SUA, un articol care ar putea duce la gândirea despre posibilitățile unei Europe noi și vindecate.

Am spus în repetate rânduri că oricine vrea să iubească sau să urască noua Italie în mod inteligent, trebuie să citească cel puțin câteva dintre revistele lunare italiene, precum La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista sau Rassegna Monetaria de Rossoni, editate de prof. Spinedi, senatorul Bevione și Furio Lenzi.

În cele din urmă, există o expresie în admirabilul articol al lui Montague Fordham din BUQ din decembrie pe care aș dori să o văd mai clar definită. Când „pune la îndoială valoarea emisiunilor de monedă specială pentru consumatori ca atare", nu sunt sigur ce vrea să spună. Nu ar putea unii cititori să creadă că astfel de probleme au făcut parte din teza esențială a lui Douglas? Nu este așa.

Ca o simplă chestiune de echivalare a puterii de cumpărare totale cu bunurile dorite disponibile, discrepanța, atunci când există una, ar putea fi teoretic compensată pe piața imediată de către oricine ar putea crea și ar cheltui bani noi (sau credite).

Mulți anti-Douglași au observat că distribuirea către cei mai nevoiași înseamnă cea mai rapidă cheltuire. Ajutorul social britanic (blestemat) este cu siguranță acordat persoanelor care NU sunt angajate în producție, adică non-producătorilor pro tem. Teoria „pro tem" este destul de slabă în cazul bărbaților care au fost opt ani fără muncă.

Însă dividendul Douglas este acordat, așa cum îmi amintesc că ne-a spus maiorul, acționarilor, ca atare, din națiune. Este acordat în raport cu munca (în mare parte inventivă, dar și muncă de construcție a instalațiilor) prestată de strămoșii noștri, adică de muncitorii care nu mai sunt prezenți pentru a mânca și a folosi case.

Nu știu dacă dl. Fordham consideră alocația pentru copii, în Italia, ca fiind acordată viitorilor producători sau non-producătorilor pro tem; cu siguranță este acordată consumatorilor imediați și non-producătorilor pro tem.

Există cel puțin următoarele alternative, care îndeplinesc următoarele condiții.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Emisiunea de credit - dacă nu se face ca o emisiune directă de „creanțe măsurate” fără dobândă, adică bilete de stat (așa cum au fost înțelese cel puțin în 1816 de Jefferson și de toți economiștii informați de atunci încoace) este emisă prin împrumuturi și plata de dobânzi și aș dori să știu cine crede domnul F. că ar trebui să primească astfel de dobânzi, chiar dacă acestea sunt atât de mici precum cele pe care domnul Roosevelt ar trebui să le plătească susținătorilor ideilor vechi.

Emisiunile de credit împrumutate sunt înregistrate ca datorii.

Emisiunile de credit neîmprumutate sunt emisiuni de bani.

Dl. Fordham spune „probleme financiare speciale” și nu vreau să interpretez în mod nedrept acest lucru ca fiind însemnând „emisiuni de tipuri speciale de” bani.

Totuși, vreau să clarific faptul că o emisiune de moneta d'Avigliano sau certificate Gesellite cu taxa aferentă demurrage este o emisiune de creanțe măsurate care se sting în 100 de luni, fără a lăsa loc datoriilor.

Douglas numește timbrele lunare o taxă, dar eu subliniez din nou că statul, prin furnizarea unei măsuri de schimb care este, de asemenea, o creanță schimbabilă, prestează într-adevăr un serviciu și că timbrul lunar poate fi considerat o recompensă pentru un astfel de serviciu. În orice caz, elimină necesitatea altor impozite până la o sumă egală pe an cu 12% din timbrul lunar în circulație.

Este mai ușor de înțeles decât oricare dintre schemele de anulare ale lui Douglas. Valoarea sa pedagogică este enormă. Adică, chiar și oamenii destul de simpli care au folosit astfel de bani au o idee mult mai clară despre ce SUNT banii decât au studenții generali de la Cambridge care studiază „economie”.

Există numeroase scheme alternative pentru taxele de demurrage pentru puterea de cumpărare neutilizată, dar niciuna dintre ele nu este la fel de educativă în general. Planul Milhaud, de exemplu, ar educa doar câțiva exportatori și importatori și câțiva dintre funcționarii lor.

Firește, dacă emiteți credit sau bani sau chiar anumite tipuri de bani în exces față de bunurile DORITE disponibile, aveți o inflație, adică o boală, care anulează scopul emisiunii, CU EXCEPȚIA CAZULUI în care există o fixare a prețurilor de către guvern, așa cum cer Douglas și OPERATIVE în Italia astăzi.

Devalorizarea este o înșelătorie și, mai mult, este o reducere drastică a puterii de cumpărare în general. Cine alege momentul unei devalorizări poate oricând să păcălească pe altcineva.
Chiar dacă intenția sa este decentă, el tentează și aproape forțează speculații din partea escrocilor și a oamenilor aflați în dificultate care se luptă să trăiască în mlaștina mercantilismului și a unui mediu infernal mercantilist-camătăreț.

Proprietarii de aur, fiind cu mult mai deștepți, mai vicleni și mai sugători de sânge decât publicul larg, au înființat, în mod firesc și (dacă n-am fi atât de proști) în mod instructiv, fonduri de stabilizare, pentru a avea grijă de interesele LOR.

Un sclav este cineva care așteaptă ca cineva să-l elibereze.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Marxismul, doctrina decăderii de Francis Mcevoy

MARXISMUL este doctrina distrugerii universale propusă de evreul german Karl Marx, care și-a găsit expresia politică în Rusia sub denumirea de „comunism”.

Această ultimă impostură, lipsită de jargonul său pseudoștiințific despre materialismul dialectic și de jargonul său pentru cei păcăliți – dictatura proletariatului, frăția oamenilor și restul – se dezvăluie ca nimic altceva decât un regim de capitalism de stat despotic, menținut prin asasinat și teroare. În sistemul său de colectivizare, vampirismul colectiv este factorul dominant.

Inutil să mai spun că egalitarismul utopic al intelectualului deznaționalizat nu a existat nicăieri, dar nu așa-numitul comunism politic este cel care amenință cu un pericol imediat pentru această țară. Aceasta ar fi desăvârșirea finală, dar înainte ca comisarii orientali să își poată reveni, mințile potențialelor victime trebuie să fie pregătite pentru eveniment, adică pervertite și otrăvite până la gradul necesar de receptivitate. Aici constă sarcina marxismului cultural, bolșevizarea preliminară a minții, facilitată de psihoza toleranței fără discernământ a liberalismului, inerentă social-democrației și care duce la prăbușirea sa finală și inevitabilă.

Astfel, în Rusia, marxismul are, în prezent, ascendent politic și, prin urmare, controlează fiecare sferă de activitate, în timp ce aici, și în celelalte democrații, influența sa coruptivă este, până acum, evidentă în principal în viața socială și culturală. Acest lucru este mult mai insidios și fundamental distructiv decât orice simplă activitate politică doctrinară, căci crezul materialismului subversiv, introdus subtil în viața unui popor, este anihilatorul oricărei spiritualități, valori morale și culturi naționale. Este, pentru a cita cuvintele lui Mommsen, „un ferment activ al cosmopolitismului și descompunerii naționale”. Mulți oameni, atât adversari, cât și păcăliți ai comunismului politic, precum și elemente importante ale maselor superficiale, plutesc fără să știe în Marea Saragossa a bolșevismului cultural, pe seama numeroaselor curenți nesănătoși care infectează viața contemporană.

Numeroase sunt florile răului care îi ademenesc pe căutătorii de senzații și pe hedoniștii orașele moderne, cu irizarea putrefacției lor!

Comparați ceea ce se numește astăzi artă cu realizările fascinante ale epocii elisabetane sau cu cele ale altor epoci mai mici, chiar și până la începutul secolului actual. Abolirea mentalității populare s-a instalat serios odată cu apariția revoluției industriale și distrugerea concomitentă a țărănimii. Devenind acum amorfă, este incapabilă să reacționeze împotriva infecției spirituale. În ciuda tuturor lucrurilor însă, secolul al XIX-lea a putut încă să arate în declinul său câțiva mari scriitori și poeți, pictori buni și compozitori capabili.

Care este hrana intelectuală a oamenilor de astăzi, ambrozia binecuvântatei noastre democrații?
Pictură și sculptură suprarealiste, o orgie de imaginații morbide și distorsionate, care își găsește corespondentul cacofonic în cântece și muzică de junglă ritmată, pătată de nevroza clubului de noapte. Filme încărcate de excitație, cosmopolitism și propagandă. Cărți și reviste fie senzaționale, fie sexuale, fie ambele. Ziare pline de minciuni, trivialități și fotografii mai degrabă menite să atragă atenția asupra corpurilor feminine decât asupra fețelor lor. Este ciudat că atâtea „domnișoare frumoase și pline de farmec” își ridică fustele până la...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

fi fotografiat.

În sfera economică, liberalismul, care este laitmotivul filosofic al tuturor partidelor democratice, dă frâu liber instinctelor prădătoare și dominației sau dispariției celor slabi și mai puțin vicleni de către cei puternici. Umanitariștii apocrifi care denunță cu indignare orice recurgere la forța fizică nu cer nicio restricție privind exercitarea puterii monetare în masă sau tirania economică a „abilității de afaceri" fără scrupule. Și totuși, pot exista și alte forme de intimidare mai josnice decât violența fizică grosolană.

Sclavia și supunerea nu sunt întotdeauna doar fizice. Indivizii care nu au niciun har salvator și niciun talent dincolo de simpla viclenie mercantilă pot, și chiar fac, să-i forțeze pe alți oameni infinit mai demni și mai talentați într-o stare de dependență economică abjectă. Ei au adus lupta pe terenul unde știu că sunt siguri că vor câștiga, unde codul lui Mamona prevalează. Sub dictatura banilor, profitul este în mod necesar primul și ultimul scop, iar standardizarea în masă în fiecare fază a vieții oferă cea mai raționalizată și, prin urmare, lucrativă metodă de a secătui vaca de lapte publică. Națiunea se află din ce în ce mai mult dominată de sistemul de lanțuri financiare și comerciale de la leagăn până la mormânt. Idealurile morale, spirituale și culturale nu sunt „propuneri profitabile". Nu pot fi „impuse" sau „suportate" la bursele de valori. De asemenea, oamenilor care le posedă le lipsește docilitatea și apatia necesare pentru a deveni susținătorii exploatării și înșelăciunii standardizate.

Astfel, subversiunea spirituală marxistă merge mână în mână cu materialismul comercial, „profitând" de pe urma nebuniei și decadenței. Un precedent lărgindu-se în altul (o expresie care cristalizează prăbușirea minții democratice moderne), licența generând și mai multă licență și culminând cu abuzuri necontrolate. Capătul clasic subțire al penei a pătruns aici, acolo și peste tot, iar ruptura s-a lărgit, până când națiunea „reală" s-a clătinat spre prăbușire.

Apostolii decăderii numesc aceasta „progres". Este, dar progres pe propriul lor drum stabilit spre Gheenă. Progresul libertin al bolșevismului spiritual, putrezirea marxismului care corodează organele vitale ale națiunii - un afrodisiac sinistru administrat de vracii decadenței sub diversele etichete de libertate democratică, auto-exprimare și gândire avansată. „Trebuie să ne mișcăm odată cu vremurile" este sloganul inutil, ca și cum actuala anarhie socială ar fi rezultatul „forței majore" și ar fi devenit soarta iremediabilă a poporului britanic să cedeze într-un val de degenerare cosmopolită.

Însoțind putregaiul moral și cultural, doctrina atrofiei rasiale și a corciturii pătrunde în câmpul contemporan, iar aceiași distilatori de otravă sunt în fruntea campaniei pentru limitarea rasială și abolirea barierei de culoare. Oamenii de la sate, sursa sănătății și culturii naționale, sunt strangulați economic, iar bariera opoziției lor instinctive este înlăturată. Ultimele rămășițe sunt adunate în orașe pentru un mediu artificial și nenatural, care să-i facă parte din masa megalopolitană dezrădăcinată, divorțată de natură, și care să mărească numărul victimelor pasive și oarbe ale democrației financiare, pentru profitul mai mare al lanțurilor internaționale de magazine și cinematografelor.

Nici excursiile de weekend la țară sau la mare, nici locuirea în vile semi-decomandate în suburbiile cu grădini nu pot compensa dezrădăcinarea generală a oamenilor, distrugerea aproape totală a țărănimii engleze, căci, pe lângă pericolele economice, efectele morale, fizice și culturale sunt incalculabile. În fața nevoii stringente de reorientare și replanificare completă a economiei noastre naționale, social-democrația ne oferă „centuri verzi" și campanii de „fitness național". Paliative puerile, castele de nisip și iluzii. Fugarii de weekend...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

dintr-o civilizație mecanizată iau orașul cu ei în mintea lor și îl reflectă în acțiunile lor subconștiente. Îi însoțește în vorbirea și literatura lor, în discurile lor de jazz pentru gramofonul portabil și în aparatele lor radio, în sclipiciul și afectarea lor urbană.
Smart Alick îl înlocuiește pe demult uitatul Amyntas, iar o evreică steatozică în pantaloni scurți este Amaryllis-ul său. („O, cântăreața Persefonei.") Căutând Arcadia, găsesc o pensiune. Nu aud fluierele lui Pan în poienile înverzite, ci urlă un cântec de jazz negroid sau Internaționala în câmpuri abandonate care așteaptă „dezvoltarea", din care zânele au fugit.

Într-o astfel de atmosferă de decădere, marxismul înflorește precum fructul Mării Moarte, în timp ce omenirea, slăbiciunea, lăcomia, vanitatea și viciul sunt complacete și exploatate. Gusturile și tendințele nesănătoase sunt stimulate prin sugestie și propagandă de „a da inițiativă", și apoi numite cinic „cerere publică". Cele mai frumoase fete ale noastre își etalează atrăgările în filme, în trupe internaționale de dans sau fac „strip tease" în cabaretele străine în fața gunoiului multicolor al umanității.

Apoteoza degenerării naționale, dacă nu este controlată, este controlul prin bolșevism politic. Planul marxist este de a-l impune pe furiș sub masca unui socialism pseudo-idealist, atunci când mintea colectivă a fost suficient de otrăvită de virusul decăderii colective. Slujitorii marxismului subminează cu intensitatea unei plagi de șobolani bizami, iar fiecare căutător de plăceri iresponsabil, fiecare egoist apatic și fiecare imbecil fatuit care consideră că este la modă sau inteligent să denigreze tot ce este tradițional, patriotic și sănătos contribuie la creșterea impulsului declinului nostru național.

Scrisul e pe perete. Poporul nu are ochi decât pentru rapoartele bursei, rezultatele sportive, programul zilnic de plăceri mărunte, instigarea la atrocități și persecuții și litania antifascistă a urii? Este semnificativ faptul că tocmai împotriva celor care au văzut și au înțeles semnificația prevestitoare a acelei scrieri este îndreptată toată această mârâire asemănătoare unei hiene.

Marxismul profită de fiecare nebunie și slăbiciune, caută încheietura oricărei armuri și cere toleranță și încă mai multă toleranță, până când va veni momentul să-și impună propria intoleranță incomensurabilă.

Chiar dacă lucrarea sa răului ar rămâne doar pe jumătate îndeplinită, cu siguranță distrugerea sufletului Marii Britanii ar fi un sacrificiu prea mare pe altarul Antihristului.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Inamicul este liberalismul
de J.K. Heydon

PARTEA ÎNTÂI

T. Națiunea este o unitate naturală, funcționând ca un organism viu în virtutea unei iubiri comune care îi leagă pe indivizii care o compun. Ea există prin natură, căci omul este prin natura sa social, precum și individual; ea există pentru binele comun, care, așa cum a recunoscut Aristotel, este mai sublim decât binele individual; și, prin urmare, constituie o viață care, în anumite privințe, transcende viețile indivizilor care o compun în orice moment.

Spun „în anumite privințe”, deoarece adevărul este mereu echilibrat între erori care exagerează un aspect al său și ignoră altul. Este o eroare să spunem, împreună cu Hegel, că națiunea transcende individul în toate privințele, așa cum este o eroare să spunem, împreună cu liberalii, că națiunea nu este mai mult decât suma aritmetică a indivizilor săi. Adevărul se află între aceste erori. Națiunea este o unitate compusă din părți și, prin urmare, are o ființă mai mare decât părțile sale; deoarece ceea ce este compus are o ființă mai mare decât ceea ce o compune. Are un principiu de compoziție, în cazul de față iubirea, care actualizează potențialitățile componentelor sale și, prin urmare, constituie o ființă mai mare. Mai mult, ființa mai mare a națiunii este evidentă în multe feluri.

Națiunea are o anumită nemurire naturală pe care indivizii săi nu o au; are o anumită măsură a puterii de creație, investită în unitățile sale fundamentale, familiile; are dreptul de a lua viața individului pentru o cauză suficientă, ceea ce niciun individ nu are. Prin urmare, este evident că națiunea, comunitatea perfectă, transcende indivizii care o compun.

Dar toate acestea se aplică doar în ordinea naturii, care este ordinea în care există națiunea.
Omul, individul, spre deosebire de națiune, este o ființă supranaturală. Nu are un scop natural, strict vorbind; are doar un scop supranatural, căruia îi este subordonată întreaga sa viață naturală, fie ea personală sau socială. Prin urmare, rezultă că națiunea, care se află doar în ordinea naturală, este subordonată individului în ceea ce privește finalitatea. Ea există prin natură, tocmai pentru ca indivizii săi să poată deveni și apoi să poată fi capabili să atingă scopul supranatural pentru care au venit la existență.

Această chestiune este de cea mai mare importanță și fasciștii ar face bine să o țină foarte clară în minte, altfel ar putea pune în pericol chiar miezul forței argumentului lor. Utilizarea cuvântului „totalitar” este de dezaprobat, deoarece este foarte ambiguă, mai ales dacă distincția pe care tocmai am făcut-o nu este clară în minte. În timp ce comunismul este strict totalitar, negând că individul are un scop supranatural sau vreun drept împotriva Puterii Civile, fasciștii se mulțumesc uneori cu o manieră condescendentă față de religie, ca și cum ar putea pretinde pe bună dreptate un totalitarism absolut, dar renunță cu mărinimie la el în cazul practicilor religioase. Dacă aceasta ar reprezenta atitudinea lor reală, ar spulbera întreaga forță a cauzei lor, justificând acuzația că fascismul nu diferă de comunism în esență. Să păstrăm clar ca la amiază că noi considerăm organismul național ca fiind mai mare decât indivizii, doar în ordinea naturii și în scopul binelui comun, bine comun care trebuie înțeles în lumina destinului supranatural al indivizilor.

Chiar dacă acest lucru a fost clarificat, utilizarea termenului „totalitar” este încă depreciată, deoarece duce la

******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

neînțelegere. Sugerează că Statul, în sensul puterii civile a conducătorului, ar putea revendica dreptul de a face lucruri precum luarea copiilor de sub controlul părinților lor, dacă se consideră potrivit, chiar dacă părinții nu au făcut nimic pentru a-și pierde dreptul natural de a-și crește copiii. Desigur, statul nu poate revendica un astfel de drept, deoarece este împotriva naturii să distrugi familia și, prin urmare, nu poate fi spre binele comun. Fasciștii nu intenționează să facă o astfel de afirmație nefirească; dar se autointitulează uneori totalitari pentru a sublinia acest lucru, adică să revendice autoritate totală pentru a conduce spre binele comun. Această utilizare a cuvântului este justificabilă; dar este prea deschisă la denaturarea și chiar la neînțelegeri inocente.

Mai mult, accentul pus în discuție este complet inutil. Doctrina sănătoasă a Puterii Civile nu are nevoie de accentuare, deoarece este aceea că conducătorul are putere deplină pentru binele civil prin lege naturală. Nicio putere nu poate fi mai deplină decât deplină, iar cel mai bine este să lăsăm problema aici, în afară de a analiza ce se înțelege prin binele civil.

În acest sens, trebuie remarcat faptul că organismul național nu este lipsit de structură internă. Dimpotrivă, este organic în întreaga sa masă. Iubirea este principiul său vital, de la iubirea conjugală și parentală în familie până la patriotismul care dă personalitate națiunii în ansamblu; iar între aceste manifestări limitative formează concentrări intermediare de tot felul și natura, politice, culturale și economice, corespunzătoare nevoilor națiunii sau nevoilor indivizilor în diverse funcții sociale, dar subnaționale. Un bărbat poate fi în același timp soț, alegător în politica națională și subnațională, medic, acționar în mai multe companii, jucător de golf, naturalist, iubitor de artă și multe altele; și în fiecare calitate, unele dintre ele de importanță națională și altele nu, el se găsește unit cu alți indivizi prin legătura unei iubiri comune.

Unele dintre concentrările organice din cadrul națiunii sunt de o importanță atât de vitală încât le putem doar compara cu organele majore ale unei ființe umane, în timp ce altele sunt mai ornamentale. Astfel, Conducătorul este în mod clar capul națiunii, Agricultura și Industria sunt mâinile sale, iar Transportul este sângele său roșu; Publicitatea este urechea națională, iar Armata este pielea protectoare; Poliția sunt poate fagocitele și așa mai departe. Academia Regală, pe de altă parte, este o gropiță frumoasă, dezirabilă și care servește unui scop pentru sănătate și fericire, dar mai puțin urgentă.

Întrucât aceasta este viața organismului național, rezultă că libertatea constă, pentru fiecare individ, în posibilitatea de a realiza un echilibru armonios între toate aspectele vieții sale care îi sunt proprii, având în vedere natura sa generală și particulară, fie că aceste aspecte sunt individuale sau sociale, importante sau neimportante. Și, mai mult, oportunitatea, în acest context, trebuie înțeleasă într-un sens pozitiv, deoarece iubirea este principiul vieții sociale.

Oportunitatea nu este un simplu laissez-faire de a face o ajustare care poate fi practic imposibilă, ci comunitatea trebuie să ofere toate facilitățile și încurajările pentru ca un om să realizeze o armonie a tuturor aspectelor vieții sale, astfel încât nimic altceva decât propria lipsă de iubire să-l poată împiedica.

Oportunitatea, în celălalt sens de simplă absență a prevenției active, poate fi numită libertate, dar este departe de a fi libertate. De exemplu, etica oferă diverse criterii prin care putem estima, cel puțin aproximativ, care este salariul just al unui muncitor în circumstanțe date.
Acest salariu nu poate fi, în niciun caz, mai mic decât salariul care va susține omul și familia sa într-un confort frugal și va fi mai mare decât acesta dacă bogăția produsă, parțial prin munca omului, este mai mult decât suficientă pentru a oferi o simplă recompensă tuturor agenților umani implicați în producerea bogăției. Însă teoria liberală ignoră salariul just al eticii și consideră munca ca o marfă care trebuie cumpărată cât mai ieftin posibil pe piața muncii; ea consideră că un salariu natural va apărea din libera interacțiune dintre cererea și oferta de muncă;

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Și aceasta este teoria salariilor care este întruchipată în întreaga organizație liberală a Angliei de astăzi, chiar dacă laissez-faire-ul absolut a fost considerabil restricționat de legislația socială. În aceste circumstanțe, s-ar putea să nu fie o prostie să spunem că muncitorul este liber să refuze salariul pieței și să ceară salariul just, că angajatorul este liber să plătească salariul just și să ignore salariul pieței. Economiștii vorbesc despre contractul salarial ca despre un contract liber, iar acest lucru poate avea un sens, la fel cum are un sens să spui că sunt liber să urc pe Lună. Muncitorul este liber să accepte un salariu nedrept sau să se alăture șomerilor; în țara noastră liberă, a fi șomer nu este o infracțiune pedepsibilă. Și la fel este și angajatorul liber să plătească un salariu nedrept sau să cedeze liberei concurențe a rivalilor săi și să înceteze să-și îndeplinească funcția socială de angajator. Dar nici muncitorul, nici angajatorul nu pot cere sau face dreptate și totuși să continue mult timp să-și îndeplinească funcția socială. Prin urmare, niciunul dintre ei nu se bucură de libertate.

Libertatea necesită, ca minimul necesar, ca dreptatea să fie înfăptuită în îndeplinirea funcțiilor sociale, căci dreptatea vine înaintea iubirii. Dacă iubirea este principiul vital al organismului social și nu se poate manifesta prin simpla dreptate socială, atunci, în mod evident, organismul social trebuie să fie bolnav, iar libertatea afectată. Libertatea este sănătate socială, un mediu social în care individul are toate facilitățile și încurajările pentru a realiza o armonie a tuturor aspectelor vieții sale.

Aceasta este adevărata teorie a libertății și haideți să o comparăm cu falsa teorie liberală, în mijlocul agoniei căreia civilizația anglo-saxonă încă încearcă cu bărbăție și jalnic să prospere. În forma sa cea mai bună, teoria liberală nu identifică libertatea cu laissez-faire; această identificare a fost o dezvoltare naturală a unei teorii care inițial era mai puțin evident falsă. În forma sa cea mai bună și cea mai prezentabilă, teoria liberală consideră libertatea ca un echilibru între libertatea personală de acțiune și obligațiile care decurg dintr-un contract social pe care cetățenii sunt considerați a-l fi încheiat între ei de dragul bunei ordini, termenii contractului urmând să fie stabiliți prin referire la opinia publică, căci vocea poporului este vocea lui Dumnezeu.

Interesul individual este singura forță recunoscută ca fiind activă, și anume interesul egoist obișnuit atunci când se ia în considerare libertatea personală și un tip de interes egoist luminat atunci când se iau în considerare restricțiile necesare ale libertății personale. Iubirea nu intră deloc în discuție, deoarece tot sacrificiul libertății personale care ar putea fi necesar de dragul ordinii este considerat suficient justificat de interesul egoist luminat.

Acum, această teorie ar putea funcționa foarte bine dacă oamenii ar fi perfecți. Ar fi artificială și pur și simplu falsă în formularea ei, dar nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să dea aceleași rezultate ca și teoria adevărată; deoarece interesul personal, în perfecțiunea sa, are același scop ca și iubirea, și anume alegerea binelui suprem.

Dar nu suntem perfecți. Suntem în esență iubitori de bine și adevăr, dar nu perfecți; suntem cu siguranță deformați către un interes personal de tipul celui numit egoism, care este opusul iubirii. Deformarea nu este suficientă pentru a ne face altfel decât buni și frumoși prin natura noastră, dar este o pată distinctă și incontestabilă. Nimeni nu neagă și nu poate nega existența ei, fie că aderă la doctrina creștină a căderii, fie că ne consideră ca evoluând din maimuțe spre supraoameni.

Așa fiind, te-ai putea aștepta ca teoria liberală să se îndepărteze de funcționarea perfectă cu aceeași măsură, dar nu mai mult decât, se îndepărtează omenirea de iluminarea perfectă în aprecierea interesului propriu; și te-ai putea întreba ce ipoteză de lucru mai bună ne putem aștepta sau spera într-o lume imperfectă. Este foarte frumos să vorbim despre iubire ca principiu vital al societății; dar din moment ce funcționarea teoriei iubirii va fi afectată de tendința noastră spre egoism la fel de mult ca și teoria interesului propriu iluminat, ce câștig înlocuind o teorie cu cealaltă?

Un astfel de raționament ar putea fi înșelător, dar ar fi fals, deoarece teoria iubirii este adevărată, în timp ce

******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Teoria egoistă iluminată, ce câștig eu dacă teoria falsă funcționează mai bine decât o teorie pur și simplu falsă, pentru că dragostea rămâne să o ajute; și recunosc că teoria adevărată nu va funcționa așa cum ar trebui, pentru că dragostea este contaminată de egoism. Dar, cu toate acestea, este totuși adevărat că teoria liberală este o teorie falsă, iar o teorie falsă în treburile umane trebuie, din moment ce suntem imperfecți, să ducă la ruină pe termen lung. Așa trebuie să fie, pornind de la principii abstracte.

Dar nu trebuie să mă bazez pe raționament abstract. Teoria liberală există de suficient timp pentru a ne permite să observăm procesul ruinos în acțiune. Când a fost formulată pentru prima dată, poate că imperfecțiunea funcționării sale nu era mai mare decât imperfecțiunea omenirii. De fapt, nu a avut nicio funcționare considerabilă; abia pe măsură ce teoria și-a găsit exprimare în doctrina economică și în acțiunea politică bazată pe aceasta, funcționarea sa a devenit organizarea liberală a societății care ne ține acum aproape neputincioși în strânsoarea ei.

Exprimarea ipotezei pur teoretice a liberalismului în economie și în politica bazată pe aceasta a fost o chestiune de raționament; iar acest raționament a fost începutul procesului degenerativ. Atâta timp cât inima a fost liberă să ignore teoria falsă, nu puteau exista rezultate mai josnice decât josnicia omenirii; dar raționamentul bazat pe o teorie falsă poate duce la josnicie fără limite. La început, poate, presupusul echilibru dintre libertatea personală de acțiune și sacrificiile de dragul ordinii a fost doar puțin deformat spre partea libertății personale; dar pe măsură ce oamenii s-au obișnuit cu acest echilibru fals și au început să raționeze despre această chestiune, egoismul lor a găsit cu ușurință scuze pentru a înclina balanța puțin mai mult în favoarea libertății personale. Și așa a continuat procesul până când am ajuns la laissez-faire-ul pur, care a fost enunțat solemn ca fiind cea mai înaltă înțelepciune economică și politică.

Pe atunci eram sclavii teoriei false, cel puțin în calitatea noastră de indivizi. Nu folosea la nimic ca un om să fie bun la suflet; concurența nelimitată era la ordinea zilei și era protejată de legile țării și de întreaga organizare a societății; un om bun la suflet nu putea decât să ofteze și să-și spună că afacerile sunt afaceri, că legile economiei erau legile inexorabile ale junglei - mănânci sau fii mâncat.

Însă natura umană a rămas bună și frumoasă, iar rezultatele laissez-faire-ului au fost în mod evident șocante. Individul nu putea face nimic pentru a o schimba, dar comunitatea în ansamblu putea limita legea junglei; și astfel s-a întâmplat ca oamenii să se orienteze către acțiunea politică, de la care înainte ceruseră să lase industria în pace, cerând-o să intervină din ce în ce mai mult prin legislație socială.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Național-socialist
de William Joyce

THOMAS CARLYLE se clasează pe primul loc printre gânditorii britanici care l-au precedat, demonstrând în scrierile lor unele dintre principalele tendințe ale filosofiei fasciste, iar printre ei Shakespeare și Goldsmith au contribuit mult; dar în toată vasta întindere a scrierilor lui Carlyle nu există nimic care să poată fi considerat altceva decât produsul unei minți național-socialiste. El însuși a avut spiritul național-socialismului cu mult înainte ca numele să existe. Cuvintele sale sunt întotdeauna cuvintele unui patriot. Dragostea sa pasională pentru țară ar fi putut, în vremea sa, să nu satisfacă testele patriotismului, pentru că nu iubea nicio abstracțiune, ci poporul; și tocmai aici constă diferența fundamentală dintre vechiul patriotism și cel nou. Vechiul se preocupă de idei și de trăsăturile exterioare: noul se preocupă de însăși realitatea poporului și este patriotism pentru că este socialism în singurul sens onorabil care poate fi atașat termenului.

Scopul acestui scurt articol nu este de a scrie despre Carlyle, de a-l critica și de a adăuga la masa deja greoaie de generalizări care trebuie inevitabil să fie țesute în jurul oricărui mare scriitor. Cu atât mai puțin intenționăm să discutăm ceea ce cei neatenți ar descrie drept „politica lui Carlyle”. Cei care au o supraabundență de timp la dispoziție să se angajeze în cercetări menite să demonstreze că marele autor a fost Whig sau Tory. A demonstra că a fost oricare dintre acestea ar fi dificil; dar, în afară de dificultate, ar fi inutil, deoarece acești termeni antici nu conțin nimic din ceea ce există în politica britanică de astăzi. Prin urmare, în loc să încercăm să ne demonstrăm teza, îl vom prezenta pur și simplu încă o dată pe Thomas Carlyle.

Celor care, din neînțelepciune, s-ar fi putut despărți de el pentru o perioadă lungă de timp, să vorbească în nume propriu, iar cuvintele sale îi vor oferi național-socialistului atât o inspirație, cât și o confirmare a teoriei fasciste. Fiecare susținător al național-socialismului fascist este conștient de acuzația adusă constant mișcării sale: că acesta conspiră pentru distrugerea libertății. Poate că, într-adevăr, nicio acuzație nu este adusă mai frecvent la adresa crezului național-socialist.

Răsfoind paginile cărții „Past and Present”, citim:

> „Libertate? Adevărata libertate a unui om ați spune că constă în a descoperi, sau a fi forțat să descoperi, calea cea dreaptă și a merge pe ea. Să învețe sau să fie învățat de ce muncă este cu adevărat capabil și apoi, prin permisiune, convingere și chiar constrângere, să se apuce de făcut aceeași muncă. Aceasta este adevărata binecuvântare, onoare, «libertate» și maximul bunăstării. Dacă libertatea nu este aceasta, eu unul nu mă interesează prea mult libertatea.”

Probabil că niciodată nu a existat o afirmație mai clară că fără disciplină libertatea este imposibilă.

În mod similar, vedem aici o revendicare clară a dreptului de a acționa. După cum spune Sir Oswald Mosley, „Începutul libertății este sfârșitul haosului economic. Totuși, cum poate fi depășit haosul economic fără puterea de a acționa? Libertatea constituțională trebuie păstrată, dar această libertate este exprimată în puterea poporului de a alege parlamentul și guvernul și, astfel, de a alege forma de conducere pe care o dorește. Dincolo de asta nu se poate merge.” Sau, pentru a cita manifestul oficial al

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Uniunea Britanică: Fascismul este o conducere a națiunii. Nu este dictatură în sensul vechi al cuvântului, care implică un guvern împotriva voinței poporului. Este dictatură în sensul modern al cuvântului, care implică un guvern înarmat de popor cu putere deplină de acțiune pentru a depăși problemele care trebuie rezolvate dacă națiunea vrea să trăiască.

Doctrina lui Carlyle despre conducere și autoritate nu implică niciuna dintre atitudinile adoptate față de clasă de către vechile partide. La fel de respingătoare îi sunt snobismul și războiul de clasă. Citatele lungi pot fi cu greu justificate decât dacă au o valoare excepțională, dar aici ne luăm libertatea de a cita un pasaj lung, deoarece este unul dintre cele mai mari scrise vreodată în limba noastră:

> „Doi oameni cinstesc și niciun al treilea. Primul, Meșteșugarul trudit care cu unelte făcute din pământ cucerește cu trudă Pământul și îl face al omului. Venerabilă mie este Mâna cea dură; strâmbă, aspră; în care, cu toate acestea, zace o virtute vicleană, neclintită regală, ca a Sceptrului acestei Planete. Venerabilă este și fața aspră, bronzată de vreme, murdară, cu inteligența ei grosolană; căci este fața unui Om care trăiește ca un om."
> Oh, dar cu atât mai venerabil pentru grosolănia ta și chiar pentru că trebuie să te compătimim, precum și să te iubim! Frate abia implorat! Pentru noi era spatele tău atât de încovoiat, pentru noi erau membrele tale drepte și degetele diforme: tu erai recrutul nostru, asupra căruia a căzut soarta, iar luptele noastre au fost atât de pătate. Căci și în tine zăcea o Formă creată de Dumnezeu, dar nu trebuia să fie desfășurată; trebuia să stea încrustată cu aderențele groase și desființările Muncii; iar trupul tău, la fel ca sufletul tău, nu trebuia să cunoască libertatea. Totuși, trudește, trudește: ești în datoria ta, ieși din ea cine poate; trudești pentru ceea ce este absolut indispensabil, pentru pâinea cea de toate zilele.
>
> Un al doilea om îl onorez, și chiar mai mult: Cel care este văzut trudind pentru indispensabilul spiritual; nu pâinea cea de toate zilele, ci Pâinea Vieții. Nu este și el în datoria sa; străduindu-se spre Armonia interioară; dezvăluind aceasta, prin faptă sau prin cuvânt, prin toate eforturile sale exterioare, fie ele înalte sau joase? Cel mai înalt dintre toate, atunci când eforturile sale exterioare și interioare sunt una: când îl putem numi Artist; nu doar Meșteșugar pământesc, ci Gânditor inspirat, care cu Unelte făcute din cer cucerește Raiul pentru noi! Dacă truda săracă și umilă pe care o avem avem Hrană, nu trebuie să se întoarcă și truda înaltă și glorioasă pentru el, ca să aibă Lumină, să aibă Călăuzire, Libertate, Nemurire? Pe acestea două, în toate gradele lor, le onorez: toate celelalte sunt pleavă și praf, pe care le lasă vântul să sufle unde vrea."

Demnitatea muncii nu a fost niciodată exprimată mai fidel decât în aceste rânduri, care singure îl proclamă pe Carlyle drept un mare gânditor național-socialist. Mult s-a scris pe aceeași temă de nenumărați scribi socialiști, dar niciunul dintre ei nu tratează tema în acest fel. În cel mai bun caz, munca este prezentată ca o greutate și, în cel mai rău caz, ca un blestem, atitudinea lor generală fiind că munca este o nedreptate oportună și inevitabilă aplicată omului, care trebuie să se izbăvească de rușine cerând cel mai mare preț pentru serviciile sale. Dar, oricât de mare ar fi prețul pe care îl obține, el va fi, în filosofia socialistă, doar un „sclav salariat". Prin urmare, este interesant de citit ce are de spus Carlyle cu privire la motivele eroismului și ale realizării. El scrie: „Este o calomnie la adresa oamenilor să spui că sunt îndemnați la acțiuni eroice de ușurință, speranța plăcerii, recompensă - o bombă de zahăr de orice

> fel în această lume sau în următoarea. În cel mai josnic muritor există ceva mai nobil. Săracul soldat care înjură, angajat să fie împușcat, are onoarea de soldat diferită de regulamentul de instrucție și de șilingul pe zi. Nu este vorba de a gusta lucruri dulci, ci de a face lucruri nobile și adevărate și de a se justifica sub Cerul lui Dumnezeu ca Om făcut de Dumnezeu, ceea ce tânjește vag cel mai sărac fiu al lui Adam."

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

„Dacă-i felul în care face asta, chiar și cea mai plictisitoare muncă de zi cu zi se aprinde într-un erou. Îl nedreptățesc profund pe omul care spune că trebuie să fie sedus de ușurință. Dificultatea, renunțarea, martiriul, moartea sunt ispitele care acționează asupra inimii omului. Aprinde-i viața interioară genială și ai o flacără care arde toate considerațiile inferioare."

Astfel de sentimente nu și-ar putea avea niciodată originea în democrația financiară sau în admiratorii acesteia. Trebuie remarcat faptul că Carlyle discută aici motivele eroismului, nu ale simplei munci. El lovește la rădăcina vechii dogme marxiste cunoscute sub numele de Teoria Valorii-Muncă și o anihilează. El arată cea mai clară înțelegere a ceea ce Marx nu ar înțelege niciodată: că intelectul creator și acțiunea eroică sunt complet incomparabile cu procesele obișnuite ale muncii; și că în niciun caz cele mai nobile și, prin urmare, cele mai importante realizări ale omului nu pot fi incluse în categoria simplului efort mecanic.

S-ar putea obiecta că Carlyle îl reprezintă doar pe om ca pe o creatură lipsită de rațiune sau nerezonabilă. Dacă așa stau lucrurile, Carlyle are dreptate.

În unele societăți, eroismul se diminuează până la cele mai joase limite. În țările financiar-democratice de astăzi, acesta este chiar desconsiderat și urât de finanțatorii evrei, deoarece ar imprima caracterul național cu mândria care cere independența națională; dar faptul că motivul eroic poate fi regula și nu excepția a fost demonstrat în Germania și Italia, unde, deși întregul obiectiv al sistemului fascist este de a îmbunătăți soarta oamenilor până la a o face să pară de nerecunoscut, marea majoritate a oamenilor sunt dispuși să sacrifice totul, nu pentru câștig material, ci pentru principiile pe care le consideră sacre.

Autorul nostru arată într-un pasaj foarte frapant adevărata relație dintre muncă și Imperiu. Când se susține că Thomas Carlyle a fost un simplu socialist, trebuie să ne gândim la propaganda pe care socialismul internațional a desfășurat-o timp de atâția ani împotriva imperialismului și să invocăm unul dintre cele mai frapante pasaje din Sartor Resartus:

„Adevărat, tu, Gold-Hofrath", strigă profesorul în altă parte: „într-adevăr, prea aglomerat". Între timp, ce porțiune din acest Glob terestru nesemnificativ ați arat și săpat de fapt, până când nu a mai crescut? Cât de densă este populația voastră în Pampas și Savanele Americii; în jurul anticei Cartagine și în interiorul Africii; pe ambele versanți ai lanțului muntos Altaic, în platforma centrală a Asiei; în Spania, Grecia, Turcia, Grim Tartaria, Curragh din Kildare? Un om, într-un an, din câte am înțeles, dacă îi împrumutați pământul, se va hrăni pe sine și pe alți nouă. Vai, unde sunt acum Hengiștii și Alaricii Europei noastre încă strălucitoare, încă în expansiune; care, atunci când casa lor devine prea îngustă, se vor înrola și, asemenea stâlpilor de foc, vor călăuzi mai departe acele mase inutile de vitejie vie de neînvins; echipate acum nu cu securea de luptă și carul de război, ci cu mașina cu aburi și brăzdarul plugului? Unde sunt ei? - Păstrându-și vânatul?

Este interesant de observat aici un exemplu al atitudinii față de Aristocrație, pe care Carlyle o reiterează aproape de fiecare dată. Era un gânditor prea profund și infinit prea onest pentru a pretinde că Aristocrația era inutilă. De-a lungul scrierilor sale, este clarificat în mod repetat că nu poate concepe niciun popor care să acționeze ca o comunitate decât sub conducerea unei clase de lideri. Dar ceea ce așteaptă el de la această clasă este, de asemenea, foarte clarificat și contrastează puternic cu ceea ce au primit oamenii din vremea sa și cu ceea ce oamenii din zilele noastre sunt încă, pentru o perioadă foarte scurtă de timp, obligați să primească. El a vrut să construiască un adevărat Imperiu Britanic, iar această dorință este scrisă clar în propriile sale cuvinte:

„Anglia, în curând, această insulă a noastră va adăposti doar o mică parte din englezi."

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

> În America, în Noua Olanda, la est și la vest până la antipozi, va exista un ținut saxon care va acoperi mari suprafețe ale Globului. Și acum, ce anume îi poate ține pe toți aceștia laolaltă într-o singură națiune, astfel încât să nu se înfrunte și să nu se lupte, ci să trăiască în pace și în relații frățești? Aceasta este considerată pe bună dreptate cea mai mare problemă practică, lucrul pe care tot felul de suveranități și guverne sunt aici pentru a-l realiza.
> Ce va realiza asta? Legile Parlamentului, prim-miniștrii administrativi nu pot. America este separată de noi în măsura în care Parlamentul a putut să o despartă. Nu spuneți că este fantastic, căci există multă realitate în ea. Iată, zic eu, un rege englez, pe care niciun timp sau întâmplare nu-l poate detrona. Acest rege, Shakespeare, nu strălucește el cu o suveranitate încoronată asupra noastră a tuturor, ca cel mai nobil, cel mai blând și totuși cel mai puternic semn de unire; indestructibil?”

Concluzia nu este, desigur, că l-am considera pe Shakespeare un împărat fascist, ci că cele mai puternice legături trebuie să-și aibă, de fapt, puterea în cultura spirituală a poporului nostru, indiferent de partea Globului în care se află; și, în ultimă instanță, această propoziție nu înseamnă mai mult decât că conduita și soarta popoarelor sunt determinate de filozofiile pe care le susțin. A fi pe deplin informat despre cea mai nobilă filozofie înseamnă a face fapte nobile; a fi degradat de o corupție bastardă a culturilor negroide și semitice înseamnă ca omul alb să fie ruinat.

Carlyle știa că nici tratatele, nici conferințele nu puteau produce unitatea mondială pe care o dorea atât de mult. Realizarea acesteia putea fi posibilă doar prin unitatea spirituală. După cum am scris cu altă ocazie: „Unde nu există spirit colectiv, nu poate exista securitate colectivă.” Însă această sursă de putere spirituală, această cultură și filozofie, nu pot proveni decât dintr-o adevărată aristocrație bazată pe convenții de clasă care nu există în democrația financiară. Pe de altă parte, Carlyle a subliniat pe bună dreptate legătura dintre proprietatea asupra pământului și puterea de a influența cultura unei națiuni. În trecut și prezent se spune pe bună dreptate că „Pământul este baza corectă a unei aristocrații; oricine posedă pământul, acela, mai mult decât oricine altul, este Guvernator, Viceregele al poporului de pe pământ. În aceste zile este așa cum a fost în zilele lui Henry Plantagenet și ale Abatelui Samson, așa cum va fi în toate zilele. Pământul este Mama noastră, a tuturor; ne hrănește, ne adăpostește, ne înveselește, ne îmbogățește cu dragoste pe toți: în câte moduri, de la prima noastră trezire până la ultimul nostru somn pe binecuvântatul ei sân matern, ne învăluie ea, ca și cu binecuvântatele brațe materne, pe toți.”

Carlyle, însă, nu a prevăzut pe deplin efectele Revoluției Industriale. Cu greu își putea imagina ziua în care totul va fi ruinat, iar agricultorul, fermierul, moșierul, reduși la o poziție de neputință jalnică, împovărați de lanțurile camătei evreiești.
Nu s-ar fi gândit că proprietarul de pământ, aflat în această condiție jalnică, ar putea juca rolul unui aristocrat binevoitor; căci pentru el aristocrația însemna putere, iar puterea însemna responsabilitate și serviciu. „O clasă înaltă”, scrie el, „fără îndatoriri de îndeplinit este ca un copac plantat pe prăpastii; din rădăcinile căruia s-a prăbușit tot pământul. Natura nu posedă niciun om care să nu fie totuși un martir. Care este sensul nobleții dacă aceasta este nobilă? Noblețea a stat vreodată în suferința curajoasă pentru alții, nu în lenea de a-i face pe alții să sufere pentru noi.”

De la o oră la alta, poți citi în operele lui Carlyle pasaje care tratează condițiile vremii sale, pasaje care ar fi la fel de aplicabile și condițiilor noastre. Abia te poți abține să nu te întrebi dacă s-a întâmplat ceva cu Parlamentul în ultima sută de ani atunci când citești:

„Parlamentul va trebui, cu orice efort, să se ridice din acele rutină adâncă de a nu face nimic; și să învețe să spună, din toate părțile, ceva mai edificator decât Laissez-faire. Dacă Parlamentul nu poate învăța asta, ce se va întâmpla cu Parlamentul? Milioanele truditoare din Anglia își cer ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******”

Machine Translated by Google

„Parlamentul englez, înainte de toate, ne poți guverna sau nu? Parlamentul, cu privilegiile sale, este puternic; dar Necesitatea și Legile Naturii sunt mai puternice decât el. Dacă Parlamentul nu poate face acest lucru, prezicem că Parlamentul va face altceva și alte lucruri care, în cel mai ciudat și nu cel mai fericit mod, vor facilita realizarea lui - probabil nu în mare avantaj pentru Parlament! Într-un fel sau altul, lucrul trebuie făcut."

Așa cum spunea Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen" (Etwas muss geschehen). Sau, așa cum a observat Oswald Mosley: „Rezultatul ambelor sisteme ale celor două mari partide de organizare a statului este, în final, același: stabilitatea confundată cu reacția, iar rezistența la schimbare, împreună cu progresul confundat cu dezbaterea obstrucționantă și iresponsabilitatea comitetelor, sfârșesc deopotrivă în haos. Ambele sunt instrumente pentru a împiedica realizarea lucrurilor, iar prima cerință a epocii moderne este ca lucrurile să fie făcute." Acest pasaj din „Marea Britanie" arată un acord cu Carlyle care trece dincolo de convingere și se transformă într-o metodă de exprimare.

Orice pasaj la întâmplare poate fi ales din autorul nostru pentru a ilustra ura sa față de sordid materialismul Școlii de la Manchester:

„În aceste vremuri complicate", scrie el, „cu plata în numerar ca unică legătură între om și om, clasele muncitoare ale omenirii declară, în modul lor confuz, dar cel mai emfatic, celor nemuncitori, că vor fi guvernate; că trebuie, sub pedeapsa cartismelor, huliganilor, incendierilor și chiar a unor lucruri mai negre decât acelea, plata în numerar ca unică legătură; și există atât de multe lucruri pe care banii nu le pot cumpăra!·Banii sunt un mare miracol, totuși nu au toată puterea în Cer, nici măcar pe Pământ."

Având în vedere tot ceea ce a scris Carlyle și tot ceea ce s-a scris despre el, ar fi zadarnic și presumptuos să încercăm într-un articol atât de scurt o analiză completă a operei sale. Ar fi chiar pripit să selectăm pasaje din scrierile sale și să le tratăm drept simple profesiuni de credință politică. Din acest motiv, am adoptat cealaltă metodă, mai directă, de a selecta la întâmplare din imensa sa operă pasaje care nu sunt menite să fie limitate de termenii simplei doctrine politice; ci care, în spirit și rațiune, sunt expresii ale gândirii național-socialiste de care orice fascist ar putea fi mândru.

Dacă s-ar sugera că selecția a fost afectată de parțialitate, singurul răspuns ar fi că nicio persoană responsabilă nu l-a acuzat vreodată pe Carlyle de inconsecvență. Filosofia pe care o găsim pe o pagină, o găsim și pe alta, și așa până la sfârșitul volumului. În loc să presupunem că propoziția noastră inițială a fost dovedită spre satisfacția cititorului, am prefera cu mult ca acesta să caute singur dovada în studiul suplimentar al lui Thomas Carlyle, a cărui duritate și puritate a gândirii ar trebui să fie un exemplu pentru cei care susțin crezul de oțel al unei epoci a fierului, care, după cum spunea Mosley: „trânge prin verbiajul iluziei către atingerea unei noi realități".

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

William Morris - Național-socialist de Arthur Reade

Atitudinea socialiștilor englezi față de William Morris a provocat mult timp surpriză și dezamăgire în rândul admiratorilor săi. Acesta era un om, printre cei mai mari ai secolului al XIX-lea, care, aflat în apogeul puterii sale, și-a neglijat multe dintre interesele sale anterioare pentru a se alătura mișcării socialiste. Niciun englez de calibru similar nu se alăturase vreodată rândurilor acesteia.

Și totuși, într-un fel, a rămas întotdeauna un străin în mișcare și este perceput ca atare de către colegii săi socialiști. Măreția sa a fost uneori recunoscută cu stinghereală de către aceștia, i s-au adus laude de laudă muncii și realizărilor, dar nu i-au dat niciodată inima, nu l-au considerat niciodată ca unul de-al lor și ca liderul lor inspirat. Această poziție a fost rezervată evreului german Karl Marx.

Acesta este un fapt care aruncă o lumină considerabilă asupra stânjenirii cauzate de prezența lui Morris printre socialiști. Într-adevăr, era una cu ei în dorința de a pune capăt sărăciei sordide și relelor care o însoțesc și în convingerea că socialismul, într-o formă sau alta, oferea calea de ieșire. Dar perspectiva sa asupra vieții și viziunea sa asupra socialismului diferă în multe aspecte vitale de cele ale „tovarășilor” și simțea în adâncul sufletului că o societate care li se recomanda ar fi o închisoare pentru el însuși. S-a luptat cu conștiinciozitate cu Marx și a încercat conștiincios să-l absoarbă. A avut chiar și momentele sale de entuziasm pentru „Capitalul”. Dar, în cele din urmă, ceva din el, mai puternic decât sinele său superficial, s-a revoltat. Își dorea o revoluție - da, dar această societate marxistă nu era modul de viață care corespundea viziunii sale. Era cu totul prea mecanică pentru el, prea abstractă, prea urbană; prea cosmopolită, prea ne-engleză.

Între perspectiva asupra vieții a lui Marx și a lui Morris exista, într-adevăr, o prăpastie imensă. Marx era un evreu cosmopolit, Morris era un englez din sud. Marx era un om al studiului, Morris un om al aerului liber și al atelierului. Marx îmbrățișa orașul, Morris visa mereu la o zonă rurală curățată de „aburul care fornăia și lovitura pistonului” și la o Londra „mică, albă și curată”. Marx era un entuziast al mașinilor, Morris dorea să reînvie măiestria individuală care făcuse Anglia frumoasă. Marx era materialist, cu viziuni despre o organizare socială mecanizată, Morris era poet și, ca atare, un pic anarhist. Marx predica ura de clasă și războiul civil. Strigătul inimii lui Morris era pentru fraternitate. „Totalitate este raiul, iar lipsa de fraternitate este iadul: fraternitatea este viața, iar lipsa de fraternitate este moartea! iar faptele pe care le faceți pe pământ, le faceți de dragul fraternității.”

Morris, așadar, oricât de mult s-a străduit, nu a fost niciodată în adâncul sufletului un marxist. Cosmopolitanismul, fie al socialismului internațional, fie al finanțelor internaționale, era o anatemă pentru el. Nu doar ca visător de vise s-a născut prea devreme, ci și ca socialist. Ca socialist, a fost un precursor al ceva ce se află încă în pântecele timpului. Afinitățile sale spirituale erau cu o mișcare care a apărut și s-a consolidat abia după moartea sa. Adevăratul său loc nu este printre marxiști, ci printre național-socialiști.

Căci Morris a fost un om cu pasiuni puternice și nimic din viața sa nu a fost mai puternic sau mai constant decât pasiunea sa pentru Anglia. Cât de iubitor și înțelegător scrie despre aspectul ei exterior.

„Țara este un pământ mic, prea închis în mările înguste, după cum se pare, ca să aibă prea mult spațiu pentru a se umfla până la imensitate; nu există pustiuri mari copleșitoare în monotonia lor, nu”

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Mari solitudini de păduri, niciun zid muntos teribile și necălcat: totul este măsurat, amestecat, variat, alunecând ușor dintr-un lucru în altul; râuri mici, câmpii mici care se umflă, dealuri care se schimbă rapid, toate împrejmuite de copaci frumoși și ordonați; dealuri mici, munți mici, împrejmuiți cu ziduri de pajiști: nici închisoare, nici palat, ci o casă decentă.

Aceeași apreciere afectuoasă inspiră descrierile încântătoare ale peisajelor englezești din introducerile, lună de lună, la povestirile din „Paradisul pământesc" și este o însoțire perpetuă a acelui vis al unei Anglii reînnoite și trezite la viață, care este tema din „Vești de nicăieri" și dă o asemenea culoare și strălucire „Visului lui John Ball". Într-adevăr, socialismul lui Morris a fost inspirat în mare măsură de dorința de a salva sau de a recupera vechile valori englezești, gloria arhitecturii sale, frumusețea peisajului său, măiestria individuală care făcea ca meșterii chiar și dintre cei mai umili oameni ai ei, caracterul poporului său „rustic și îngust la minte într-adevăr, dar serios, sincer și cu obiceiuri simple". Într-un colț izolat al Tamisei Superioare, a spus odată unui public din Birmingham că tocmai văzuse șase „biserici mici de sat, fiecare dintre ele fiind o frumoasă operă de artă. Acestea sunt operele țărăncilor de la țară de pe malul Tamisei, cum ne-ați numi - nimic mai grandios de atât. Dacă același tip de oameni le-ar proiecta și construi acum, nu ar putea face nimic mai bun decât capelele obișnuite, simple și nonconformiste pe care le vedem împrăștiate prin cartierele noi. Cu asta corespund ele..." Și despre Westminster a scris că „autorii acestei mari epopei nu au lăsat nume în urma lor. Căci, într-adevăr, nu este opera unui singur om, ci a oamenilor din sud-estul Angliei. A fost opera voinței inseparabile a unui grup de oameni, care au muncit, așa cum au trăit, pentru că nu puteau face altfel..." A găsi în termenii vieții moderne un echivalent al acelei realizări, al acelui spirit al unei Anglii mai vechi, mai fericite - aceasta a fost forța motrice din spatele socialismului lui Morris.

Adevăratul său loc, așadar, este într-un socialism care a încetat să mai fie cosmopolit și a devenit național. Și, îmbibat cum este în Evul Mediu, ar fi simțit un interes deosebit pentru toate aceste aspecte ale național-socialismului care evocă breslele meșteșugărești medievale. Faptul că statul corporativ ar trebui să bazeze cetățenia nu doar pe o fundație teritorială, ci pe apartenența activă la o mare breaslă de muncitori, i s-ar fi părut un exemplu de cel mai înalt bun simț.
Într-adevăr, ar fi regretat că meșteșugarul individual din Evul Mediu fusese atât de mult înlocuit de inginer și tehnician. Dar ar fi simțit că, recunoscând importanța muncitorilor organizați ca atare, Statul Corporativ a fost inspirat de ideea corectă.

Prea mult timp politica fusese separată de nevoile și dorințele omului de rând și lăsată în mâinile specializate ale acelor avocați, deturnați cu nerușinare și nemulțumiți, de ale căror monopoluri populația furioasă din „Visul lui John Ball" este atât de nerăbdătoare să scape. În „Știri de nicăieri", Camerele Parlamentului sunt doar o relicvă interesantă. Anglia este guvernată de și pentru englezi și a încetat să mai fie pionul intereselor financiare care astăzi manipulează politica partidului său la Westminster.

O altă trăsătură a național-socialismului care ar fi avut aprobarea deplină a lui Morris este insistența sa asupra importanței fundamentale a agriculturii. Morris, la fel ca național-socialiștii de astăzi, concepea o comunitate fericită nu în termeni de orașe mari, ci o societate preponderent agricolă. Pământul este pentru el o pasiune. „Pământul și creșterea lui și viața lui! Dacă aș putea doar să spun sau să arăt cât de mult îl iubesc!"

Dar nu doar ca ceva despre care să scrii poezii. Și ca ceva pentru a cultiva și a hrăni o rasă puternică. Una dintre cele mai frumoase priveliști din lume pentru Morris era „acrele verzi care creșteau, cu creșterea începută", iar într-una dintre scrisorile sale vorbește despre august, cu recolta sa aurie.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

câmpurile, ca fiind cea mai bună dintre toate lunile pentru a vizita peisajul rural englezesc. „Știri de nicăieri” are o vinietă încântătoare cu secerătorii de fân la lucru în Valea Tamisei, toți îmbrăcați vesel, astfel încât pajiștea arăta ca un strat gigantic de lalele. „Toate mâinile lucrau în mod deliberat, dar bine și constant, deși erau la fel de gălăgioase de conversații vesele ca o crângă de grauri de toamnă.” Țara rurală încetase de mult să mai fie privită de sus, neglijată, plictisitoare. În altă parte, el scrie: „Vreau ca orașul să fie impregnat de frumusețea țării, iar țara de inteligența și viața vie a orașului.”

Într-adevăr, Morris ar fi subscris cu entuziasm la întreaga doctrină care poartă numele de autarhie economică. El înțelegea romantismul și utilitatea comerțului și își imaginează, sub vechiul Pod Londra, valurile verzi care se ling.

> „Câteva chile care poartă doage levantine, Tăiate din lemnul
> de tisă de pe dealul ars, Și vase ascuțite pe care mâinile
> grecești s-au chinuit să le umple, Și au prețuit mirodenii rare de pe
> o mare îndepărtată, pânză de aur de la Florența și tapiserie de la
> Ypres, Și pânză de la Bruges și barili de la Guienna.”

Anumite lucruri frumoase și rare trebuie neapărat obținute prin comerț. În afară de doctrina economică modernă a trăirii din exporturi, de a sacrifica totul „unei balanțe comerciale favorabile”, el nu avea decât dispreț. Temelia și secretul unei vieți fericite constau pentru el în producerea de lucruri din propriul sol. O expresie clasică a acestui sentiment se găsește în descrierea vieții oamenilor din Burgdale în nobila poveste de dragoste „Rădăcinile munților”. În „Vești de nicăieri”, Anglia s-a emancipat de dependența de un comerț exterior imens și a găsit fericirea și o bogăție substanțială din propriile resurse.

O altă legătură între național-socialism și Morris se găsește în filosofia primului, Kraft durch Freude (Forță prin Bucurie). Aceasta coincide îndeaproape cu învățătura lui Morris despre bucuria în muncă. O mare parte din propaganda socialistă obișnuită se preocupă de reprezentarea muncii ca pe un blestem. Acest lucru este la kilometri distanță de Morris. „Am încercat să mă gândesc ce mi s-ar întâmpla”, scrie el, „dacă mi s-ar interzice munca mea zilnică obișnuită; și știam că aș muri de disperare și oboseală”. Dar el susținea că „nicio muncă care nu poate fi făcută cu plăcere nu merită făcută” și s-a străduit prin socialismul său să se asigure că toți colegii săi ar trebui să fie, de asemenea, în măsură să aleagă munca care le place și să o iubească așa cum o iubea el. Despre țăranii de la țărmul Tamisei la care s-a făcut deja aluzie, el a scris: „A fost o vreme când toți cei care făceau ceva făceau o operă de artă pe lângă un bun util, iar acest lucru le dădea «plăcerea de a o face». De orice mă îndoiesc, nu am nicio îndoială.” Și referindu-se la zilele noastre, el spune: „Într-o stare de societate bine ordonată, fiecărui om dispus să muncească ar trebui să i se asigure: În primul rând, o muncă onorabilă și potrivită; În al doilea rând, o casă sănătoasă și frumoasă; În al treilea rând, timp liber deplin pentru odihna minții și a corpului.” Cât de departe suntem de asta astăzi! Privind pe o fereastră la Hammersmith, aude „strigătele și țipetele și toată degradarea aruncate pe limba glorioasă a lui Shakespeare și Milton” și vede „figurele și fețele brutale, nesăbuite trecând”. „Știu din propriile mele sentimente și dorințe ce își doresc acești oameni, ce i-ar fi salvat de această adâncime a sălbăticiei: un loc de muncă care să le cultive respectul de sine și să câștige lauda și simpatia semenilor lor și locuințe în care să poată veni cu plăcere, un mediu care să îi aline și să îi înalțe; muncă rezonabilă, odihnă rezonabilă.” El nu crede în specializarea excesivă - un om ar trebui să poată să se ocupe de multe lucruri diferite. Iar plăcerea se găsește atât în efort, cât și în munca mai delicată și rafinată. „Vești de nicăieri” conține o vioaie...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

descrierea unui grup de bărbați care dregeau drumuri cu energie și a plăcerii lor în acest proces și un cuvânt de regret că munca grea devine destul de rară în aceste vremuri utopice.

Un alt punct de contact între Morris și național-socialism este dorința sa pasională ca un popor să se întoarcă la propriile rădăcini. De la început până la sfârșit, a fost un mare nord-european. S-ar fi putut certa cu insistența lui Hitler asupra rasei, considerând-o excesivă, dar detesta cosmopolitismul care producea această insistență și era profund nordic în suflet. Deși iubea toate elementele care contribuie la formarea caracterului și poveștii englezești, el avea totuși o afecțiune specială pentru cele nordice. Astfel, deși, ca povestitor, a făcut dreptate rădăcinilor clasice și celtice din care și noi ne tragem sângele și puterea, repovestind sagele lor cu un entuziasm afectuos, totuși, în jurul sagei nordice izvorăsc cele mai puternice entuziasme ale sale, și în special acea sagă islandeză despre care a scris atât de clar și atât de emoționant în „Poeme de drum". Scriitorii ei necunoscuți găsiseră „vraja prin care ceața fricii s-a topit" și către ei s-a îndreptat Morris în stresul propriei sale vieți și a putut spune în retrospectivă: „Ei bine, m-ați ajutat la nevoie". Faptul că oamenii nu cunoșteau aceste povești îi provoca dureri fizice și, repovestindu-le în „Sigurd Völsungul" său, și-a dat frâu liber fără menajamente toată puterea. A vizitat Islanda de două ori și a ajuns să o considere un fel de Țară Sfântă a rasei noastre.

Anglia noastră slăbită de astăzi ar putea respira cu avantaj acel aer tonic inspirator.

Chiar și dintr-o privire atât de scurtă, este evident că afinitățile lui Morris cu național-socialismul sunt de un caracter extrem de izbitor. Probabilele sale critici nu sunt greu de imaginat.

A fost un mare poet, iar în poet există întotdeauna ceva anarhist. Cel mai puțin atractiv lucru pentru el la național-socialism ar fi accentul mare pe care îl pune de obicei asupra statului. Procedând astfel, național-socialiștii ar putea avea dreptate; este cel puțin sigur că într-o perioadă de mare criză și tranziție, când se creează și se încearcă noi forme, o comandă unificată puternică este esențială pentru supraviețuire. Dar există întotdeauna pericolul ca o organizație extrem de centralizată, deoarece este un mijloc necesar pentru sănătatea socială în perioade de stres, să persiste și să devină un scop în sine, în vremuri când este nevoie de o mai mare libertate. Național-socialismul poate face față acestui pericol dacă și când apare. Între timp, nu este rău să ni se reamintească de un precursor atât de robust precum William Morris că, dacă celelalte lucruri rămân neschimbate, național-socialismul, odată ce noile forme pe care le-a creat au fost solid stabilite și consolidate, ar trebui să urmărească o interferență mai mică a statului, decât o intervenție mai mare.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Mitul evreiesc
de „Scepticus”

La reuniunea anuală a Asociației Britanice de la Nottingham, în septembrie 1936, dl. H.G. Wells a spus adevărul istoric cu privire la rolul jucat de evrei în gândirea religioasă, despre care susținea că a fost foarte exagerat. Când domnul Wells și-a ținut discursul, evrei din toate clasele sociale au ieșit să răspundă și au determinat multe personalități publice neevrei să respingă opiniile domnului Wells. Principalul argument evreiesc din răspunsurile lor a fost - așa cum a fost de la început - că profeții evrei au propovăduit monoteismul omenirii.

Marea problemă este dacă această afirmație ebraică poate fi stabilită prin prisma documentelor cuneiforme și a autorilor clasici, ambii coincidând cu perioada originilor ebraice și cu Regatul Evreiesc din Palestina.

Este extraordinar că toate sursele menționate mai sus dovedesc exact opusul acestor afirmații.

Documentele egiptene din Imperiul Mijlociu (1750-1350 î.Hr.) sub cei doi Amenhotep arată fără îndoială că în jurul anului 1400 î.Hr. Akhenaton și curtea sa au întreprins o revoluție religioasă prin introducerea monoteismului ca religie de stat. Faptele sunt descrise cu atenție în lucrarea Cambridge Ancient History.

Dovezile istoricului latin Justinus conform cărora evreii își aveau originea în Damasc sunt acum mai mult decât confirmate de scrisorile Tell-Amarna. Această corespondență arată că, timp de multe secole, Canaanul a fost o simplă provincie de graniță egipteană, a cărei posesie a fost frecvent contestată de hitiți. Limba corespondenței a fost babiloniană.

Aceste scrisori Tell-Amarna sunt ilustrate în plus de arhivele hitite din Boghaz-Keuy.
Ambele menționează o clasă de oameni numită Habiru, o clasă de sclavi. Savanții de origine evreiască din fiecare țară neagă că habiru ar avea vreo legătură cu evreii. Există detalii interesante în scrisorile Tell-Amarna. Șase scrisori adresate faraonului Egiptului provin de la un anume Abdi-hiba, guvernatorul Urusalimului (Ierusalim). Cred că acest Abdi-hiba este transcrierea egipteană a numelui Avraam însuși, în orice caz originar din Siria, în timp ce Vechiul Testament îl aduce pe Avraam din Urul Caldeii. Abdi-hiba este presat puternic de habiru (aproximativ 1400 î.Hr.). Scrisoare după scrisoare, el solicită ajutor militar din partea Egiptului. „Către Rege, domnul meu, Soarele meu. Abdi-hiba, slujitorul tău, la picioarele regelui, domnul meu, de șapte și șapte ori cad. Este o calomnie ceea ce mi se aduc. Iată, nu sunt prinț... Iată, nici tatăl meu, nici mama mea nu m-au așezat în acest loc; brațul puternicului rege m-a făcut să intru în casa tatălui meu.”

Într-o altă scrisoare de ajutor, el îi scrie faraonului: „Habiru cuceresc fortărețele regelui... toate au pierit. Fie ca regele, domnul meu, să trimită ajutor țării sale”.

Vechiul Testament nu cunoaște niciunul dintre aceste fapte sau cele ulterioare, nimic despre marele război mondial purtat între Ramses al II-lea (1292-1225 î.Hr.) și hitiții din Kadesh, unde toate statele organizate ale vremii se alăturaseră unuia sau altuia dintre doi beligeranți.

Nu există niciun cuvânt despre regele David sau Solomon din nicio sursă, cu excepția tradiției orale

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

din Vechiul Testament scris multe secole mai târziu, probabil în timpul captivității în Babilon, adică după 585 î.Hr. Faptul că nu există nicio mențiune despre ei în nicio sursă nu exclude neapărat posibilitatea existenței lor și adevărul aproximativ al poveștii; cu atât mai mult cu cât țara cea mai interesată de Siria și Palestina, Asiria, era atunci în eclipsă, adică în jurul anului 1000 î.Hr.

Următoarele dovezi cuneiforme ridică întrebări privind originile numelui Jahur-Iehova. Tradiția Vechiului Testament privind originea evreiască a numelui este bine cunoscută. Însă inscripțiile aramaice găsite la Zinjirli (valea mijlocie a Eufratului) arată clar că, în momentul invaziei lui Tiglat-Pileser al III-lea (740 î.Hr.) în țara lui Sam'al, exista un mic regat independent, Y'di, care este într-adevăr Yaudi. Această dinastie Y'di a fost fondată aparent în secolul al VIII-lea î.Hr. de KrL; căruia i-a succedat Parra I, care a lăsat o inscripție zeului său Hadad. Prin urmare, regele Azrian din Yaudi, care a fost identificat cu Azaria din Iuda (2 Regi, XV) până la descoperirea acestei inscripții aramaice, se dovedește a aparține unei dinastii eufratene medii. Această revelație a creat, de asemenea, o mare perturbare în povestea Vechiului Testament.

De-a lungul perioadei puterii militare a Asiriei, de la Assurnatsirpal al II-lea (884-860 î.Hr.) până la sfârșitul Asiriei (612 î.Hr.), asirienii menționează un rege al Samariei și unul al Iudeii. Este ciudat că Israelul și Canaanul nu sunt menționate. Acestea erau mici principate, întotdeauna tributare Asiriei, precum și regatului mai apropiat, Damasc. În cei 35 de ani de domnie ai săi, Shabuanassar al III-lea (859-824 î.Hr.) a invadat Siria și Palestina de paisprezece ori. El menționează cel puțin cinci invazii în timpul cărora a dus locuitori din Palestina în Asiria. Tiglat-Pileser al IV-lea (745-728 î.Hr.), Sargon al II-lea (722-705 î.Hr.), Sanherib (705-682 î.Hr.), Azarhadon etc., toți au invadat și devastat Siria și Palestina, fiecare dintre ele de mai multe ori, și au dus locuitori în Asiria și Babilonia. La fel ca Amenhotep al IV-lea al Egiptului, Zoroastru cânta imnuri Soarelui și lui Ahuramazda, cea mai pură formă de monoteism, încă de la începutul secolului al VIII-lea î.Hr.

Unicul zeu Ahuramazda, sursa bunătății și a purității, a supraviețuit chiar și după – și probabil datorită – martiriului lui Zoroastru însuși. Dovada acestui fapt este că ahemenienii (din 548 î.Hr. încoace) l-au adoptat pe Ahuramazda ca unic zeu al lor. Acum se poate dovedi că Zoroastru a trăit în prima jumătate a secolului al VIII-lea î.Hr. Popoarele din Siria și Palestina împrăștiate în tot Imperiul Asirian din cauza deportărilor nu ar fi fost complet inconștiente de doctrina monoteistă a lui Zoroastru.

Vechiul Testament spune că Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer din Vechiul Testament), regele Babilonului, a dus poporul evreu în captivitate (în jurul anului 555 î.Hr.). Nu există nicio mențiune despre acest lucru în textele babiloniene. Dar presupunând că este adevărat, așa cum este cel mai probabil, captivii evrei din Babilon, în special după distrugerea templului din Ierusalim, ar fi în mod natural înclinați spre o reflecție mai profundă. Religia zoroastriană trebuie să fi fost destul de răspândită acolo.
Există o dovadă că Asia Occidentală a fost profund zdruncinată de căderea totală a Asiriei (612-606 î.Hr.) și de ascensiunea raselor ariene, toate mai mult sau mai puțin închinătoare ale lui Zoroastru. Ideea unui singur zeu trebuie să fi pătruns chiar și printre un popor atât de conservator precum babilonienii. Nabunaid (553-538 î.Hr.), ultimul rege al Babilonului, conștient de creșterea valului, a încercat să prevină pericolul.
Sub un pretext sau altul, el a adunat în capitală toți idolii diferitelor orașe babiloniene și imaginile zeilor locali. Această acțiune a provocat o nemulțumire imensă în rândul preoților locali și al numărului mare de adepți ai acestora. Acesta este probabil unul dintre motivele pentru care armata babiloniană nu a opus rezistență când Cirus a intrat în liniște în oraș (538 î.Hr.) și a pus capăt Imperiului Babilonian.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Tradiția Vechiului Testament spune că Cirus i-a eliberat pe captivii evrei. Cred că persanul calm nu se preocupa deloc de oamenii din oraș, atâta timp cât primea tributul. Părerea mea este că monoteismul evreiesc a fost adus în Palestina de captivii din Babilon. O analiză critică a Ezra 1 și a altor capitole din Cronici este susceptibilă unei astfel de interpretări. O conștiință rasială a crescut printre evrei - dacă a existat vreodată înainte de marea dispersie din anul 71 d.Hr. - ca o consecință a captivității din Babilon. Experiența dovedise că prea mulți zei nu salvaseră omenirea. Exista o probabilitate mai mare de răscumpărare prin venerarea unui singur zeu atotputernic.

I-a nedumerit profund pe cercetători faptul că, de-a lungul perioadei elenistice, mijlocul comun de comunicare între evrei era greaca. Desigur, existau Sinedriul și preoții. Limbajul principal printre nativii semiți pare să fi fost o limbă vernaculară a aramaicei. Nu se poate stabili dacă preoții evrei vorbeau ebraică între ei.

Fără nicio îndoială, Cicero este cel mai inteligent și corect om de stat al Republicii Romane. Într-o lume a corupției și libertății totale, el este singur cu Cato, împotriva căruia nu a fost formulată nicio acuzație de luare de mită sau abatere de la lege. Scrierile sale dovedesc amploarea puterilor sale intelectuale și a raționamentului. Printre sutele de consuli și pretori, el este singurul consul care s-a întors din Cilicia cu un palmares onorabil. Cicero este un gânditor politic exaltat, corect și onest. Este foarte obiectiv în ceea ce privește națiunile străine. A scris despre frivolitatea grecilor, despre sclavia lidienilor, dar nu a numit niciodată pe niciunul dintre ei dușmanii Romei. Numai evreii sunt cei pe care îi numește de nenumărate ori „dușmanii noștri”. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Următorul lucru este acuzația despre aurul evreiesc... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Cât despre aurul care este exportat la Ierusalim de către evreii din Italia și din toate provinciile noastre. . . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — Dar a rezista acestei superstiții barbare a fost un act de demnitate, a condamna mulțimea evreilor un act de cea mai mare înțelepciune, atunci când deseori erau deținuți în cea mai mare înțelepciune a apărării. a Republicii . . . . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — Crezul religios al evreilor, dușmanii noștri, nu a fost un obstacol. . . etc., etc.

Această orație a lui Cicero este probabil una dintre cele mai frumoase și patriotice piese în limba latină; în ultimii cincizeci de ani, însă, nu a existat nicio ediție școlară a acesteia pentru școlile publice și universitățile din această țară, din motive evidente. Nici nu a existat vreo ediție a Istoriilor de Tacitus, din același motiv. Tacitus (Annalium.il.85) menționează că, sub împăratul Tiberius, senatul a emis un decret prin care interzicea cultul egiptean și evreiesc și expulza 4.000 de evrei eliberați din Roma în Sardinia, iar restul trebuiau să părăsească imediat Roma.

Tacitus afirmă într-un pasaj că în perioada cea mai prosperă a Regatului Evreiesc (secolul î.Hr. și până la distrugerea Ierusalimului de către Tit în anul 70 d.Hr.), evreii se închinau unui cap de măgar în templul lor. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horațiu și Juvenal au multe alte lucruri de spus despre ei. Constantin, așa-numitul cel Mare, a comis oroarea de a permite canonizarea Vechiului Testament la primul Sinod Bisericesc de la Niceea, în anul 325 d.Hr. Timp de aproximativ o generație sau două, evreii au devenit foarte populari în întreaga creștinătate ca fii ai profeților. Dar abia a trecut un secol (adică de la începutul secolului al V-lea) înainte ca mase dintre ei să fie obligați să părăsească Constantinopolul și Alexandria.

Nu există nicio îndoială că, în scopul de a se răzbuna pe „creștinătate”, evreii

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

a jucat un rol considerabil în organizarea mișcării islamice. Totuși, este foarte curios faptul că, în ciuda serviciilor aduse de evrei, primii califi au insuflat un fanatism înfricoșător asupra lor.
În calitate de „oameni ai Cărții”, arabii nu i-au obligat niciodată pe creștini să adopte islamul, cu excepția unei invitații formale. Însă, până la califii abazizi (850 d.Hr.), islamul nu i-a recunoscut pe evrei ca fiind monoteiști. Comunități întregi de evrei din Levant au fost forțate să se convertească, iar bărbații au fost împinși în rândurile din față ale armatelor islamice.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Lumea musulmană și Palestina de A.

Yusuf Ali

P. Politica britanică în Palestina din timpul celui de-al Doilea Război Mondial a reprezentat o rană persistentă în relațiile dintre Marea Britanie și lumea musulmană. Neînțelegerile pe care le-a creat au fost suficient de grave în anii 1920 - în anii 1930, căldura pe care au generat-o a fost atât de puternică încât există pericolul unei explozii. Și în acest an de grație 1938, situația mondială s-a deteriorat atât de rapid încât nimeni nu își poate permite să ignore Palestina ca factor important pentru pacea viitoare a lumii. Autoritățile britanice și-au dat seama, într-un mod vag, de situația lor imposibilă și, în decurs de doi ani, au trimis două comisii pentru a le ajuta să rezolve problema. Ceea ce nu și-au dat seama este puterea sentimentului musulman și temeiurile incontestabile pe care se bazează acest sentiment.

Nu este adevărat că doar țările arabe sunt interesate de această chestiune. În fiecare săptămână, ziarele din India aduc știri despre întâlniri în diferite centre din țară, în care se exprimă simpatia față de arabi și se cere Marii Britanii să își schimbe politica în Palestina.

Nu numai musulmanii, ci și hindușii sunt interesați de această chestiune. Au fost marcate mai multe Zile ale Palestinei, în cadrul cărora s-au rostit discursuri vehemente. Hijrat (exilul voluntar) și necooperarea cu guvernul au fost sugerate ca mijloace de a pune presiune asupra autorităților. Musulmanii din Java, aflați sub suveranitatea olandeză, au arătat același interes deosebit și au cauzat multă jenă guvernului lor. În coloniile musulmane franceze, sentimentul palestinian se adaugă semnificativ la problemele foarte complicate cu care se confruntă politica colonială franceză. Și este firesc ca în țările arabe sentimentul de simpatie față de frații lor arabi și de indignare față de represiunea și nedreptatea practicată în Palestina să găsească o expresie puternică.

Prințul Saiful Islam al Yemenului, împreună cu delegația sa de încoronare din 1937, și-a exprimat public sentimentele profunde și pe cele ale poporului său în cadrul întâlnirilor de la Londra. Vorbind la o recepție la care au participat diverși membri ai corpului diplomatic, el a spus: „Toți musulmanii din lume simpatizează cu arabii din Palestina și nu se vor odihni până când problema Palestinei nu va fi rezolvată fără a aduce atingere drepturilor civile ale arabilor.” Și Yemenul nu a tăcut de atunci, ci a depus diverse eforturi pentru a sugera o soluție.

Irakul a fost și mai insistent. Actualul prim-ministru al Irakului a făcut declarații care au fost criticate în unele cercuri drept „indiscreții flagrante”. Dacă au fost indiscreții, ele au fost cel puțin inspirate de o anxietate autentică ca opinia britanică să nu fie indusă în eroare în noi greșeli în Palestina. Se crede că recenta sa vizită (în toamna anului 1938) la Londra a avut ca scop principal prezentarea unei soluții rezonabile la chestiunea palestiniană și a fost un răspuns la sentimentul foarte puternic pe această temă care există în rândul propriului său popor la Bagdad. Transiordania, ca vecină și, în anumite privințe, parte a aceleiași zone geografice, este, desigur, intim interesată. Regele Abdul Aziz Ibn-Saud, al Arabiei Saudite, a păstrat până acum o tăcere diplomatică, dar supușii săi, înfocatul Ikwan, sunt probabil printre cele mai importante grupuri arabe care urmăresc evenimentele din Palestina cu un interes mai mult decât platonic.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Siria se află în plină desfășurare a noii sale libertăți ca stat arab suveran, iar viziunea arabă asupra Palestinei nu este nicăieri o problemă mai vie decât la Damasc. Din punct de vedere istoric și geografic, Palestina face parte din Siria, iar rebeliunea palestiniană se bucură de cea mai sinceră simpatie și sprijin în republica siriană aflată la început de drum. Marele Muftiu al Ierusalimului este refugiat într-unul dintre statele constitutive ale Siriei - Damasc a fost și este unul dintre cele mai importante centre de sprijinire a cauzei arabe palestiniene. Mai mult de un congres musulman internațional a avut loc la Bludan (lângă Damasc). Cel mai recent astfel de congres a avut loc la Cairo în octombrie 1938. La acesta au participat membri musulmani ai legislativelor din diferite țări. Acesta s-a angajat să apere Palestina, să înființeze un guvern național în țară și să abandoneze ideea impracticabilă a unui Cămin Național Evreiesc în Palestina. O întâlnire internațională a femeilor susținătoare ale cauzei arabe din Palestina a avut loc la Cairo, sub președinția doamnei Sharawy, imediat după congresul parlamentar. Egiptenii, atât poporul, cât și liderii lor religioși și parlamentari, susțin cauza cu toată inima. Iar Egiptul este centrul intelectual al lumii vorbitoare de limbă arabă.

Astfel, avem practic vocea unanimă a lumii musulmane în rezistența față de ambițiile evreiești din Palestina. Creștinii din țările arabe sunt, de asemenea, întru totul de acord cu frații lor musulmani în această chestiune. Nu este o exagerare să spunem că întregul Orient Apropiat este în flăcări de această chestiune, iar întreaga lume musulmană este în simpatie și cooperare.

Aceste state cresc treptat în putere și importanță. Ambiția lor este de a forma un bloc compact, iar o serie de tratate au fost negociate în scopul atingerii acestui obiectiv. Iranul și Turcia au aderat la unele dintre aceste tratate. Merită oare să înstrăineze elemente atât de importante din populația Asiei de Vest și a Africii de Nord pentru a pune în aplicare Declarația Balfour, care era ea însăși incompatibilă cu promisiunile făcute arabilor? Într-adevăr, dacă se dorește ca cererile evreiești să fie satisfăcute, acestea ar încălca o parte esențială a Declarației Balfour însăși, deoarece scrisoarea domnului Balfour către Lordul Rothschild, publicată pe 2 noiembrie 1917, conținea cuvintele scrise cu caractere cursive mai jos: —

> „Privim cu favor înființarea în Palestina a unui Cămin Național pentru poporul evreu și vom depune toate eforturile pentru a facilita acest obiectiv, fiind înțeles clar că nu se va face nimic care ar putea «prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților neevreiești existente în Palestina».”

Declarația a fost ambiguă și incompatibilă cu buna-credință britanică față de arabi. S-a dovedit a fi impracticabilă în practică și a adus mult prejudiciu prestigiului britanic în lumea musulmană. Este o rană persistentă în politica mondială în prezent și este probabil să fie o cauză fructuoasă de multe tulburări și neliniște în viitor. Dușmanii Angliei găsesc acolo un câmp promițător pentru propaganda lor și este puțin probabil să rateze oportunitățile lor într-o perioadă de criză sau pericol. Cu siguranță, o opinie inteligentă și bine instruită s-ar pronunța ferm împotriva unei astfel de politici farse.

Până acum am luat în considerare doar chestiuni de politică. Să examinăm problema ca pe o chestiune de justiție. Ierusalimul și Țara Sfântă nu sunt sacre doar pentru evrei; sunt și mai sacre pentru creștini și musulmani. Evenimentul central al întemeierii creștinismului a avut loc în acel ținut. Urasjid al-Aqsa este menționat în mod expres ca loc sfânt în Coran (xvii. 1, 5 și 7). Timp de 1.868 de ani, de la distrugerea Templului de către Tit în anul 70 d.Hr., evreii au fost alungați din țară. Timp de 2.500 de ani (de la captivitatea babiloniană)

Evreii nu au deținut puterea supremă în țară. Timp de aproximativ șase secole (de pe vremea lui Iosua, 1254 î.Hr., până la capturarea Ierusalimului de către Nebucadnețar, 587 î.Hr.), au încercat să conducă un grup mixt

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

populație, dar erau împărțite între ele. Puterea lor reală a durat abia două generații, și anume: în timpul domniei lui David și Solomon (1055-977 î.Hr.). Niciodată nu au format o majoritate în populație, care era formată din filisteni (după care este numită Palestina) și diverse triburi arabe, cum ar fi edomiții, amaleciții, moabiții etc. Evreii au fost în țară doar din când în când și doar ca minoritate.

Este oare corect, în aceste circumstanțe, să vorbim despre Palestina ca despre un ținut al evreilor? Mai corect este revendicată ca o porțiune din Jazirat-ut Arab, insula arabă aproape înconjurată de Marea Mediterană, Marea Roșie, Marea Arabiei, Golful Persic și valea Eufrat-Tigr.
Din punct de vedere economic, Arabia, dacă va ajunge vreodată să se descurce singură, se poate întreține doar cu întinderile de terenuri fertile de coastă care înconjoară deșerturile sale nisipoase. Juridic, Mandatul pe care Marea Britanie îl deține asupra Palestinei nu face din Palestina teritoriu britanic și nici nu autorizează Marea Britanie să dispună de pământ după bunul plac. Ea este un administrator al unei „națiuni independente", iar funcția sa este de a „oferi consiliere și asistență administrativă", nu de a ceda o parte din teritoriul său străinilor sau de a-l păstra pentru sine. Pactul Ligii Națiunilor (art. 22) spune, referindu-se la Palestina și Siria: „Anumite comunități care aparțineau anterior Imperiului Turc au ajuns la un stadiu de dezvoltare în care existența lor ca națiuni independente poate fi recunoscută provizoriu, sub rezerva acordării de consiliere și asistență administrativă de către un mandatar până când vor putea să se descurce singure. Dorințele acestor comunități trebuie să fie o considerație principală în alegerea mandatarului."

Dorința unanimă a majorității populației originare a Palestinei, adică a aproape tuturor, cu excepția elementului străin introdus recent, este ca aceștia să fie declarați o națiune suverană și independentă. Au suferit sacrificii enorme și și-au vărsat sângele în lupta pentru acest scop. Prin urmare, singura cale onorabilă care îi rămâne Marii Britanii este:

A abandona mandatul;

Să predea teritoriul poporului ca națiune suverană, cu o constituție elaborată de oamenii înșiși;

Să interzică orice imigrație evreiască viitoare;

Să încheie un tratat cu noul Stat pentru protecția rezonabilă a minorității evreiești care aleg să rămână membri loiali ai Statului și să respecte legile acestuia, cu garanțiile de autonomie locală care pot fi convenite, pe principiul „ factum vale quod fieri non debuit";

Pentru a permite libera alegere de retragere celor care nu doresc să fie încorporați în stat.

Un astfel de aranjament va asigura pacea și dezvoltarea viitoare și, în sfârșit, va face dreptate arabilor hărțuiți. Acesta ar fi printre ultimele acte flagrante de nedreptate comise prin Tratatul de la Versailles care ar fi remediate pe principii de echitate, conștiință bună și o concesie rezonabilă la faptele reale ale situației.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Fascismul și dialectica de A.

Raven Thomson

T. Progresul neîntrerupt al fascismului în Europa ar părea să indice existența unui nou proces istoric, care nu poate fi negat, dar merge mai departe spre inevitabila sa încheiere.

Marxiștii, care credeau că au moștenit de la profetul Karl o explicație perfectă a progresului istoric, nu mai știu acum să explice acest regres neașteptat, care le distruge planul strategic chiar în momentul în care victoria părea la îndemâna proletariatului. Este foarte bine să numim fascismul „expresia organizată a hotărârii capitaliștilor de a nu se abține de la nimic pentru a rămâne la putere", așa cum face domnul John Strachey; dar acest lucru nu explică modul arogant în care liderii fasciști îi tratează pe cei mai mari dintre capitaliști și nici subordonarea lor completă a libertății financiare bunăstării naționale.

Să examinăm sistemul marxist, „Interpretarea materialistă a istoriei", pentru a vedea unde a greșit. În primul rând, trebuie să ne întoarcem la Hegel, căci, așa cum a comentat Lenin, „Marx este de neînțeles fără Hegel". Or, Hegel cu siguranță nu era materialist; dimpotrivă, era un idealist. El credea că universul era în întregime spirit sau, mai corect spus, în întregime „idee". Acest lucru nu i-a atras evreului Karl Marx; dar în explicația sa a fenomenelor, Hegel a inventat un sistem numit „Dialectica", care a avut o atracție imensă pentru mintea subtilă a lui Marx.

Conceptul lui Hegel despre „Univers" a fost un efort uriaș al intelectului uman, probabil cea mai mare realizare mentală a omenirii. El a văzut spectacolul impresionant al unei „idei" atotcuprinzătoare angajate într-un proces nesfârșit de autocunoaștere. În acest proces, toate fenomenele, inclusiv existența omenirii însăși, erau piese dintr-o „dialectică" sau o argumentație vastă și complicată, prin care „ideea" se disputa cu ea însăși în căutarea adevărului suprem sau, mai corect, a „autocunoașterii". El a conceput procesul ca fiind postularea repetată a unei „teze" sau a unui aspect al adevărului, la fel cum un om de știință postulează o teorie pentru a explica faptele chimice sau fizice.

Apoi, întrucât această teză nu ar îmbrățișa, de fapt, întregul adevăr, ar extorca o „antiteză" sau un concept opus, care s-ar angaja apoi într-o luptă „dialectică" cu presupunerea incompletă a „tezei". La fel cum adversarii unei teorii științifice vor organiza argumentele împotriva acesteia.

În cele din urmă, din această dialectică ar ieși o „sinteză", incluzând aspecte atât ale tezei, cât și ale antitezei, într-o apreciere mai atentă a adevărului. Întrucât această sinteză ar forma apoi o teză nouă, dar încă incompletă, ar provoca o luptă dialectică suplimentară, o sinteză suplimentară și așa mai departe, într-o căutare progresivă a cunoașterii ultime. Din nou, paralela cu progresul cercetării științifice este strânsă. Foarte firesc, Hegel a ținut omul, și în special statul organizat, civilizat, la cea mai înaltă stimă, ca fiind cel mai avansat instrument în perfecționarea dialectică a ideii. Aceasta este originea opiniei destul de greșite conform căreia Hegel susținea venerarea Statului. De fapt, Hegel a fost un panteist; poate cel mai intens monoteist cunoscut vreodată omenirii.

MARX ȘI DIALECTICA

Marx avea puțin din capacitatea intelectuală a lui Hegel, al cărui sistem este schițat doar în cele mai rudimentare

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

forma de mai sus, dar s-a concentrat pe procesul dialectic ca explicație și justificare a războiului de clasă. Împărtășind stima lui Hegel pentru om și statul organizat, Marx a fost deosebit de interesat de dezvoltarea societății sub procesul dialectic. Văzând societatea ca un instrument de producție, nu ca Hegel ca un instrument de cunoaștere, el considera „muncitorii" singura parte a societății îndreptățită la respect și condamna imperfecțiunea unei societăți care dădea putere și prestigiu paraziților și non-producătorilor.

„Interpretarea materialistă a istoriei" marxistă se bazează pe lupta dialectică dintre clasele societății, având ca obiectiv final perfecționarea societății fără clase în care toți vor „munci", adică toți vor fi angajați în procesul de producție. Deși această schemă marxistă este departe de conceptul universal sublim al filosofiei hegeliene, totuși nu poate să nu se bucure de considerația simpatică a tuturor realiștilor care resping atât idealismul, cât și materialismul ca filozofii complete ale existenței. Poate că nu împărtășim prejudecățile marxiste în favoarea producătorilor materiali și putem păstra totuși un loc de onoare pentru căutătorii Adevărului, fie prin Artă, Știință sau Religie, dar ne revoltăm împotriva dominației societății de către orice clasă sectorială, în special dacă acea clasă nu contribuie nici la cunoașterea Adevărului, nici la producerea de bogăție.

CIVILIZAȚIE ÎN DEZVOLTARE

Indiferent de punctul nostru de vedere asupra adevărului suprem al filosofiei hegeliene, nu se poate nega faptul că „Triada" hegeliană a tezei, antitezei și sintezei formează într-adevăr un ritm fundamental al existenței atât în natură, cât și în societate. De la combinarea protonului și electronului pentru a forma un atom, până la combinarea soțului și soției pentru a forma o familie, se găsește aceeași bază triadică fundamentală. În societate, aceeași lege este valabilă într-un proces dinamic continuu, pe care Marx îl susținea, fără îndoială pe bună dreptate, că se va încheia cu societatea fără clase perfecționată. Să urmărim acest proces prin dezvoltarea civilizației europene.

Europa modernă își are originea îndepărtată în impactul hoardelor barbare asupra Imperiului Roman. Ce exemplu mai perfect al procesului dialectic ar putea fi dat? Teza civilizației romane, artificială, materialistă și decadentă, a fost contestată de antiteza sa, barbaria germană, naturală, idealistă și virilă. Rezultatul a fost o sinteză aproape perfectă, după o luptă dialectică aprigă de cucerire, recucerire, înrobire și vandalism, când sistemul feudal s-a ridicat pe ruinele Romei, condus de lideri barbari care, cu toate acestea, purtau încă titlurile tradiționale ale Romei Imperiale, dux (duce), comes (conte), imperator (împărat) și așa mai departe, conducând peste țărani, dar recent eliberați din serviciul vilelor romane.

Acest sistem feudal se baza în întregime pe puterea militară de protecție prin sabie în schimbul serviciului militar prestat stăpânului. Foarte natural, într-un proces dialectic (complet ignorat de Marx), puterea militară a provocat complet antiteza sa spirituală. Puterea baronului feudal a fost contestată de puterea preotului, iar Evul Mediu a răsunat de marea luptă dintre Biserică și Stat; culminând cu rivalitatea dintre Papă și Împărat, care s-a încheiat la Canossa cu triumful Papalității și uimitoarea sinteză a puterii militare și spirituale în cadrul Cruciadelor.

Supremația papală, însă, centralizată asupra Italiei, a devenit intolerabilă pentru nobilimea provincială, care în cele din urmă a înfrânt puterea Romei în timpul Reformei și a fondat statele independente ale Europei, distrugând unitatea anterioară a creștinătății. O altă sinteză a urmat când nobilii și clerul s-au unit în slujba monarhiei absolute. Nu contează prea mult dacă

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Acest lucru a fost realizat prin metodele nemiloase ale lui Henric al VIII-lea sau prin finețea lui Ludovic al XIV-lea, care a făcut dintr-un cardinal principalul său ministru de stat: atât în națiunile protestante, cât și în cele catolice, sinteza monarhiei a pus capăt luptei dialectice dintre puterea temporală și cea spirituală.

Monarhia nu a fost însă decât scutul și justificarea pentru privilegiul nașterii și al clerului, acel privilegiu aristocratic numit în mod eronat „feudal” de Karl Marx. Acum, în sfârșit, intrăm în scurta perioadă istorică care îi interesează singura pe marxiști, perioada în care motivele materialiste încep să domine asupra motivelor idealiste și dominația de clasă începe să fie simțită. Inevitabil, oamenii de rând s-au indignat și s-au revoltat împotriva pretențiilor aristocratice, iar Marea Rebeliune, Revoluția Franceză, „anul nebun” din 1848, au fost doar incidente într-o vastă luptă dialectică care s-a încheiat cu răsturnarea aristocrației. Totuși, logica nemiloasă a sintezei nu a făcut decât să pună capăt unui privilegiu pentru a începe un altul, chiar mai rău decât înainte. Burghezii mândri de bani au înlocuit aristocrația funciară. Privilegiul nașterii a cedat locul privilegiului averii.

Aristocrația a făcut loc plutocrației.

CAPITALISM

Așa a apărut capitalismul și noua dialectică a războiului de clasă dintre proprietarii privilegiați de proprietăți și proletariatul deposedat de muncitori și țărani, care mânuiau secera și ciocanul lor simbolic. La fel ca proprietarul feudal de pământ, capitalistul industrial se baza pe Puterea Pură pentru a-și menține poziția și, la fel ca proprietarul feudal de pământ, a fost întâmpinat de un apel la Drept din partea muncitorilor săi, care s-au opus rezistenței lor negative la puterea sa pozitivă. Sindicatele i-au unit pe muncitori și le-au dezvoltat dreptul la grevă și la reținerea forței de muncă ca o armă defensivă puternică.
Organizarea a fost o parte esențială a acestei operațiuni, iar vaste mișcări sindicale au prins contur în toate națiunile lumii occidentale.

Capitaliștii industriali au răspuns prin construirea propriilor trusturi și combinate vaste, care în curând s-au extins mult dincolo de granițele naționale, în federații internaționale legate de stăpânii capitaliști supremi ai finanțelor internaționale. Între timp, și muncitorii își extindeau sindicatele în organizații din ce în ce mai mari, căutând afilieri internaționale și, în cele din urmă, căutând la Moscova și Stalin un loc de conducere în revoluția mondială. Așa au crescut organizațiile rivale ale Finanțelor Internaționale și Socialismului Internațional, pregătite pentru ceea ce marxiștii sperau cu drag că va fi lupta finală pentru mileniul social. O paralelă ciudată, într-adevăr, cu organizația internațională a Europei feudale sub Împărat și Papă pentru ceea ce multe milioane de oameni din acele vremuri își imaginau că va fi un mileniu religios.

De ce a fost reținut în mod intolerabil acest mileniu? Puterile de producție au fost extinse imens prin invențiile științifice și progresul tehnic din ultimii ani, și totuși nivelul de viață al maselor populare rămâne scăzut, iar condițiile sociale deplorabile.
Între timp, o eficiență sporită a producției implică doar crearea unei armate uriașe de șomeri. Cum se explică acest lucru? De ce este revoluția socială suspendată în flăcări?

PRIVILEGIU DE PUTERE

Explicația este că organizarea pentru putere aduce cu sine propria corupție. Dezvoltarea unor organizații sindicale gigantice conferă liderilor acestor organizații o putere imensă.
Apoi devin reticenți în a-și risca organizațiile în punctul culminant al războiului de clasă pentru a crea un stat fără clase, în care astfel de organizații își vor pierde principala justificare. Comerț

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Șefii sindicali care comandă milioane de oameni, la fel cum capitaliștii monopoliști care comandă milioane de bani, au un interes personal în menținerea unui sistem care le conferă o mare putere personală.

Așadar, avem o sinteză nouă și coruptă. Finanțiștii și oficialii sindicatelor fac armistițiu și, mai târziu, chiar intră în alianță pentru a apăra sistemul atât de benefic pentru ambele părți. Prima trădare a avut loc atunci când liderul sindical, Ben Turner, s-a întâlnit cu finanțatorul evreu internațional, Alfred Mond (mai târziu Lord Melchett) și a semnat notoriul acord Mond-Turner, prin care repudia arma grevei. A doua trădare, mai gravă, a avut loc mai recent, când șefii sindicalismului și finanțatorii capitalismului mondial s-au unit pentru a „apăra democrația" și a „păstra libertatea". Internaționalismul, căutat mai întâi ca mijloc de organizare extinsă pentru războiul de clasă, devine un scop în sine, ceva pentru care muncitorii trebuie să fie pregătiți să sacrifice salarii, condiții și chiar viața. Așa se fac apelurile pentru Abisinia și Cehoslovacia, China și Spania, în timp ce șomajul și mizeria cresc acasă.

Ce sunt toate acestea decât vechea luptă familiară pentru păstrarea privilegiilor - de data aceasta privilegiul puterii. Aceasta este concluzia jalnică a războiului de clasă marxist din lumea occidentală. Privilegiul nașterii a cedat locul privilegiului bogăției: ambele se înclină acum în fața privilegiului puterii deținute de șefii oamenilor și ai banilor.

REVOLUȚIA FĂRĂ CLASE

Procesul dialectic nu se termină însă aici. Nu se poate striga „Opriți!" istoriei, la fel cum nu se poate striga „Opriți!" maree. Teza privilegiului monopolului provoacă inevitabil antiteza sa, iar această antiteză este mișcarea populară de masă a tuturor claselor care suferă sub tirania financiară și sindicală. În cele din urmă, apare speranța unui adevărat stat „fără clase", căci antiteza „dominației șefilor" este revoluția „fără clase". Toate privilegiile de clasă au fost acum lichidate. Doar câțiva oameni dețin puterea care le-a fost conferită de milioane de muncitori sau milioane de acțiuni și astăzi exercită această putere pentru a menține sistemul care le-o permite. Împotriva acestor oameni se ridică mareea Revoluției fără clase.

Nu este surprinzător că această nouă forță revoluționară ia o formă națională.
Patriotismul a fost întotdeauna emoția care a unit toate clasele comunității în acțiune comună. Așadar, către patriotism se îndreaptă toate clasele pentru a se elibera de o tiranie exercitată fie de străini înșiși (evrei în cea mai mare parte), fie de oameni care s-au însoțit de o perspectivă internațională.

Așadar, fascismul își joacă rolul în dezvoltarea dialectică a societății. Mișcarea revoluționară a secolului al XX-lea este la fel de importantă ca parte a procesului istoric, așa cum a fost întotdeauna mișcarea democratică a secolului al XVIII-lea sau mișcarea proletară a secolului al XIX-lea. Într-adevăr, următoarea sinteză își face deja simțită prezența. Exercitarea iresponsabilă a puterii a provocat revoltă populară. S-ar putea aștepta ca această revoltă să ia o formă anarhică, prin repudierea indignată a puterii personale. Totuși, ca răspuns la inevitabila lege a sintezei, revolta populară se agață de putere ca singurul mijloc de a învinge tirania. Principiul fascismului este exercitarea responsabilă a puterii de către liderul național popular căruia poporul i-a încredințat autoritatea de a acționa în numele său. Puterea iresponsabilă, contestată de revolta națională, creează adevărata sinteză a autorității naționale responsabile pentru utilizarea puterii sale în favoarea națiunii.

SFÂRȘITUL LUPTEI?

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Rămâne doar să discutăm dacă Revoluția fără clase a fascismului pune capăt procesului social și perfecționează statul fără clase. Aceasta trebuie să rămână în mare măsură o chestiune pentru viitor. Se poate spera că dialectica va trece acum dincolo de națiune către perfecționarea ordinii mondiale sau se va ridica deasupra sferei politice către sfera culturală. În orice caz, ar părea logic să ne așteptăm ca o revoluție fără clase să aibă o șansă mult mai mare de a crea un stat fără clase decât o revoluție deliberată de clasă precum comunismul, care a produs un stat în Rusia Sovietică încă preocupat intens de rivalitatea de clasă și care își creează rapid propria tiranie birocratică a unei minorități comuniste mult epurate.

De asemenea, este semnificativ faptul că fiecare stat fascist a fost intens preocupat de stabilirea unei structuri organice a societății și de subordonarea tuturor distincțiilor artificiale de clasă serviciului național.
Aceasta ar părea cu siguranță să indice că Revoluția fără clase duce la întemeierea statului fără clase și, prin urmare, la sfârșitul luptei pentru privilegiul de clasă, pe care Marx a condamnat-o. Este foarte posibil ca Revoluția Națională să realizeze ceea ce Revoluția Internațională a marxismului nu a reușit să stabilească.

În orice caz, niciun fascist nu își dorește un „mileniu” iudaic în care lupta să înceteze și să urmeze stagnarea. Ne este suficient să ne confruntăm cu relele timpului nostru și să participăm la procesul istoric care va aduce regenerare unei epoci scufundate în materialismul sordid. Lupta de clasă este un simptom al egoismului material. Europa medievală cunoștea alte scopuri și idealuri superioare. Să punem capăt luptei de clasă pentru ca omul occidental să-și poată îndrepta privirea către lucruri mai nobile. Salutăm acele lupte viitoare, acele conflicte mai mari care vor veni.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Dezmoșteniții pământului
de Francis Mcevoy

T. AICI suntem atât de mulți dintre noi care, asemenea voastră, țărani din Marea Britanie, ne-am născut și am crescut în câmp deschis și care, înainte de a fi împinși de tirania devastatoare a capitalismului modern să-și caute existența în orașele sterile, am cunoscut bucuria de a ne trezi în fiecare dimineață în aer curat, ascultând cântecul păsărilor sau glasul vântului printre copaci, strălucind soarele, înțepătura gerului sau pocnetul ușor al ploii pe iarbă. Am iubit Natura în toate stările ei și în toate anotimpurile ei, căci făceam parte din ea. Am trăit vieți de cea mai mare simplitate și, prin urmare, de cea mai profundă mulțumire. Cele mai bune dintre toate darurile lui Dumnezeu pentru umanitate, sănătatea robustă și pacea sufletească, erau ale noastre, căci nu am încălcat nicio lege, umană sau divină. Am cerut atât de puțin de la viață - doar să muncim pentru un câștig modest și, prin urmare, să câștigăm suficient pentru a trăi pe pământul părinților noștri.

Dar zilele negre au venit peste câmpurile agricole. Am fost distruși de sistemul care îi înghesuie pe britanici în birouri și fabrici și lasă agricultura în seama străinilor. Produse fabricate britanic pentru alimente importate.

Indiferent cât de mult dăunează un astfel de sistem oamenilor, fizic, intelectual, moral sau îi expune pericolului foametei în timp de război, este o „propunere rentabilă” - pentru unii.

Și astfel am ajuns în marile orașe, în robie economică. Am devenit funcționari, muncitori în fabrici, asistenți în magazine, ne-am pierdut bronzul de pe fețe și am dus viața anxioasă și lipsită de suflet a sclavilor salariați. Ni s-a spus că ar trebui să fim recunoscători și, dacă este nevoie, să luptăm pentru binecuvântările revărsate asupra noastră de democrație. O democrație care întruchipează lăcomia, materialismul, trivialitatea și exploatarea comercială a fiecărei nevoi și instincte umane. O abrutizare a umanității necunoscută până acum în istorie, în afara Rusiei Sovietice. Trăiască „omulețul”, standardizat precum o mașină produsă în serie, roiul de „Babbitts” din apartamentele de serviciu și din suburbii, propagandizați, exploatați și brutalizați, în „această Anglie a noastră”!

Este adevărat că nu toți au părăsit încă țara, dar cât timp mai pot cei rămași, greu încercați, să continue lupta împotriva unei ordini economice fundamental ostile, care poartă războiul civil dintre fabrică și fermă? Țărani englezi, pământul nostru este sclavul capitalismului de export, care pune tot accentul pe orașe, industrializare și urbanizare.

Ce vă poate oferi decât paliative temporare pentru a potoli strigătele numărului vostru tot mai mic și pentru a câștiga tributul voturilor voastre amăgite? Vi s-a spus că se va face ceva pentru voi; o asigurare probabil la fel de valoroasă ca sloganul „case potrivite pentru eroi” de o memorie demnă de dispreț. Când îi veți fi dovedit inutilitatea, atunci, în numele masculinității și tradițiilor voastre britanice, să fie pentru ultima oară. Uniunea Britanică are o politică care vă va salva pe voi și Marea Britanie și va permite tuturor celor care doresc acest lucru, și vor fi legiune, să se întoarcă în țara părinților lor. Fără îndoială, ați auzit și citit multe spre discreditarea noastră, dar nu v-ați gândit niciodată că ar putea exista un motiv pentru asta - că am putea contesta interese care nu sunt nici ale voastre, nici ale noastre, nici ale maselor populare? Credeți că toată această campanie de denigrare este atât de dezinteresată? Vi se va mai spune ce anume doriți sau nu, ce fel de opinii politice să fie limitate, vrând-nevrând, la farsele „Vechilor Bande”? Judecăți singuri politica noastră, așa cum vă afectează, fără nicio îndemnare perfidă din partea presei de bani. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Veți descoperi că suntem naționaliști înfocați, dedicați în întregime bunăstării solului britanic. Și industria va prospera, căci va fi ajutată de banii care acum finanțează străinii, dar nu în detrimentul agriculturii. Va exista un echilibru just și sănătos, în locul economiei antisociale dezechilibrate de astăzi.

Noi, exilații de la țară, iubim pământul la fel de mult ca oricare dintre voi. Este fals să spunem că noi țintim tirania. Nu am putea, chiar dacă am dori, să tiranizăm poporul Marii Britanii.

Moartea peisajului rural prevestește moartea națiunii, căci din sol izvorăște toată viața, fizică și spirituală. Voi, cei care înțelegeți instinctiv aceste adevăruri, trebuie să știți că nu suntem înșelați, cei care le arborăm pe steagurile noastre.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Economie corporativă
de A. Raven Thomson

O MARE problemă a fost creată pentru lumea modernă prin prăbușirea sistemului economic actual. Nu mai putem tolera un sistem care îi condamnă pe majoritatea dintre noi la sărăcie în mijlocul celei mai mari abundențe pe care a cunoscut-o vreodată omenirea, care privează milioane de oameni de dreptul de a-și câștiga existența și aduce și mai aproape pericolul războiului în lupta internațională pentru contracția piețelor mondiale. Care este cauza acestei prăbușiri universale? Unde am greșit?

Înainte de a putea aprecia pe deplin cauza problemei, trebuie să luăm în considerare natura triplă a societății organizate, după cum urmează: —

- Un Guvern Central învestit cu autoritatea de a planifica și conduce viața națională.
- O serie de grupuri sociale cu scopuri și interese variate.
- O masă de indivizi înzestrați cu puteri de inițiativă și spirit întreprinzător.

Teoria economică clasică a secolului al XIX-lea s-a preocupat aproape în întregime de al treilea și cel mai puțin organizat aspect al societății, respingând interferența statului sau a grupului în afacerile economice. În vremurile anterioare de penurie relativă, s-ar fi putut justifica această opinie, deoarece inițiativa și spiritul de întreprindere al individului erau atunci de o importanță vitală în dezvoltarea puterilor latente de producție și în avansarea invenției tehnice. Evident, individul își va dezvolta puterile de inițiativă și spirit de întreprindere în cel mai bun mod, dacă i se va acorda cea mai mare măsură posibilă de libertate economică, iar exact asta au cerut economiștii Școlii de la Manchester, atunci când au susținut „laissez-faire” și liberul schimb.

Indiferent de avantajele libertății economice în rezolvarea problemei deficitului, aceasta a devenit o amenințare pozitivă pentru bunăstarea socială într-o epocă a abundenței care se apropie. Nu este nevoie să condamnăm teoria economică clasică ca atare, dar trebuie să ne dăm seama că nu pot exista „legi” absolute ale economiei independente de organizarea socială. Fără îndoială, sistemul individualist a fost foarte necesar într-o epocă a lipsei și trebuie să mulțumim Școlii de la Manchester pentru rezolvarea problemei producției, dar a venit momentul pentru un nou sistem economic, în concordanță cu nevoile unei noi epoci. Întreprinderea individuală încurajată de libertatea completă de exploatare a pus capăt lipsei, dar este complet incapabilă să distribuie abundența pe care a creat-o oamenilor în ansamblu. Producția este, prin natura sa, un proces individual sau cel mult un proces de grup: distribuția, pe de altă parte, se bazează pe nevoile întregii comunități și, evident, nu poate reuși fără o mare măsură de planificare socială conștientă.

SOCIALISMUL ȘI LUPTA DE CLASĂ

Întrucât individualismul și-a depășit acum perioada de utilitate și a devenit un pericol real pentru progresul economic, a venit momentul ca interesul economic să fie îndreptat către grupul social, dacă nu către națiune în ansamblu. Până în prezent, cei care au atacat cel mai vehement sistemul actual și au adoptat termeni colectivi precum „socialist” sau „comunist” nu au făcut niciodată cu adevărat...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

ridicate deasupra considerațiilor de grup. În ciuda pretenției lor grandilocvente de a „naționaliza” mijloacele de producție, însăși baza atractivității socialiste și comuniste constă în exagerarea diferențierii de clasă și insistența asupra „războiului de clasă”. Evident, o astfel de doctrină conștientă de clasă aparține domeniului grupului social și nu reușește să ajungă la nicio apreciere a întregii comunități ca entitate organică vie. Într-adevăr, accentul pus de socialist asupra internaționalismului și negarea patriotismului confirmă incapacitatea sa de a înțelege implicațiile complete ale organizării sociale, care ar trebui să se ridice mult deasupra considerațiilor de clasă către realizarea scopului național. „Reducția ad absurdum” supremă este atinsă atunci când regimul sovietic din Rusia susține că este vorba de „dictatura proletariatului”, deoarece aceasta ar implica ascensiunea permanentă și conștientă a unui grup asupra vieții naționale.

De fapt, războiul de clasă devine o absurditate pură într-o epocă a abundenței, căci ce scop poate avea o luptă între clase când există din belșug pentru toți? Războiul de clasă nu este nici mai mult nici mai puțin decât o relicvă macabră a epocii penuriei, care poate persista în epoca prezentă doar din cauza ineficienței sistemului nostru economic actual. Rezolvați problema distribuției și războiul de clasă își ia sfârșit. În orice caz, separarea societății în clase aflate în război este în mare măsură o invenție artificială a lui Karl Marx, deoarece diferențierea claselor posesoare și exploatate devine din ce în ce mai dificilă, pe măsură ce viața modernă devine din ce în ce mai complexă.

Karl Marx nu avea nicio idee despre marile societăți pe acțiuni care răspândeau proprietatea asupra unui număr imens de oameni care în mod normal își câștigau existența în industrie; nici nu a anticipat numărul mare de organizatori și ingineri, experți și tehnicieni care s-ar interpune între angajatori și muncitori odată cu dezvoltarea industriei moderne.

Chiar dacă acceptăm împărțirea societății în angajatori și muncitori, nu rezultă neapărat că interesele lor sunt opuse. Este adevărat că atât angajatorii, cât și muncitorii se consideră armate opuse cu interese conflictuale, dar acest lucru provine din incapacitatea de a înțelege beneficiul organizării colective pentru ambele părți. În cazul fiecărei întreprinderi, este evident că interesele angajatorului și ale muncitorilor sunt opuse și că, dacă muncitorii cer salarii prea mari, nu va rămâne niciun profit pentru angajator, în timp ce, dacă angajatorul poate forța scăderea salariilor, se va bucura de un profit mai mare. Nu rezultă, însă, că angajatorii și muncitorii în ansamblu își pot, prin urmare, aduce beneficii propriei clase pe cheltuiala celuilalt. De fapt, într-o epocă a abundenței, cum este în prezent, interesele muncitorilor și ale angajatorilor merg mână în mână. Evident, nevoia industriei moderne este de piețe mari și în expansiune. Încercarea de a le găsi în comerțul internațional iluzoriu a eșuat lamentabil în ultimii ani, rezultatul fiind că acum industriașii se îndreaptă din ce în ce mai mult către piața internă.

Evident, puterea de cumpărare a pieței interne va fi însă determinată în mare măsură de ratele salariale, astfel încât a devenit de fapt în interesul angajatorului ca muncitorii să primească salarii mai mari pentru a putea cumpăra produsele industriei moderne.
Cu siguranță, muncitorii socialiști nu își vor extinde credința în lupta de clasă până la punctul de a refuza salarii mai mari, pentru că acestea vor fi în beneficiul angajatorilor!

CONCEPTUL CORPORATIV

Vedem așadar că sistemul economic actual a eșuat pentru că a pus prea mult accent pe interesele individului, dar că doctrina socialistă și comunistă este în egală măsură vinovată, deoarece exaltă grupul social în detrimentul comunității în ansamblu. Fascismul se îndreaptă către a treia alternativă și insistă să trateze comunitatea ca pe un singur stat corporativ organizat, controlat și planificat de un guvern central împuternicit cu suficiente ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoritate asupra individului și grupului pentru a proteja bunăstarea generală a întregului și a promova scopul național. Acesta este conceptul colectiv al națiunii ca organism de ordin superior, dar în esență similar corpului uman, ale cărui organe și funcții servesc unui scop colectiv.
Este baza esențială a organizării regimului fascist din Italia, care reglementează relațiile dintre angajatorii și lucrătorii italieni pe criterii de interes comun, conform regulilor celebrei Carte a Muncii.

Un astfel de sistem, bazat pe un concept complet nou al scopului economic, va necesita o știință la fel de nouă a ajustării economice la nevoile sociale. Cred că această nouă știință economică va fi elaborată în această țară, care a fost atât de mult timp centrul comercial al lumii. Ar fi inutil să ignorăm faptul că atât Italia, cât și Germania, primele țări care au adoptat o constituție politică fascistă, au avut cele mai mari dificultăți în dezvoltarea laturii economice a regimului lor, deși ambele au răspuns mult mai bine decât țările democratice la presiunea crizei mondiale. Trebuie să ne amintim că, deși democrația și principiile liberale au venit mai întâi în Franța și pe continent, în Marea Britanie au fost elaborate implicațiile economice ale liberalismului de către Școala de individualiști din Manchester. Întrucât Marea Britanie a fost cea care a dat lumii această teorie economică periculoasă, aproape dezastruoasă, va fi în mod clar datoria Marii Britanii să aplice noile principii ale fascismului în sfera economică și să producă structura comercială a viitorului care va înlocui rămășițele discreditate ale liberului schimb liberal.

PRINCIPII CORPORATIVE

Nu poate face parte din discuția actuală stabilirea bazelor unei astfel de științe, dar anumite principii ale economiei corporative se impun imediat în contrast cu individualismul actual. În locul „omului economic”, a cărui căutare personală de sine era baza esențială a școlii vechi, vom avea „comunitatea economică” pentru care individul se va angaja în servicii patriotice. În locul claselor de oameni care se unesc pentru a-și proteja „interesele” comune, vom avea grupuri ocupaționale care se unesc în servicii funcționale pentru comunitatea în ansamblu. În locul competiției dintre indivizi care se luptă pentru existență, fiecare împotriva tuturor și diavolul la urmă, vom avea cooperarea indivizilor în beneficiul lor comun.

Cum vor fi puse în aplicare aceste principii? În primul rând, fără îndoială, prin exercitarea autorității. Disciplina și controlul trebuie introduse în haosul afacerilor economice actuale.
Ororile sistemului actual, care alimentează focurile luptei de clasă și oferă agitatorului socialist motive pentru atacul său asupra „capitalismului”, provin în mare măsură din exercitarea nejustificată a puterii economice de către individul puternic care a acumulat suficiente proprietăți sau capital pentru a exercita o influență apreciabilă asupra afacerilor comerciale și, astfel, pentru a-și promova interesele prin metode nedrepte. Sub fascism, niciunui individ nu i se va permite să-și folosească proprietatea în acest sens ca mijloc de exercitare a puterii în propriul său beneficiu. „Puterea” este monopolul guvernului.

Iată răspunsul complet pentru socialistul care cere abolirea capitalului privat și naționalizarea mijloacelor de producție. Este adevărat că, în trecut, capitalistul privat a abuzat de controlul său asupra capitalului pentru a-și promova propriile interese, dar acest lucru nu justifică abolirea proprietății private, ci mai degrabă controlul utilizării acesteia pentru a preveni acțiunile antisociale. Adevărul este că socialistul nu este altceva decât un burghez nemulțumit, care îl invidiază pe capitalist pentru bogăția și puterea sa. Implicit, el acceptă principiul burghez conform căruia proprietarul poate face ceea ce...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Îi place cu ale sale și, prin urmare, nu poate găsi nicio alternativă pentru exploatarea capitalistă decât confiscarea pe scară largă, care copleșește capitalistul bun cu cel rău. Fascismul recunoaște că capitalul și banii au înzestrat indivizii cu putere de care au abuzat în trecut și cere electoratului suficiente autorități și mijloace de acțiune pentru a se ocupa de cel mai puternic interes personal din țară. După cum a spus Oswald Mosley perfect de clar: „Sub capitalism, capitalul folosește națiunea pentru propriile scopuri: sub fascism, națiunea folosește capitalul pentru propriile scopuri.”

Este evident impracticabil ca un Guvern, oricât de puternic și eficient ar fi, să încerce planificarea detaliată a afacerilor economice ale întregii națiuni. Aceasta ar fi o negare a oricărei organizări de grup, care este o parte esențială a unui corp politic sănătos, și ar tinde să perpetueze și să agraveze amenințarea actuală a birocrației care socializează rapid această țară. Socialiștii și conservatorii deopotrivă concurează în creșterea puterii și influenței orașului Whitehall, care devine rapid „Noul Despotism” pe care l-a prezis Lordul Președinte al Curții Supreme Hewart. Sub fascism, o mare parte din acest control birocratic va fi transferată încă o dată, pe noi linii de organizare funcțională, către Corporațiile care controlează principalele industrii și grupuri de industrii din țară. Corporațiile Agriculturii, Pescuitului, Transporturilor, Mineritului și Medicinii vor lua locul Ministerelor la Whitehall și vor fi formate din oameni care au avansat prin industria și profesia lor și vor fi mult mai bine pregătiți să o controleze decât orice funcționar guvernamental permanent. Aceste noi instituții de autoguvernare industrială vor înlocui autoguvernarea locală, care devine rapid demodată în fața rapidității comunicațiilor moderne și a planificării mai ample a utilităților publice. Prin acest mijloc, organizarea grupurilor va fi transformată de la baza structurală mai rigidă a trecutului la baza funcțională mai flexibilă a viitorului.

Corporațiilor li se va acorda o mare parte din autonomie pentru a soluționa toate problemele interne privind industriile pe care le controlează, iar angajatorii, lucrătorii și consumatorii vor fi reprezentați în consiliul Corporației. Angajatorii vor fi reprezentați prin federația patronală, iar lucrătorii prin sindicatul lor, în timp ce Guvernul va numi reprezentanți ai consumatorilor pentru a veghea asupra intereselor publicului larg și a celor ale altor Corporații care sunt interesate în mod special de produs. Corporația va fi obligată să stabilească standarde salariale și condiții de muncă pentru industrie între angajatori și lucrători, precum și prețuri și termeni de concurență între angajatori și consumatori. Toate acordurile încheiate vor fi obligatorii din punct de vedere juridic pentru întreaga industrie, iar orice angajator sau lucrător care încalcă ceea ce este, în fapt, un regulament al Corporației va fi vinovat de o infracțiune pentru care poate fi adus în fața unei instanțe judecătorești. De fapt, federația patronală și sindicatul vor fi așteptate să mențină disciplina în rândul membrilor lor, care vor alcătui 100% din industria în cauză. Cu astfel de mijloace adecvate de arbitraj, greva și blocarea vor fi, desigur, interzise, dar angajatorii, lucrătorii sau consumatorii pot face apel la Ministrul Corporațiilor, întrunit în consiliu cu reprezentanții tuturor corporațiilor industriale, pentru o decizie justă, în conformitate cu practica industrială generală și bunăstarea națională. Se va observa că, prin această delegare a autorității și a autoguvernării către Corporații, Legislativul central va fi eliberat de o mare parte din legislația detaliată care, în prezent, împiedică activitatea Parlamentului.

UTILIZAREA ORGANIZAȚIEI CORPORATIVE

Până acum, noua economie poate părea o concepție nouă interesantă, dar cu o practică îndoielnică ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

valoare pentru a compensa complexitatea lor considerabilă. Un astfel de sistem nu este însă conceput doar ca un exercițiu intelectual, ci are avantaje imense exact acolo unde sistemul actual este deosebit de slab. De exemplu, să luăm cea mai gravă problemă dintre toate, cea a sărăciei în mijlocul abundenței, care decurge din ceea ce conservatorii numeau „supraproducție", dar care poate fi mult mai bine descrisă drept „subconsum". Evident, acest defect al sistemului actual poate fi rectificat doar prin aducerea unui nivel de viață mult mai ridicat, atunci când oamenii sunt capabili să consume imensa producție a științei și tehnicii moderne. Din păcate, sistemul individualist reduce puterea de cumpărare, fie sub formă de salarii, fie de profituri, în timpul unei perioade de abundență, din cauza concurenței intense pentru vânzarea de bunuri pe o piață deja supraaglomerată, care îi obligă pe producători să scadă prețurile într-un efort acerb de a cuceri piața. Sub fascism, însă, prețurile și termenii concurenței vor fi controlați și niciunui producător nu i se va permite să-și solicite muncitorii împotriva reglementărilor corporației sale pentru a-și fura avansul față de concurenții săi. Nu numai că declinul puterii de cumpărare va fi controlat prin aceste mijloace, dar întregul sistem salarial poate fi crescut permanent printr-o acțiune concertată în întregul domeniu industrial. Evident, o astfel de acțiune este perfect sănătoasă și a fost susținută de mai mulți oameni publici în ultimii ani, dar din păcate nu poate fi realizată în cadrul sistemului individualist actual, deoarece dacă un singur angajator ar fi suficient de nechibzuit să încerce să crească salariile lucrătorilor săi în scopul redresării naționale, ar găsi în curând o mulțime de concurenți nepatrioți care i-ar tăia pe ai lor și l-ar alunga de pe piață. Numai sub disciplina și controlul regimului fascist organizat o astfel de politică poate fi dusă la bun sfârșit cu succes.

Prin aceleași mijloace poate fi vindecat și marele flagel al șomajului, căci este evident că acesta este pur și simplu rezultatul lipsei complete de organizare din economia noastră națională actuală.
Trebuie să existe în orice moment în această țară o anumită cantitate de muncă, calculată în ore-om, care trebuie efectuată și un anumit număr de muncitori dispuși și dornici să facă această muncă.
Munca poate fi cu siguranță distribuită pe numărul total de lucrători printr-o reajustare a orelor de muncă, așa cum se face în prezent în Italia, unde se introduce săptămâna de 40 de ore. De fapt, guvernul fascist din această țară ar prefera să caute o soluție mai benefică, de tipul ridicării nivelului de trai al oamenilor, decât scurtării orelor de muncă, dar în orice caz, problema șomajului devine complet și permanent rezolvabilă în organizarea unui stat corporatist planificat.

FUNCȚIA FINANȚELOR

Unul dintre principalele defecte ale sistemului actual a fost eșecul său de a insufla diverselor ocupații și profesii ale societății un simț al scopului lor funcțional de a servi întregul. Acest lucru a dus la cele mai proaste rezultate în domeniul finanțelor, unde puterea banilor a fost exploatată în mod rușinos de bancheri și finanțatori în propriul lor beneficiu. Într-adevăr, nu este o exagerare să spunem că această țară, la fel ca multe altele, este dominată de o dictatură a înaltei finanțe, care este mult mai interesată de randamentele lucrative ale pieței obligațiunilor externe decât de bunăstarea poporului britanic. Prima și cea mai urgentă sarcină a unui guvern fascist va fi să dărâme această dictatură actuală a finanțelor internaționale și să o înlocuiască cu un regim autoritar, împuternicit de națiune să impună un scop funcțional și social chiar și celor mai puternice interese din țară.

Funcția banilor, care este prea des uitată în prezent, este de a facilita schimbul de bunuri și servicii. Faptul că ne este atât de greu să facem schimb de bunuri ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

și serviciile de astăzi reprezintă o indicație clară a eșecului finanțelor în îndeplinirea datoriei sale principale față de comunitate. Oricât de pricepuți și ingenioși ar fi tehnicienii și inventatorii noștri, nivelul de viață al oamenilor nu poate fi ridicat la un nivel mai înalt decât dacă se pun în circulație suficiente monede și alte mijloace de schimb. Altfel, singurul rezultat al invenției și raționalizării industriei va fi scoaterea din ce în ce mai multor oameni din muncă. În prezent, suferim de o restricție foarte serioasă a banilor, care este aplicată de bănci în urma politicii lor de deflație. Motivul acestei politici este dublu. În primul rând, există un anumit conservatorism înnăscut care încă se agață de standardul aur al monedei ca ultimă relicvă a epocii trocului.

În al doilea rând, finanțatorii își dau seama că o restricție privind cantitatea articolului cu care tranzacționează îl face mai valoros și îi face pe ei înșiși mai puternici. Din aceste două motive, cantitatea de bani în circulație nu este adaptată, așa cum ar trebui, la volumul producției potențiale din țară, ci este restricționată la o proporție din stocurile unui anumit metal prețios, aurul, din seifurile Băncii Centrale. Evident, stocurile disponibile ale acestui metal sunt complet irelevante pentru problema distribuției pe care finanțele trebuie să o rezolve și, de fapt, cantitatea de aur din întreaga lume este jalnic de inadecvată pentru a finanța imensele puteri de producție ale industriei moderne. Totuși, în loc să extindă moneda și creditul pentru a satisface nevoile dezvoltării industriale, stăpânii noștri financiari se străduiesc să revină la standardul aur prin restricționarea producției la limitele stabilite de stocurile mondiale de aur. Fără îndoială, prin aceste mijloace, finanțatorii internaționali își mențin și își extind controlul asupra afacerilor mondiale, dar numai cu prețul condamnării celei mai mari părți a lumii la sărăcie în mijlocul abundenței.

Guvernul fascist va insista asupra inversării acestei dominații nefirești a finanțelor asupra industriei. Trebuie să fie perfect clar că finanțele au o funcție de serviciu pentru industrie și nu sunt în niciun caz potrivite pentru acel guvern al industriei pe care l-au uzurpat. Nu numai că trebuie pus capăt încurajării producției străine în concurență cu a noastră prin intermediul fluctuațiilor bursiere străine ale City-ului Londra, dar finanțatorii și bancherii noștri trebuie să fie obligați să se confrunte cu problema distribuției pe care au neglijat-o atât de constant în trecut. Am subliniat deja că viitorul comerțului nostru constă în revitalizarea pieței interne, iar finanțele trebuie acum să își îndrepte atenția către mijloacele de a realiza această revitalizare prin creșterea puterii de cumpărare a populației.

Aceasta implică o ruptură extraordinară și revoluționară cu toate cele mai sacre tradiții ale afacerilor bancare, deoarece caracteristica esențială a problemei este că implică finanțarea consumului. Până acum, bancherii și-au limitat operațiunile în întregime la finanțarea producției în sfera comercială, deoarece afacerile cu plăți în rate nu finanțează cu adevărat consumul, ci doar ipotechează puterea de cumpărare viitoare de dragul vânzărilor imediate.

Trebuie să găsim o metodă de finanțare a unei grile salariale și de salarii mai mari pentru a elibera forțele de producție. În prezent, desigur, într-un sistem individualist angajat într-o concurență intensă, orice astfel de procedură este imposibilă, iar orice angajator care merge la banca sa și solicită un descoperit de cont pentru a plăti salarii mai mari ar fi pe bună dreptate condamnat ca fiind un nebun, deoarece nu ar putea oferi nicio garanție că concurenții săi vor face același lucru sau că nu își vor reduce salariile pentru a-i acapara piața. Lordul Beaverbrook, care a pledat frecvent pentru rate salariale mai mari, nu a reușit niciodată să depășească această dificultate esențială.

Economia corporativă, însă, oferă o soluție imediată, chiar în scopul
Corporațiile sunt de a controla și reglementa ratele salariale și condițiile de muncă, astfel încât, dacă regimul fascist
Dacă guvernul ar fi întreprins o politică de salarii mai mari, nu ar exista nicio problemă ca firmele nepatriotice sau controlate de străini să stea pe spate pentru a profita de concurenții lor; toate ar fi fost

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

obligat să se conformeze acelorași standarde. Dacă angajatorul ar merge apoi la banca sa și ar solicita un descoperit de cont pentru a-și îndeplini partea din program, bancherul nu ar avea nicio dificultate în a-l îndemna, deoarece ar ști că puterea de cumpărare crescută a întregii comunități ar duce la creșterea comenzilor și la o prosperitate mai mare pentru firma specifică cu care face afaceri. Prin aceste mijloace, fascismul ar ridica nivelul de trai al oamenilor și ar plasa în circulație acel volum mai mare de monedă și credit, necesar pentru a finanța puterea productivă sporită a industriei.

Evident, această politică de expansiune monetară trebuie să implice o ruptură completă cu standardul aurului, iar criticii mai conservatori s-ar putea teme pentru stabilitatea monedei, în consecință.
Fascismul, însă, subliniază faptul că banii sunt, în realitate, o creanță pentru bunuri și servicii și că nicio persoană, în mintea sa normală, nu merge cu adevărat la o bancă și nu cere lingouri de aur pentru bancnotele sale: este perfect mulțumit dacă își poate schimba banii pe acele bunuri și servicii de care are nevoie. Acum, există evident o mulțime de bunuri și servicii disponibile în această țară în prezent: depozite aprovizionate cu mărfuri, de fapt, și peste două milioane de compatrioți ai noștri, bărbați și femei, care își oferă serviciile în zadar. Atâta timp cât nu emitem bancnote care nu sunt acoperite de bunurile și serviciile disponibile, nu poate exista pericolul inflației; așadar, fascismul va baza moneda pe baza largă a tuturor resurselor productive ale națiunii, în loc să o facă pe fundația îngustă și nesigură a aurului din Banca Angliei.

AUTARHIA IMPERIALĂ

Singura critică validă la adresa acestei politici de organizare corporativă a industriei, care ridică, așa cum face, nivelul de viață al întregului popor, constă în argumentul că această țară depinde într-o mare măsură de comerțul său exterior și, prin urmare, nu își poate permite un nivel de viață mai ridicat decât concurenții săi de pe piețele mondiale. Acest argument poate fi, de fapt, respins, însă, prin referire la exemplul lui Henry Ford, care a produs cel mai ieftin automobil din lume, plătind în același timp cele mai mari salarii. El a putut face acest lucru datorită imensei piețe interne din America, care i-a permis să introducă metode de producție în masă și să concureze favorabil pe piețele țărilor cu un nivel de viață mult mai scăzut. De fapt, ne pierdem piețele de peste mări, nu pentru că bunurile noastre sunt mai scumpe decât cele ale concurenților noștri, ci mai degrabă pentru că aceste piețe ne sunt închise de bariere tarifare insurmontabile, în spatele cărora se dezvoltă rapid industriile autohtone. Oricât de ieftine ar deveni bunurile noastre, nu ne putem aștepta ca alte țări să își distrugă propriile industrii și să își dea oamenii fără muncă pentru a le cumpăra. În orice caz, popoarele orientale, precum japonezii, ne pot întrece iremediabil la licitație atunci când se ia în considerare problema ratelor salariale.

Comerțul de export nu este în niciun caz esențial pentru bunăstarea unei țări, deoarece implică trimiterea de bunuri în afara țării pentru ca străinii să le consume, în loc să le păstreze acasă pentru a crește nivelul de trai al populației de origine. Doar magnații financiari ai orașului Londra pot beneficia pe termen lung de un exces de exporturi, deoarece pe baza acestui surplus acordă împrumuturi externe mari, din care își trag comisioane atât de generoase. Exporturile sunt justificate doar pentru a plăti importurile esențiale, iar importurile acestei țări ar putea fi reduse în mare măsură prin excluderea tuturor bunurilor importate pe care le putem produce acasă. Este un fapt scandalos că în această țară se importă cantități mari de articole fabricate, care ar putea fi perfect produse aici, și nu există nicio scuză pentru neglijarea agriculturii interne doar pentru că resursele noastre nu sunt suficiente pentru a hrăni întreaga populație; ar trebui să producem cel puțin maximum de produse cultivate intern înainte de a merge
******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

în străinătate pentru restul timpului.

Chiar și după ce am produs cea mai mare varietate de bunuri în această țară, ar fi inutil să negăm că nu ne putem deveni complet autosuficienți, dar, pe de altă parte, există foarte puține produse de care avem nevoie și care nu pot fi găsite undeva în Imperiul Britanic.
Fascismul nu este o politică limitată de tipul „Mica Anglie”, ci are un mare plan imperial de dezvoltare autarhică de oferit Imperiului în ansamblu. O cotă mult mai mare din piața internă în expansiune va fi oferită dominionilor decât a fost oferită la Ottawa, deoarece concurența externă va fi complet exclusă. Nu există nicio îndoială că Imperiul în ansamblu va fi perfect dispus să coopereze într-un astfel de sistem economic, care va forma un Imperiu complet autosuficient, izolat de efectele crizelor mondiale și ale depresiunilor economice mondiale și capabil să își construiască un nivel de viață mai ridicat decât cel cunoscut până acum.

În cele din urmă, trebuie să ne imaginăm principiile corporative ale fascismului aplicate comerțului internațional. Importatorului nu i se va mai permite să cumpere pe orice piață consideră potrivită, ci va fi obligat să lucreze prin intermediul unui Consiliu de Comerț Exterior, care va folosi puterea de cumpărare a națiunii ca mijloc de a câștiga piețe de export. Încă de la început, fascismul va adopta politica conform căreia Marea Britanie cumpără de la cei care cumpără din Marea Britanie și, dacă o țară străină dorește să ne vândă bunuri care ne lipsesc, va fi obligată să accepte bunurile noastre în schimb. Pe măsură ce alte țări adoptă metode similare, vom ajunge în cele din urmă la un sistem general de troc organizat de la o țară la alta, care este singurul mijloc practic de comerț internațional planificat, liber de mașinațiunile finanțelor internaționale și de obligațiunile camătei internaționale.

ORDINE MONDIALĂ CORPORATIVĂ

Nu trebuie să se presupună că fascismul este în întregime egocentric în sens național. Cu siguranță, o trăsătură esențială a filosofiei fasciste este de a pune propria țară pe primul loc, dar ar fi pripit să presupunem, din acest motiv, că fascismul implică rivalitate națională și poate duce la război pe motive economice. Dimpotrivă, un pericol foarte serios al sistemului actual este acela că lupta tot mai intensă pentru piețele mondiale poate duce la război. Într-adevăr, în Orientul Îndepărtat au avut deja loc războaie pentru piețe și puterile europene au evitat cu greu să fie atrase în luptă. De fapt, sistemul corporativ de planificare economică va reduce la minimum pericolul războiului, deoarece va aduce cauzele economice ale războiului sub control uman conștient. Nu va mai fi vorba ca fiecare țară să vândă un maxim de exporturi asupra vecinilor săi, ci ca guverne autoritare, aflate în control corporativ deplin asupra afacerilor lor economice naționale, să se întâlnească pentru a împărtăși și a face schimb de materiile prime esențiale necesare dezvoltării lor industriale. Întrucât nu există o penurie a acestor produse brute și, de fapt, producția lor a fost redusă drastic pentru a preveni inundarea pieței, nu ar trebui să existe nicio dificultate în a ajunge la o soluție amiabilă a acestei probleme relativ simple, odată ce națiunile au abandonat ideea ridicolă că își pot folosi singure distrugându-se unele pe altele.

Cu siguranță va exista rivalitate în lumea viitorului, dar rivalitate în realizări, nu în competiție. Numai pe linia organizării corporative a societății și a vieții economice putem atinge pacea și prosperitatea într-o lume ordonată. Să ne jucăm rolul punând ordine în propriile afaceri naționale și încurajând alte națiuni să facă același lucru.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Mișcarea nazistă în perspectivă de James Drennan

T. Fasciștii italieni nu au încercat niciodată să atribuie naționalismului italian prodigiosul fundal rasial pe care Herr Hitler l-a produs ca inspirație intelectuală a „Dritte Reich”. Dacă vreun popor ar fi avut tentația de a-și baza politica modernă pe afirmațiile istoriei trecute, aceia ar fi putut fi stăpânii Romei, dar Signor Mussolini pare să țintească o asociere paneuropeană finală, bazată pe conceptele de fascism, mai degrabă decât pe o renaștere literală a gloriilor teritoriale romane. Herr Hitler, pe de altă parte, a elaborat un ideal de exclusivitate rasială germană (sau ariană), care are rădăcini adânci în istoria germană. Cu toate acestea, acest concept german, dacă este înțeles corect, nu trebuie să intre în conflict cu înțelegerea italiană a fascismului ca un crez destinat să formeze baza spirituală a regenerării Occidentului. Nici nu ar trebui să intre în conflict cu nobila concepție a Imperiului Britanic, care inspiră fascismul în Marea Britanie, căci în niciun moment nu apare vreun conflict de interese. Dimpotrivă, toate contribuțiile diverse la teoria fascismului mondial pot fi complementare, mai degrabă decât perturbatoare.

Pentru a înțelege cum au adoptat naziștii interpretarea rasială a istoriei, formulată pentru prima dată în secolul trecut de scriitori non-germani precum francezul Gobineau și englezul Houston Stewart Chamberlain și adaptată de liderii naziști ca bază a unui ideal revoluționar acceptat de masele germane și ca forță motrice a actualei politici de stat a Reich-ului german, este necesar să luăm în considerare anumite condiții și tendințe ale istoriei germane pe întreaga perioadă a ultimilor o mie de ani. Numai printr-un astfel de studiu putem ajunge la bazele credinței poporului german modern și putem înțelege direcția în care stăpânii Germaniei sunt susceptibili să conducă un popor convins cu devotament de validitatea credinței sale.

Triburile germanice au fost cele care, în secolul al VIII-lea, au succedat cu adevărat concepțiilor imperiale ale Romei antice. Imperiul lui Carol cel Mare - numit Împărat al Occidentului - era etnic mai german decât francez și abia după moartea sa elementele franco-gaulliste au început să se distingă de cele germane, când moștenitorii diferitelor părți ale stăpânirilor sale au depus jurământul, respectiv în dialecte franceze și germane. Încă din secolul al XIII-lea, împărații Hohenstaufen au continuat să considere întreaga Italie și o mare parte din ceea ce este acum Franța drept provincii ale Imperiului German. Merită remarcat faptul că, deși la această dată Germania abia se extindea la est de Elba, Țările de Jos, Burgundia și părți din Savoia și Franche-Comté erau incluse în grade diferite și în momente diferite în stăpânirile imperiale.

Unul dintre defectele predării istoriei în această țară este acela că rareori ni se permite să ne vedem propria istorie în perspectivă și în relație cu cea a restului Europei. Timp de patru secole dintre urcarea pe tron a lui Ludovic Germanul în 825 și moartea lui Frederic al II-lea în 1250 - aproximativ perioada din istoria noastră dintre domniile lui Alfred cel Mare și Henric al III-lea - istoria Europei a fost în mare măsură istoria Germaniei. Într-o perioadă în care propria noastră istorie era extrem de provincială - când evenimentele sale erau la fel de îndepărtate de cele ale curentului principal al istoriei europene precum, de exemplu, istoria individuală a Norvegiei moderne este la fel de îndepărtată de cea a Europei actuale - Germania a fost scena marilor lupte care au văzut nașterea...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

cultura europeană medievală, iar împărații ei, precum Henric Păsărarul, Otto cel Mare și Frederic Barbarossa, au devenit arbitrii Europei Occidentale și maeștrii evenimentelor din Iutlanda până în Sicilia, din Burgundia până în Ungaria. Este necesar să apreciem semnificația acestei perioade în mintea germanilor moderni, pentru a înțelege mândria lor extraordinară față de istoria lor și sentimentul lor de frustrare și constrângere în condițiile teritoriale ale Europei postbelice.

Otto cel Mare – care a murit în 973, acum aproape o mie de ani – a devenit, în ultimii ani, figura supremă a Panteonului nazist, iar portretele sale figurează în librăriile germane aproape la fel de des ca cele ale lui Hitler și Goring. Întregul proces al istoriei Germaniei este, de fapt, un exemplu al fenomenului „dezvoltării oprite", iar manifestările specifice pe care le asociem cu psihologia națională germană contemporană derivă din „complexul de frustrare", care este derivatul său inevitabil. Însăși amploarea și influența puterii Hohenstaufen au fost ruinarea poporului german. Splendizii împărați ai acestei linii au fost fascinați de visul Imperiului Paneuropean Carolmagnului și, timp de mai bine de un secol, au irosit puterea germanilor pentru urmărirea ambițiilor lor italiene. Politica anterioară a lui Otto cel Mare fusese consolidarea unui mare stat german. Hohenstaufenii au fost atrași de concepțiile paneuropene cărora Habsburgii le-au devenit moștenitori. Iar ruina Hohenstaufenilor a lăsat Germania slăbită și fără forță centrală, în momentul în care Anglia și Franța erau pe punctul de a se dezvolta către acea statalitate națională care a fost în cele din urmă atinsă sub Tudori și Valois. Erorile politicilor Hohenstaufen par și mai tragice din punct de vedere german, când ne amintim că marele „Drang nach Osten" al germanilor de peste Elba și în jurul țărmurilor Mării Baltice era întreprins de Cavalerii Teutoni în timpul domniei lui Frederic al II-lea și că această acțiune a fost în cele din urmă avortată în posibilitățile sale mai largi prin slăbirea impulsului din partea centrului german.

Între moartea lui Frederic al II-lea, în 1250, și moartea lui Martin Luther, în 1546, au trecut aproape exact trei secole și, deși este o împărțire destul de arbitrară, este permisă în scopul generalizării. Această perioadă de trei secole a cunoscut o transformare completă, atât în perspectivele, cât și în caracterul poporului german. Există trei curente istorice principale care au avut o influență fundamentală asupra dezvoltării ulterioare a vieții istorice germane.

În primul rând, atât orașele germane, cât și cele nord-italiene au pierdut supremația economică de care se bucuraseră în Evul Mediu, când se dezvoltaseră de-a lungul principalei rute comerciale de la est la vest dintre Europa și Orientul bizantin-saracen. Cucerirea Constantinopolului de către turci a distrus în mare măsură prosperitatea tuturor regiunilor de-a lungul acestei rute, iar descoperirea Americii și deschiderea rutei Capului au transferat centrul puterii economice către țările de-a lungul litoralului atlantic - Spania și Portugalia, Anglia, Franța și Olanda. De fapt, nu este o exagerare să afirmăm că atât Reforma din Germania, cât și Războiul de Treizeci de Ani din secolul al XVII-lea și-au avut rădăcinile în teribilul proces de dislocare economică care trebuie să fi urmat acestei mutări a principalelor centre comerciale.

Al doilea mare curent istoric al acestei perioade a fost ascensiunea Habsburgilor, în locul Hohenstaufenilor. Habsburgii erau prinți germani cu vaste stăpâniri personale în teritorii germane, dar însăși poziția lor în Austria - Østermark Mark - în Mărșurile de Est ale Germaniei îi făcea în esență non-germani în interesele lor. Politica tradițională a Habsburgilor explică, destul de ușor, ura extraordinară pe care o nutreau pangermanii și

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

în special naziștii, au pentru întreaga „teorie austriacă”. Habsburgii - la fel ca primii Hohenstaufeni - se considerau moștenitori ai Imperiului Roman și au revendicat dominația mondială sau cel puțin, în politica practică, o supremație paneuropeană. Această Casă uimitoare a fost, în diferite perioade ale istoriei sale, o putere italiană, o putere spaniolă și sud-americană, o putere slavă, o putere cu aspirații în Asia - și chiar în Africa - dar nu a fost niciodată o putere care a permis în mod conștient intereselor pur germane să predomine.

[1] Habsburgii au jucat un rol important în cele patru secole care au urmat cuceririi Constantinopolului de către turci. Au frânat progresul militar al turcilor spre vest și i-au succedat împăraților bizantini ca principali agenți civilizatori în întreaga Europă de Sud-Est. Dar rolul lor a fost la fel de valoros pentru Europa, pe cât a fost dezastruos pentru concepția naționalității germane.
Preocuparea lor pentru Mediterana a amânat la nesfârșit orice proces de unificare a Germaniei, iar politica lor dinastică a dus, în practică, la ceea ce echivala cu împărțirea teritoriilor vorbitoare de limbă germană.

A treia influență importantă asupra dezvoltării istoriei germane a fost împărțirea teritoriilor vorbitoare de limbă germană și transformarea întregului caracter rasial al populațiilor care se autointitulau germane, care a avut loc în perioada 1250-1550. Acest fenomen a fost de o semnificație supremă, mai ales dacă ne amintim că în aceeași perioadă au apărut și s-au consolidat națiuni precum engleza, franceza și spaniola, și chiar maghiarii, cehii și polonezii, iar Europa a început să ia formele cu care suntem familiarizați în prezent.

În vremea lui Carol cel Mare, diferențele dintre teutoni și franci nu erau foarte clar definite. Anglia, sub hegemonia saxonă, era în mare parte un regat german, și același lucru se poate spune despre Italia de Nord sub longobarzi. Mai întâi a avut loc o absorbție a elementelor germane în Anglia, Franța de Est și Italia de Nord. Acest proces fusese de fapt finalizat cu mult înainte de moartea lui Frederic al II-lea, în 1250. În următorii trei sute de ani, frontierele vestice ale Germaniei au fost împinse înapoi spre Rin. Regiuni precum Burgundia și Franche-Comté deveneau mai franceze și mai puțin germane. Țările de Jos au devenit definitiv non-germane. Elveția a prins contur, iar populații germane considerabile s-au atașat de ideea elvețiană. Importantele mărșuri germane din Austria au devenit o parte integrantă a Imperiului Habsburgic, în mare parte non-german. Rezultatele acestor detașări sunt încă semnificative în istoria europeană modernă. Ele explică chestiunea austriacă.

Ele explică chestiunea Alsacia-Lorena – conflictul pentru o regiune care nu a încetat niciodată să mai fie germană și care nu a devenit niciodată în întregime franceză. De asemenea, explică încercarea de renaștere a conștiinței pangermane de către naziști, nu doar în Austria și Cehoslovacia, ci și, într-o măsură mai mică, în Olanda și Danemarca, în Elveția și Belgia.

Însă, în același timp în care frontierele lingvistice germane erau împinse înapoi spre Rin și în timp ce populațiile cu cel mai autentic sânge german se transformau în elvețieni, francezi și olandezi, limba și cultura germană se răspândeau rapid spre est, iar populațiile primitive non-germane din Europa de Nord-Est învățau să se considere germani. Colonizarea germană spre est a fost opera Cavalerilor Teutoni care au cucerit și au făcut prozelitism triburile slave și finlandeze la est de Elba și mai târziu dincolo de Oder, și a orașelor hanseatice germane care erau angajate în fondarea de centre comerciale de-a lungul întregii coaste a Mării Baltice. În cele din urmă, progresul german în această direcție a fost frânat de puterea militară a Poloniei și de rivalitatea statelor scandinave și, bineînțeles, mai târziu, de apariția Rusiei ca mare putere la începutul secolului al XX-lea.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Secolul al XVIII-lea. Dar a fost o mare realizare, mai ales dacă se ține cont de faptul că această inițiativă a fost împinsă până la capăt între secolele al XIII-lea și al XV-lea, când inspirația centrală germană era slabă și, în multe momente, inexistentă. Rolul orașelor hanseatice și al Cavalerilor Teutoni în Marea Baltică a corespuns în mare măsură cu cel al Republicilor Italiene și al Ordinelor Cavalere Latine în Mediterana, care au reușit să mențină o politică italiană agresivă în Est într-o perioadă în care nu exista nicio putere centrală italiană.

În semi-eșecul romanului medieval „Drang nach Osten" se descoperă al doilea element al „complexului de frustrare", care stă la baza interpretării istoriei țării sale de către germanii moderni. Naziștii – în special cei din ceea ce am putea numi „școala prusacă", căreia îi aparțin generalul Goring și Herr Rosenberg – privesc constant spre o renaștere a pătrunderii și colonizării germane în teritoriile baltice, ca o compensație pentru limitarea aspirațiilor germane în Occident.

Cel mai important rezultat al „Drang nach Osten" medieval a fost fondarea statului prusac. Populația autohtonă a Prusiei era în mare parte de origine slavă și finlandeză - cele mai primitive semințiii din Europa de Nord - amestecată cu elementele războinice și nevoiașe care migraseră spre est din vechile sedii ale culturii germane. Prusacii au fost zdrobiți ca popor, ca urmare a două secole din cele mai sângeroase războaie din Evul Mediu.

Reforma din Germania — care ocupă istoria celei mai mari părți a secolelor al XVI-lea și al XVII-lea — poate fi considerată, în anumite aspecte, o mișcare în mare parte inconștientă a naționalismului german frustrat împotriva concepțiilor pangermane — romano-catolice despre Habsburgi. Reforma a culminat cu Războiul de Treizeci de Ani, care a ruinat Germania timp de aproape un secol după aceea și care a paralizat grav puterea Habsburgică. Recuperarea puterii turcești, demonstrată în asediul Vienei din 1683, a fost unul dintre rezultatele slăbirii Habsburgilor, iar Războiul de Treizeci de Ani a avut probabil ca rezultat prelungirea dominației turcești în Europa de Sud-Est pentru mai mult de două secole.

Ascensiunea monarhiei franceze a reprezentat o amenințare serioasă și durabilă la adresa consolidării oricărui tip de unitate germană. Francisc I a colaborat cu turcii împotriva Habsburgilor, iar familia Valois a fost cea care a început să joace pentru o baricadă poloneză împotriva Germaniei în Est. În secolul următor, Richelieu a fost cel care a mutat cu adevărat pionii germani în timpul Războiului de Treizeci de Ani. Rezultatul politicii sale a fost lăsarea Germaniei la mila monarhiei burbonice timp de un secol, până când apariția Prusiei sub Frederic cel Mare a introdus o forță complet nouă în politica germană.

Odată cu apariția lui Frederic cel Mare ne apropiem de faza modernă a istoriei germane - și de acea luptă dintre Hohenzollern și Habsburg, dintre Prusia protestantă, pe jumătate germană, care aspiră să fie germană, și Austria germană, care aspiră să fie non-germană și - în limite dinastice - paneuropeană, care a fost una dintre cauzele principale, chiar dacă indirecte, ale ultimului război. Reforma fusese, în anumite limite germane, o mișcare pangermană și se poate considera, de asemenea, că a reprezentat o reacție împotriva stării de înapoiere economică în care căzuse Germania ca urmare a schimbării rutelor comerciale în timpul secolului al XV-lea. Wallenstein, fără îndoială cel mai mare german al secolului său, avea idei largi, chiar dacă vagi, despre unitatea pangermană și și-a găsit moartea ca urmare a intrigilor pe care le-a purtat cu prinții nord-germani împotriva intereselor Casei de Habsburg. Frederic cel Mare a contestat serios hegemonia habsburgică în Europa Centrală și a profitat de slăbiciunea Franței în perioada prerevoluționară pentru a dărâma baricada poloneză împotriva Prusiei în Est. Războaiele napoleoniene nu au fost decât un interludiu neplăcut în rivalitatea ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

între cele două puteri germanice. Rezultatele lor au fost de a consolida substanțial poziția prusacă, deoarece au slăbit casele princiare independente din Germania și au permis Prusiei, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, să forțeze statele minore să intre în uniuni vamale. Frederic cel Mare cucerise Silezia. Participarea forțată a succesorilor săi la blocada continentală din timpul războaielor napoleoniene a pus bazele industriilor manufacturiere germane, care au fost înființate pentru a acoperi golul lăsat de excluderea mărfurilor britanice. Uniunile vamale au unit cu Prusia vechile orașe hanseatice, iar o Germanie de Nord modernizată s-a confruntat cu un Imperiu Austriac, care era de fapt o supraviețuire a Renașterii.

În 1866, Austria fusese izgonită din Confederația Germană și încetase să mai fie o putere germană. Cam în aceeași perioadă, ea fusese izgonită din Italia, pe care o dominase cu adevărat până după prima jumătate a secolului al XIX-lea, și încetase acum să mai fie o putere italiană. Dar aici se poate observa uimitoarea flexibilitate politică a dinastiei Habsburgice.
În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Austria a avut tendința rapidă de a deveni o putere slavă, conducând o minoritate de supuși germani care se întâmpla să trăiască în Austria și Boemia. Este posibil ca Austria să fi supraviețuit ca o Confederație Maghiaro-Slavă dacă Francisc Iosif ar fi murit mai devreme și Francisc Ferdinand ar fi trăit mai mult. Dar bătrânul împărat, așa cum i-a spus regelui Eduard, „nu putea uita niciodată că era un prinț german”.

În cei douăzeci de ani care au precedat războiul, în Austria s-a dezvoltat o puternică mișcare pangermană, condusă de Karl Leuger - popularul primar al Vienei - care dorea cu adevărat sfârșitul Imperiului și Monarhiei Habsburgice și unirea părților germane ale Imperiului în cadrul Germaniei Mari. Dacă s-ar fi realizat fie soluția pangermană, fie soluția „federală” (slavă) a arhiducelui Francisc Ferdinand, istoria Europei ar fi putut primi un impuls destul de diferit. Dar Hohenzoliernii au succedat, de fapt, în rolul Hohenstaufenilor și Habsburgilor. Aceștia din urmă fuseseră practic manevrați în poziția de prinți vasali, iar odată cu dezvoltarea politicii Triplei Alianțe, Hohenzollernii au dat doar o nouă forță și o nouă directivă politicii paneuropene a Împăraților Imperiului Roman.

Adolf Hitler a crescut în atmosfera propagandei pangermane din Viena antebelică, iar în scrierile sale de după război denunță cu amărăciune ceea ce consideră a fi politici antigermane, pur dinastice și capitalist-monopoliste pe care le atribuia Hohenzollernilor. De asemenea, s-a opus politicii de expansiune colonială inițiată de Hohenzollerni și la care politicienii naționaliști mai în vârstă, precum Hugenburg și Schacht, încă aderă. Prin urmare, este necesar să ținem cont de aceste două tendințe importante care guvernează politica național-socialistă în acțiune. În primul rând, politica nazistă este în esență națională, deoarece este o reacție la dezastruoasa politică paneuropeană a Habsburgilor și Hohenzollernilor. În spiritul lui Bismarck, care a proclamat că „întreaga chestiune orientală nu valorează cât oasele unui singur grenadier pomeranian”, ea repudie orice ambiție de a aduce teritorii non-germane sub stăpânire germană. Pe de altă parte, aceasta reprezintă o provocare pentru sistemul statal stabilit al Europei atunci când subliniază necesitatea aducerii tuturor teritoriilor locuite de populații vorbitoare de limbă germană în structura „Drittes Reich”.

Privite superficial, revendicările pangermaniste ale idealiștilor naziști par incompatibile cu menținerea păcii în Europa. Însă ceea ce pare să urmărească în mod fundamental domnul Hitler este recunoașterea faptului că Germania trebuie considerată nu doar ca un egal printre Marile Puteri, ci și că aceste Puteri trebuie să permită o expansiune legitimă a Germaniei și, dacă este necesar, să găsească căile pe care aceasta se poate extinde. Acolo

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Nu este nimic deosebit de imoral într-o politică teritorială germană ambițioasă. În ultimii cincisprezece ani, ne-am trezit tolerând politica continentală exclusivistă și intransigentă a democrației franceze, iar Liga Națiunilor a fost folosită în mare măsură pentru a favoriza dezvoltarea unui nou grup slav în Europa de Est. Este necesar să ne amintim că frontierele europene au fost întotdeauna extrem de fluide și nu există nicio justificare istorică pentru a le considera ca având un caracter deosebit de permanent în momentul actual al istoriei europene.

În Europa de Est, grupul slav - Polonia, cehii și slavii balcanici, spre deosebire de ruși - trebuie considerat un element destul de permanent în istoria europeană. Atât Polonia, cât și Boemia au fost state mai vechi decât Prusia. Pe de altă parte, Rusia este un fenomen relativ recent, care a apărut ca putere europeană abia la începutul secolului al XVIII-lea. A fost opera a doi mari conducători - Petru cel Mare și Ecaterina cea Mare. Ultimul război a văzut opera Ecaterinei anulată, iar frontiera rusă împinsă în spatele mlaștinilor Pripet. Bolșevicii au făcut mult pentru a submina atât baza culturală, cât și cea națională a fostului Imperiu Rus. Instituții și idei stabile au fost distruse, iar numeroasele popoare care alcătuiesc Uniunea Sovietică dezvoltă tendințe dezintegratoare într-un ritm care, în general, nu este realizat. Rusia devine un Țară a Nimănui politic - un fapt care pare a fi foarte apreciat de japonezii din extremitatea estică.

În acest context, recentul Pact germano-polonez capătă semnificație și indică posibilitatea unei orientări complet noi în politica baltică. Atât Germania, cât și Polonia au nevoie de ceea ce poate fi definit ca spațiu pentru „expansiunea țărănească”. Herr Hitler și alți exponenți ai ideologiei naziste, precum Darre și Rosenberg, au subliniat că ceea ce își propune Germania nazistă sunt teritorii goale unde țăranul german să-și poată cultiva pământul și unde comunitățile germane să-și poată construi viața ca parte integrantă a Germaniei. Este o concepție complet diferită de „imperialismul colonial” al Hohenzollernilor și al naționaliștilor conservatori moderni precum Schacht și Hugenburg. Acum, un război câștigat împotriva Poloniei nu ar rezolva problema germană a „expansiunii țărănești”, deoarece Polonia însăși este dens populată și are o populație în creștere. Dar ambele țări au ambiții în Est, care au fost frânate în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea de intervenția suedeză și de ascensiunea Imperiului Romanov. Recent, le-a fost reamintită posibilitatea acestor ambiții atunci când germanii au ocupat provinciile baltice în timpul războiului și când polonezii au ocupat Ucraina în 1920.

Naționaliștii ucraineni, care doresc separarea de Rusia, au legături foarte importante cu Berlinul și Varșovia și este posibil ca aceste elemente să fie esențiale în formularea bazei unei politici comune germano-poloneze în Europa „depărtată”. Orice perspectivă de război este în mod natural tulburătoare, dar ar părea evident că cea mai directă modalitate de a face inevitabil un război viitor în Europa de Vest este de a ignora nu numai aspirațiile germane, ci și nevoile germane. Iar o eliberare a energiilor germane către Est pare infinit preferabilă unui „blocaj” de-a lungul Rinului și în Austria - care este singura alternativă finală.

În Germania nazistă există remarcabil de puține sentimente ostile față de Marea Britanie și nici nu pare să existe vreo tendință de a îndrepta propaganda oficială împotriva Marii Britanii, în ciuda atitudinii extrem de provocatoare adoptate de anumite sectoare ale presei din această țară - și, de asemenea, de anumite grupuri politice de când naziștii au ajuns la putere. Există, desigur, o mișcare de agitație pentru restituirea coloniilor africane Germaniei, dar inspirația acestei agitații provine în mare parte din cercurile naționaliste conservatoare, acum neimportante. Opiniile pot diferi în ceea ce privește valoarea acestor colonii particulare, fie pentru noi, fie pentru germani, dar însuși domnul Hitler își declară disprețul față de „imperialismul colonial” care inspiră grupurile naționaliste.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Cu siguranță, o politică bazată pe „capitalismul de export” – și aceasta este politica care cere colonii – este contrară teoriei economice a „statului autarhic” și se poate spune cu siguranță că naziștii – cel puțin în faza actuală – nu doresc să reintre în câmpul african. Întregul accent al propagandei lor se pune pe restaurarea vieții țărănești ca bază a statului autarhic și pe nevoia de teritorii suplimentare adiacente geografic Germaniei, unde comunitățile țărănești germane se pot răspândi și dezvolta acea viață corporativă germană în care naziștii văd începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Dacă o astfel de politică îi aduce în conflict cu puteri și cu interese care nu sunt interese britanice, nu este deloc treaba Marii Britanii să intre într-o cruciadă pentru a menține imunitatea față de cea mai corupătoare tiranie care a pângărit vreodată istoria rasei umane.

---

[1] Cu excepția, poate, a scurtei domnii a împăratului Iosif al II-lea.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Social-democrația în declin
de John Beckett

O O analiză a rezultatelor alegerilor parțiale de la ultimele alegeri generale arată că Partidul Laburist și-a mărit media sondajelor față de cea din 1929 cu aproape 15%. În 1929, a obținut 289 de locuri și, susținută de cinci membri independenți, avea o forță de lobby de 294. Treisprezece victorii în plus i-ar fi dat putere. Pe baza cifrelor din 1929, o rată de creștere a sondajelor egală cu cea din alegerile parțiale ar fi suficientă pentru a oferi partidului o majoritate parlamentară clară. În absența oricărei mari înclinații către fascism în prima sa competiție electorală, se poate deduce în mod concludent că nu există niciun alt factor care să poată evita o astfel de ordine a evenimentelor. Va avea loc oscilația regulată a pendulului, iar cele două părți ale Camerei se vor schimba ca echipele de fotbal la pauză.

Nimic nu ar fi mai amuzant, dacă nu ar fi tragic, decât să studiem diversele opinii exprimate de „liderii noștri naționali” și de presă cu privire la cursul probabil atunci când Parlamentul va fi controlat de laburiști. Acestea merg de la viziuni ale Marii Britanii pe ruta complet roșie, cu Sir Stafford ca șofer, până la confortul blând al domnului Greenwood și al Dr. Dalton, care ne zugrăvesc o imagine a Marii Britanii neschimbată, cu excepția prosperității, cu o bancă din față formată din supraoameni incredibil de „gentlemani” care cresc chiria din Mayfair la fel de constant pe cât netezesc mahalalele de pe fața frumoasă a țării noastre.

Tragedie măreață, ruină roșie și eficiență benefică sunt toate prezise pe rând. Este uimitor că niciunul dintre profeți nu și-a făcut osteneala să examineze cu atenție principiile social-democrației pe care se bazează Partidul Laburist și soarta acestor principii (sau lipsa principiilor) în fiecare țară în care au fost testate. Acest studiu, ajutat de o analiză a istoriei trecute a Partidului Laburist și de o examinare imparțială a caracterului și a rezultatelor liderilor săi, indică inevitabil concluzii mai puțin dramatice, dar mult mai terifiante decât oricare dintre cele pe care le-am luat deja în considerare.

Scopul meu este să susțin că un guvern laburist nu înseamnă nici revoluție, nici evoluție. Înseamnă un guvern fără coloană vertebrală, condus de niște nimicuri, fără principii călăuzitoare; înseamnă derivă fără direcție într-un haos de nesinceritățisuperficiale; înseamnă alarmă inarticulată în mijlocul insecurității economice și al panicii financiare amplificate de miniștri nervoși și lipsiți de experiență.

Fără a aduce beneficii celui mai slab, ne putem baza pe Partidul Laburist pentru a-l lătra și a-l alarma pe cel mai de sus. Rezultatul nu va fi o catastrofă bruscă care să poată fi ușor de gestionat, ci o subminare a vitalității națiunii și o accelerare a decăderii la o asemenea viteză încât poate fi imposibil să se pună capăt. Teoria social-democrației este, într-adevăr, epitomizată în propria apologie oficială a Partidului Laburist pentru anul 1933: „Poate că am fost ineficienți; dar am fost pe drumul cel bun tot timpul.”

În fața condițiilor economice modificate, generate de enormul avans al puterii productive datorită mașinilor și științei moderne, cele trei idei fundamentale - fascism, comunism și social-democrație - au luptat pentru supremație în mintea lumii civilizate încă din 1918.

La prima vedere, social-democrația este cea mai atractivă. Comunismul cere imposibilul

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

frământări și sacrificii pentru a obține rezultate extrem de controversate. Fascismul face un mare apel către latura superioară, abnegativă a ființelor umane. Omul obișnuit este leneș și autoindulgent. Nu vrea să muncească și să accepte disciplină; mai presus de toate, nu vrea să fie nevoit să gândească și să facă sacrificii în beneficiul rasei. Social-democrația promite plăcere fără durere, idealism fără efort, prosperitate și dreptate fără planificare. Nu s-a putut inventa o formă mai eficientă de prostie pentru mase și nu este de mirare că în Rusia, Italia și Germania, unde s-a simțit întreaga forță a viscolului provocat de război, aceste națiuni s-au îndreptat către social-democrați pentru salvare.

Spațiul nu permite o examinare prelungită, cu citate, a eșecului social-democrației în aceste țări. Nu numai că nu a reușit să realizeze transformarea pașnică de la capitalismul prădător la socialism, așa cum promisese, dar nu a reușit nici cea mai mică frână împotriva tâlharului, cu care, în Germania cel puțin, a format o alianță rapidă și fermă. În toate cele trei țări, muncitorii s-au trezit mult mai prost decât înainte ca social-democrația să ajungă la putere, iar în toate cele trei țări lecția s-a dovedit suficientă pentru ca aceștia să întoarcă spatele unor astfel de forme de democrație și să se străduiască să-și recâștige prestigiul și eficiența sub o conducere națională. Rusia, țara mai puțin avansată, a adoptat o formă de comunism care acum dispare rapid, în timp ce Italia și Germania, cu un standard de civilizație mai ridicat, s-au orientat spre fascism pentru salvare.

O examinare foarte superficială a teoriei social-democrate este suficientă pentru a arăta că ceea ce
Ceea ce s-a întâmplat în aceste trei țări a fost inevitabil și trebuie să se întâmple oriunde este încercată politica sa.

Social-democratul este raționalizatorul demagogiei, în timp ce partidul său este invariabil plin de grupuri electorale, iar locurile sale înalte sunt pline de oameni care s-ar putea să nu aibă nimic care să-i recomande în afară de puterea unui discurs superficial. Cele mai înalte funcții ale sale sunt deschise demagogului și numai lui. Așa cum principiile sale sunt vagi, iar cele ale adversarilor săi sunt clare, tot așa liderilor săi le lipsește fanatismul comunistului sau severitatea fascistului. Obțineți puterea prin vot - nu puterea de a face lucruri, ci puterea de a prelua funcții. Promiteți-le bogaților și săracilor deopotrivă că le veți fi prieten. Desființați mahalalele și luați masa cu proprietarul de mahalale. Măriți salariile, dar dați titluri angajatorului rău.
Naționalizați băncile, dar ascultați de bancher. Învingeți capitalul internațional cu un sărut de bun venit.
Reduceți armamentul în timp ce vă amestecați în afacerile oricărei alte țări. Acestea sunt câteva dintre sloganurile cele mai potrivite pentru candidații laburiști. Nu este surprinzător că, într-o lume a realității sumbre, acest amestec de oportunism, idealism și slăbiciune pură de caracter s-a prăbușit ori de câte ori i s-a asumat responsabilitatea.

O examinare a istoriei Partidului Laburist arată cât de precis sunt îndeplinite aceste tendințe în practică; și, ținând cont de stadiul mai avansat de decădere din țările continentale citate, nimic nu este mai frapant decât să comparăm istoria lor recentă cu propriile noastre experiențe. Dificultățile sociale și economice au condus la o recunoaștere pe scară largă a necesității unei schimbări în structura națiunii. Calea aparent ușoară a social-democrației a fost încercată; au urmat haosul și corupția; și a trebuit să se invoce conducerea, numită în mod eronat dictatură.

Un studiu al Partidului nostru Laburist arată exact aceleași tendințe ca și partidele social-democrate menționate deja. Poate cel mai optimist susținător al său să susțină cu adevărat că în ansamblul convingerilor și politicii partidului există două note consecvente? Chiar dacă nu am avea înregistrarea mandatelor lor anterioare pentru a dovedi acest lucru, discursurile liderilor lor și rubricile din Daily Herald conțin toate inconsecvențele posibile. Liga Socialistă și cel mai calm lider sindical sunt uniți în dorința lor de victorie electorală, dar este imposibil să găsim unul ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

un singur punct de unitate în planurile lor de guvernare odată ce victoria a fost obținută. Participați la orice întâlnire laburistă unde există mai mult de un vorbitor și, dacă oratorii depășesc aspirațiile nobile și trec la o politică practică, cele mai izbitoare diferențe vor apărea imediat.

Primul Partid Laburist Parlamentar cu adevărat mare a fost readus în forță în 1922. Niciodată, nici măcar în „Parlamentul cu diverse lucruri” din 1906, o asemenea colecție ciudată de excentricități nu a ajuns la Westminster. Nu s-ar putea oferi o descriere mai bună a acestora decât cea oferită de Scanlon în lucrarea sa „Declinul și prăbușirea Partidului Laburist”: —

„Politica, însă, la fel ca adversitatea, face tovarăși ciudați, dar putem spune cu siguranță că niciodată cele mai grave forme de adversitate nu au reușit să aducă laolaltă tipuri atât de ciudate și diverse, încât s-au trezit înghesuite una lângă alta în patul nostru laburist în Parlamentul din 1922. Toți cei care aveau o nemulțumire se alăturau . . . Partidului Laburist, crezând că acesta exista exclusiv pentru a îndrepta nedreptățile individuale; iar când orice persoană bogată se alătura Partidului, simțea imediat că ar trebui adoptată în Parlament, astfel încât nemulțumirea să poată fi soluționată în mod corespunzător... amintiți-vă de domnul Egerton Wake, organizatorul național Eu laburist, a cărui sarcină era să plaseze candidați, spunând că cea mai mare suferință a Partidului era o supradoză de generali nemulțumiți.”

În total, câteva specimene ciudate și-au găsit drumul în Partidul Laburist... fiecare avea o idee fixă: unele se concentrau pe caii sleiți, altele pe minoritățile oprimate, cu condiția ca minoritățile să nu fie prea aproape. Existau generali care fuseseră trecuți cu vederea în război și doreau ca întregul sistem de promovare să fie modificat. Alții (nu generalii) erau dispuși să-și dedice timpul și energia pentru a se asigura că ziua de Sabat era sfântă; alții puteau privi cu seninătate condițiile dure aplicate șomerilor, dar ar fi distrus de bunăvoie Partidul dacă ar fi propus să adauge un singur club muncitoresc pe listă. Existau alții care credeau că întâlnirile de grup pentru mijlocirea zilnică la Dumnezeu ar rezolva problema sărăciei și existau alții fără opinii decise despre nimic.

În 1906, când unii dintre parlamentarii laburiști au insinuat lumii marile probleme cărora sperau să le dedice viața parlamentară, domnul Bernard Shaw și-a cerut scuze universului pentru că a fost mereu asociat cu ei. Nu există nicio înregistrare a ceea ce a spus în 1922.

Mai puțin de un an mai târziu, această adunare pestriță a devenit guvernul oficial al țării.
După câteva luni de mandat, acesta a fost demis sumar de către țară. Cinci ani de mandat al domnului...
Baldwin a pregătit mentalitatea națională pentru orice alternativă, iar în 1929, un guvern laburist, la doar câțiva pași de majoritate și aproape întotdeauna cu o majoritate fizică reală în incinta Camerei, a condus cu disconfort și ignominie timp de doi ani și jumătate, până când criza din 1931 a adus dispariția lor electorală temporară.

În Rusia, Kerenski a sfătuit prudență până în momentul în care a fugit din fața unei națiuni indignate și dezamăgite, care se îndreptase către bolșevici pentru conducerea pe care nu avusese niciodată curajul să o arate. În Italia, social-democrații au ocupat fabricile și, neavând planuri de a le conduce, s-au lăsat cu umilință conduși și distruși de fasciști, care le-au dat italienilor planuri în loc de discursuri și acțiuni în loc de intrigi. În Germania, socialiștii aveau toată puterea în mâinile lor în 1919, dar au alergat îngroziți la Junkeri pentru ajutor; timp de doisprezece ani s-au strâmbat în spatele Constituției de la Weimar; iar în 1933, aproape fără niciun behăit de protest, i-au făcut loc lui Hitler și conducerii disciplinate a Trupelor de Asalt.

Nu este surprinzător că găsim un fost deputat socialist englez care scrie că social-democrația depinde pentru existența sa de atingerea niciodată a puterii. Acest articol începea cu un avertisment că

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Partidul Laburist trebuie, dacă cifrele alegerilor parțiale contează ceva, să obțină din nou funcții la următoarele alegeri. Cititorul s-ar putea întreba pe bună dreptate cum, având în vedere faptele menționate anterior, este posibil ca milioane de alegători să voteze din nou laburiștii. Răspunsul constă în scuza înșelătoare oferită de fiecare platformă laburistă: — „Nu am avut niciodată o majoritate.”

Oricât de uimitor ar părea, marea majoritate a electoratului pare să creadă cu adevărat că, dacă în 1929 ar fi fost întorși în funcție încă douăzeci de lideri sindicali sau intelectuali din clasa de mijloc , guvernul laburist ar fi reușit să îndeplinească numeroasele și variatele promisiuni utopice pe care le făcuse în timpul campaniei electorale. Nu pretind să înțeleg cum explică absența unei majorități pentru muncitori introducerea și impunerea prin Camera Comunelor - adesea împotriva unor voturi liberale și conservatoare - a unei legislații categoric anti-clasa muncitoare, cum ar fi Legea Anomaliilor și Legea Minelor de Cărbune. Cum predicarea urii de clasă și mobilizarea maselor pentru a distruge capitalismul s-ar putea transforma într-un snobism rampant și o supunere târâtoare față de City-ul Londrei, deoarece există 294 de parlamentari în loc de 307, este un mister care nu este niciodată explicat.

Indiferent ce ar fi în neregulă cu Partidul Laburist, acesta a mers mult în rezolvarea problemei confruntării cu întrebări incomode. A descoperit că cea mai bună cale este să le întoarcă spatele. Explicațiile cedează locul denunțării; expunerea se face prin fulminare; iar eșecul de a respecta promisiunile făcute în trecut pare a fi mai mult decât ascuns în ochii electoratului de o generozitate suplimentară în a face promisiuni pentru viitor.

Principala dovadă că Partidul Laburist nu poate guverna nu se găsește în eșecul său, demn de dispreț, așa cum a fost acesta în trecut, ci în psihologia conducerii sale și în credulitatea soldaților săi. Indulgența extraordinară arătată întotdeauna în Marea Britanie față de cei despre care se presupune că au ajuns în funcții înalte explică probabil modul ciudat în care cei aflați în poziția de a cunoaște adevărul lasă pretențiile onctuoase ale liderilor laburiști privind standarde neobișnuite de dreptate să treacă necontestate.

Domnul MacDonald, în calitate de lider al Guvernului Național, urmează astăzi exact aceeași politică ca atunci când era mult veneratul și iubitul lider al unui guvern laburist. Singura diferență este că acea politică are mai mult succes deoarece este înconjurat de oameni capabili, în loc de oameni ineficienți. Cu toate acestea, vedem lideri laburiști care erau mândri să-l urmeze înainte de 1931, acum defăimându-l și denunțându-l pentru exact aceleași metode pe care anterior, când le folosea, le denunțau pe alții pentru că se opuneau. Atât de scăzut este standardul de onestitate încât parlamentarii laburiști din trecut și din prezent, care obișnuiau să-i stea la ușă în speranța de a avea ocazia să o deschidă și să-i spună „Bună dimineața”, dau acum vina pe MacDonald, Thomas și Snowden pentru toate crimele din trecut. Într-o suflare, ei pretind că sunt un partid democrat; în următoarea spun că, într-un grup parlamentar de aproape 300 de oameni, trei bărbați au fost responsabili pentru ceea ce acum denunță drept conduită ticăloasă.

Un exemplu general al acestei propagande necinstite poate fi găsit în declarația făcută invariabil de platformele Partidului Laburist, cum că sunt singurul partid care publică un bilanț contabil, și în denunțarea partidelor mai vechi pentru corupție în vânzarea de onoruri și ascunderea surselor secrete de venit. Mulți dintre membri cred, fără îndoială, aceste afirmații atunci când le fac. Pe de altă parte, mulți trebuie să fie conștienți de faptul că, timp de mai mulți ani, liderii au primit cotizații private mari, care au fost folosite la discreția lor - cotizații care nu au fost niciodată luate în considerare în nicio declarație emisă vreodată. Partidul Laburist a denunțat întotdeauna pompa goală a titlurilor, dar o examinare a Listelor de Onoruri în timp ce era la putere nu sugerează nicio modificare a modului tradițional de compilare a acestor liste. ******Convertorul de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

O mare parte a conducerii laburiste este conștient ipocrită în aceste chestiuni, membrii de rând fiind atât de incredibil de creduli încât este dificil să nu susții că merită conducerea pe care o au.

Care va fi sfârșitul democrației? Începând prin studierea istoriei social-democrației în alte părți, examinarea noastră a Partidului Laburist din Marea Britanie trebuie să ne conducă la convingerea că, așa cum acesta prezintă fiecare caracteristică a mișcărilor continentale, progresul său trebuie să se dezvolte inevitabil pe aceleași linii. Se poate foarte bine ca acesta să fie altceva decât un gând încurajator. Dacă națiunea nu își revine în fire într-un timp foarte scurt și nu i se oferă o alternativă virilă și practică, virtuțile negative ale unui Partid Conservator copleșit de finanțe ne vor oferi cu siguranță o majoritate laburistă la Westminster. Conservatorii sunt obligați să mențină un guvern laburist în funcție timp de cel puțin douăsprezece luni. Electoratul nu și-ar da seama cât de rău era Partidul Laburist și nu ar uita cât de rău fusese conservatorismul în acea perioadă.

Prin urmare, devine de o importanță primordială ca fascismul să prezinte această alternativă fără alte întârzieri. Istoria tragică a altor țări nu ar trebui lăsată să se desfășoare aici. Acestea s-au orientat spre planificarea constructivă și conducerea autoritară ca ultimă resursă atunci când au fost aduse de reacția neconstructivă și de socialismul timid în pragul dezastrului.

Un guvern laburist care s-a angajat să îmbunătățească situația maselor va constata, odată ce ajunge în funcție, că dulapul este gol. Au apus vremurile când, din surplus, se puteau găsi câteva milioane pentru a răscumpăra muncitorii. Amărâți de eșecul total al guvernului laburist de a-i ajuta și inflamați de natura nechibzuită a propagandei lor, muncitorii se vor îndrepta spre revolte și comunism ca soluție. Alarmați de discursurile sălbatice rostite pentru obținerea funcțiilor publice, clasa investitorilor își va trage coarnele, cu rezultate dezastruoase pentru poziția noastră economică. Social-democrația se va confrunta cu problema sa istorică: — Cum să-și satisfacă susținătorii fără a-și ataca adversarii. Nu există nicio soluție în crezul socialist. În mai puțin de trei ani ne vom confrunta cu o criză reală, care va face ca cea din 1931 să pară o chestiune foarte măruntă.

Este posibil să credem că democrația, așa cum o cunoaștem în prezent, va supraviețui acestei derive constante spre dezastru? Fascismul trebuie să se străduiască să convingă națiunea de planurile sale acum, și nu atunci când dezastrul este asupra noastră.

Laburiștii nu pot guverna, iar dacă Statul Corporativ este amânat până când social-democrația își va fi cules recolta haosului, salvarea națiunii va consta în continuare în faptul că mințile oamenilor au fost pregătite și mișcarea Cămășilor Negre s-a consolidat.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Fascism și război de generalul-maior JFC Fuller

T. Perspectiva fascismului asupra războiului este una de bun simț, căci fascistul este un realist. Pentru el este inutil să abordeze problema războiului cu cuvinte și anateme, așa cum se întâmplă atât de des de către cei care au reușit să evite ultima variantă, deoarece emoționalismul este antiteza realismului. El este deschis să examineze problema așa cum un medic examinează un pacient, dar refuză să se lase distras de „glorie” pe de o parte sau de „oroare” pe de altă parte.

Dacă problema este rezolvabilă, va fi rezolvată științific, adică prin căutarea adevărului, menținerea lui o minte imparțială și care lucrează într-un mod ordonat. Isteria cu siguranță nu o va rezolva.

Studiind războiul din punct de vedere istoric și psihologic, fascistul ajunge la concluzia că în anumite circumstanțe războaiele sunt necesare, iar în altele nu. Prin urmare, el decide că circumstanțele sunt factorul principal, că acestea sunt cele care creează războaie și că, în consecință, războiul în sine nu este o boală, ci punctul culminant al unei stări de pace bolnavă. Nu este microbul, ci febra cauzată de microb. Fără această febră, pacientul ar putea muri cu ușurință de otrăvire internă, dar dacă temperatura sa crește peste un anumit punct, cu siguranță va ceda; în orice caz, este probabil să fie slăbit fizic atunci când boala sa se va termina. Nu febra ar trebui învinovățită, ci cauza ei. Prin urmare, fascistul spune: „Voi aborda această problemă cauzal și, până când cauza sau cauzele sale vor fi eliminate, voi ține la îndemână un stoc de instrumente chirurgicale și medicamente, marinele, armatele și flotele mele aeriene, pentru că nu văd niciun motiv să-mi pun încrederea în leacuri bazate pe credință și alte șarlatanii. Prin urmare, nu voi avea nimic de-a face cu vrăjitoria pacifistă care își pune încrederea în incantații, vrăji și pacte.” Din acest motiv, el refuză să se lase abătut de la mirosul căutării sale a adevărului prin dezarmare și alte astfel de distrageri, căci armele în sine nu pot crea războaie, la fel cum forcepsurile și bisturiele în sine nu pot crea boli.

„Prin urmare”, spune fascistul, „să examinăm pacea, căci în nemulțumirile legate de pace se vor descoperi cauzele războiului și, până când acestea nu vor fi eliminate, nu intenționez să-mi arunc instrumentele chirurgicale. De fapt, cu cât devin mai isterici susținătorii păcii, cu atât sunt mai sigur că războiul va reveni, de aceea voi avea grijă ca instrumentele și medicamentele mele să fie cele mai ușor de procurat.”

Apoi, fascistul se întoarce spre epoca în care trăim, căci din această epocă va apărea următorul război și, studiind-o imparțial, ajunge la concluzia că există astăzi două cauze majore ale războiului, și anume: suprapopularea și anarhia fiscal-economică. Acestea sunt cele care dau naștere cauzelor militare - necesitatea de a cuceri, de a teroriza și de a stabili frontiere inexpugnabile.

Pe prima dintre aceste două cauze majore o analizează în felul următor: Oricât de deplorabil și enervant ar fi, este un fapt că un om înfometat preferă să încalce legea furând mâncare decât să moară de foame. În fiecare țară civilizată și necivilizată, se convine că un om are dreptul să-și apere viața; atunci de ce ar trebui acest om să se sinucidă de foame când își poate păstra viața prin furt? Prin urmare, atunci când o țară devine suprapopulată, se confruntă cu două căi de atac: se poate sinucide într-un război civil sau poate ocupa un teritoriu vecin, ceea ce înseamnă război, dacă nu este locuită.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

de pacifiști intoxicați cu pacte. Acestea sunt fapte care nu pot fi contrazise. Având în vedere că Japonia este suprapopulată, este absurd ca Liga Națiunilor să se opună expansiunii japoneze. O cale mult mai înțeleaptă ar fi să se transporte anual în această țară câteva mii de tone de contraceptive.

Aceeași problemă ne confruntăm și în India: Carte Albă sau nu, dacă indienii continuă să se reproducă în ritmul actual, dacă expansiunea nu devine posibilă, înainte de sfârșitul acestui secol, India trebuie să explodeze. În 1921, populația sa era de 320 de milioane, iar în 1931, de 350 de milioane. În acest ritm de creștere, va fi de aproximativ 700 de milioane în anul 2001, și dacă Marie Stopes nu se pune pe treabă sau dacă fiecare tulpină de porumb nu crește câte două spice, un cataclism este sortit. Acesta este un fapt pe care nici condeiul, nici cuvintele pioase nu îl pot șterge; prin urmare, fascistul lucrează pe baza faptelor - este un realist.

Trecând la a doua dintre cele două cauze majore, fascistul se confruntă imediat cu ceea ce este proclamat a fi „naționalism economic", despre care atât de mulți presupun că este locuit de diavolul grevei. Niciodată vrăjit de cuvinte sau nume, examinând acest lucru, descoperă că ceea ce se înțelege de fapt, dar ceea ce în democrația liberală este o erezie să șoptești, este comerțul anarhic: Mergi cum vrei, fă ce poți, trișează, mituiește, caută, iar Diavolul să fie cel care o ia în urmă. Piețele și împrumuturile externe sunt o mare parte din acest război fără vărsare de sânge. Le voi examina pe scurt pe rând.

Întrucât astăzi toate națiunile produc mai mult decât pot achiziționa în cadrul sistemului financiar existent, producția mondială depășește cererea mondială. Prin urmare, piețele devin cauze de conflicte și zone de aruncare atât a nemulțumirilor, cât și a bunurilor. Întrucât, evident, este imposibil ca fiecare țară să vândă mai mult decât poate cumpăra, interesele private implică guvernele respective, iar guvernele își scutură săbiile pentru a se speria reciproc - zgomotele lor fiind insultele presei cotidiene. Lăcomia generează invidie, invidia pasiune și ură, apoi vine un incident care detonează emoțiile reprimate și izbucnește războiul. Cam același lucru se întâmplă și în lupta pentru materii prime.

O cauză și mai puternică este lupta dintre marile bănci centrale pentru controlul financiar. Dacă bunurile nu pot fi plătite cu bunuri, debitorul este obligat să accepte un împrumut și intră imediat în servitute financiară. După cum spune un scriitor despre finanțatorii internaționali: „Mai mult decât orice altă forță dezlănțuită în haosul lumii moderne, ei au dus la război." Odată ce sunt în strânsoarea lor, există doar două modalități de a ieși din ea: repudierea sau lupta. Întrucât prima înseamnă faliment și dezonoare, în mod normal se recurge la a doua.

Astfel se întâmplă că, din cauza lăcomiei și a emoționalității inerente democrațiilor de masă, armele nu sunt considerate instrumente chirurgicale, ci cămăși de forță ale nemulțumirilor naționale și internaționale. Prin intermediul lor, revoluțiile interne sunt constrânse, iar vecinii ostili sunt terorizați, nu pentru a susține dreptatea, ci pentru a menține lăcomia. Din nou, nu este decât un pas de la un zid tarifar la o frontieră fortificată, iar dacă o frontieră existentă este slabă, există toate motivele de a căuta o alta mai puternică. În trecut, se căutau frontiere defensive puternice pentru a asigura existența națională, acum se caută pentru a asigura camăta internațională.

Pe 11 iulie 1933, dl. Chamberlain a declarat în Camera Comunelor: „Noi înșine rămânem de părerea pe care am avut-o întotdeauna, și anume că principalele probleme de care suferă lumea astăzi sunt de origine internațională și că pot fi rezolvate doar prin acțiuni și acorduri internaționale." În ceea ce privește originea lor, el are dreptate, dar, deoarece Satana are o aversiune deosebită față de a-l alunga pe Satana, fascistul este mai mult decât îndoielnic în ceea ce privește leacul său. Acesta este motivul pentru care el nu crede în tratate de dezarmare, pacte de pace și forțe de poliție internaționale, despre care membrii Ligii Națiunilor sau susținătorii acesteia vorbesc pe dos și apoi pe dinafară.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Liga nu susține pacea, ci reprezintă status quo-ul: reprezintă un mit, inerția și nu o schimbare a realității. Lumea se mișcă și noi trebuie să ne mișcăm odată cu ea; nu poate exista oprire fără putregai, iar putregaiul naște război, căci putrezește civilizația. De exemplu, să examinăm problema Austriei, în prezent centrul putregaiului european: în 1918-1919, un mare imperiu a fost redus la un stat mic cu o capitală imensă; adică de la poziția de milionar la cea de sărac care încă nu-și plătește casa - Viena - o chirie de milionar. În 1931, Germania a sugerat o Uniune Vamală, iar Franța, simțind că era pe cale să fie torpilată, a decis imediat să torpileze această Uniune prin intermediul acelei arme de distrugere infailibile, Consiliul Ligii. Fiind în esență o chestiune economică, a fost trimisă spre decizie Curții Permanente de Justiție Internațională și întinsă pe suportul politic, troliile fiind acționate, printre altele, de Salvador, Cuba, Columbia și China - aflate atunci într-o stare de anarhie deschisă. Dacă Cuba sau Salvador ar fi votat invers, Uniunea ar fi devenit un fapt împlinit; întrucât niciuna dintre acestea nu s-a întâmplat, Uniunea a fost respinsă.

Este aceasta o acțiune sănătoasă sau o nebunie? Este aceasta calea de a integra lumea și de a instaura pacea perpetuă? Ar fi fost mai logic și mai onest dacă Liga ar fi proclamat: „Austria este o țară imposibilă, este săracul Europei și, dacă nu i se va permite această Uniune, trebuie să o păstrăm și să-i plătim un ajutor de stat de milioane de lire sterline în fiecare an." Chiar și atunci, ce drept ar fi avut Liga să presupună că austriecii - un popor mândru - voiau să trăiască într-un azil de bătrâni; căci tot ce își doreau era autodeterminarea și încă o doresc, dar nu sunt în stare să o obțină, deoarece sunt obligați să trăiască nu sub un guvern ales de ei înșiși, ci sub un despotism corupt.

De fapt, Austria este împiedicată să-și realizeze destinul legitim prin impunerea unei forțe internaționale de poliție clandestine - internaționala banilor, care nu are nevoie să cumpere mercenari străini; căci poate oricând angaja mercenari autohtoni. Tocmai acest tip de forță, ucigașul deznaționalizat al cărui unic stimulent sunt banii, este cea pe care Uniunea Ligii Națiunilor, Mișcarea Noua Commonwealth și capitalismul în decădere încearcă să o impună lumii. Dacă ar putea face acest lucru, mai devreme sau mai târziu rezultatul ar fi o revoluție cataclismică care s-ar sfârși cu un bolșevism mondial. Este acesta atunci scopul lor final?

Totuși, în ciuda acestei ticăloșii politice flagrante, ceea ce fascistul obiectează cel mai mult este atacul moral insidios lansat sub acoperirea unui nor de fum de platitudini pioase și ipocrizie isterică, împotriva a tot ceea ce este viril și spiritual în omenire. Onoarea, virtutea și credința în orice este mai nobil decât simpla viață trebuie supuse controlului juridic internațional. Dar este pacea sau menținerea păcii cu orice preț scopul vieții? Nu există nimic în această lume mai drag decât viața? Sunt oamenii doar animale? Împreună cu James Martineau, fascistul consideră că:

„Reverența pentru viața umană este dusă până la o idolatrie imorală atunci când este considerată mai sacră decât dreptatea și dreptul și când spectacolul sângelui devine mai oribil decât vederea tiraniilor pustiitoare și a ipocriziilor triumfătoare... nimic nu poate fi mai slab sau mai sinucigaș decât ca oamenii care sunt cetățeni ai unei comunități să anunțe că, la rândul lor, intenționează să prețuiască viața mai mult decât dreptatea. Și dacă va veni ziua în care națiunile se vor mulțumi să supună fiecare dispută, oricare ar fi originea ei, deciziei unei instanțe, s-ar putea să nu fie vorba de faptul că lumea a devenit mai bună, ci de faptul că oamenii au devenit mai josnici și mai josnici, pentru că nu mai există nimic ce le mai prețuiește decât viața."

A trăi este impulsul Naturii; dar a trăi drept – adică, în conformitate cu cele mai profunde convingeri ale noastre – este cu siguranță fundamentul oricărei moralități și religii. Poate un om care crede că reflectă voința lui Dumnezeu să-și supună credința spre judecată unui tribunal? „A trăi periculos" ar părea, prin urmare, un motto de viață mai nobil și mai drept decât

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

„Siguranța pe primul loc”, care, atunci când este aplicat inimii omului, nu poate atinge alt scop decât acela de a crea o rasă de eunuci despiritualizați.

Astfel se întâmplă ca în filosofia fascismului viața să fie privită ca un mijloc pentru atingerea unui scop și nu ca scopul în sine. Individul este muritor, dar Statul, nu doar masa indivizilor, ci ceea ce este nobil, inspirat și inspirator în istoria lor, în două cuvinte - spiritualitatea națională, este nemuritoare și infinit mai mare. Pentru aceasta trebuie să trăiască fiecare individ, nu doar pentru a o menține, ci pentru a o susține cu viața, gândurile și acțiunile sale. Este o luptă pentru ceea ce trebuie făcut și nu doar o marcare a timpului pe care l-a realizat. Dacă în acest spirit mai există ceva din activitatea mistrețului, lăudat fie cerul, nu există încă nimic din inerția porcului de fermă.

Datorită acestui dinamism, acestei virilități esențiale, fascismul susține pacea, cu toate acestea nu se teme de război, căci tot ce se teme este o viață inertă. Prin urmare, despre pace și război, crezul fascistului spune următoarele:

Scopul legitim al războiului este o pace mai perfectă; deoarece războiul este un instrument chirurgical.

Obiectul legitim al păcii este un om mai perfect; deoarece pacea este un instrument creator.

Iar scopul legitim al omului este o lume mai perfectă; deoarece omul este un instrument divin.

Cum transformă el acest crez în acțiune, căci fără activitate nu poate exista renaștere? Aceasta problemă pe care o voi investiga acum.

Istoria conflictelor poate fi împărțită în două mari categorii - revoluții interne și războaie externe; prima fertilizând-o pe a doua, iar a doua pe prima. Le voi examina acum pe rând.

Ceea ce spune fascistul este următorul lucru: nemulțumirea internațională nu este decât suma nenumăratelor nemulțumiri naționale. Dacă lumea este comparată cu o casă, atunci, deoarece cărămizile și mortarul ei sunt putrede, fundațiile ei se scufundă mereu, iar zidurile se prăbușesc. Prin urmare, prima problemă în stabilirea unei păci mondiale creative este ca fiecare națiune să-și pună ordine în propria casă; atâta timp cât națiunile se află într-o stare de putregai intern, imediat ce o criză devine iminentă, politicienii lor respectivi vor încerca să-și mențină autoritatea îndreptând nemulțumirea spre exterior, adică departe de casă și către afacerile externe. Aceasta este cea mai veche și mai sigură cale către război.

Un exemplu excelent în acest sens este Franța de după război. Sistemul ei de guvernare este complet corupt, așa că ce fac politicienii ei? Pentru a distrage atenția populară, ei proclamă vehement că Franța este în pericol și hipnotizează oamenii cu cuvântul „Securitate”. Dacă ar fi posibil să se asigure Franța împotriva oricărei forme de atac, ar fi politicienii francezi recunoscători? Nu, ar fi îngroziți, pentru că și-ar da seama că, întrucât oamenii nu ar avea atunci nimic de temut de un război străin, și-ar îndrepta atenția către reforma internă și revoluție. „Securitatea” nu este, de fapt, un scut ținut împotriva Germaniei, ci carapacea antiglonț sub care se târăsc familia Stavisky.

Deși în aproape fiecare țară cauza nemulțumirii este de origine economică, expresia ei, așa cum trebuie să fie, este morală. Sărăcia nu numai că creează lipsuri, ci și un sentiment de nedreptate. Faptul că într-o epocă a abundenței potențiale ar trebui să existe încă sărăcie reală și excesivă pare criminal, iar atunci când un guvern este considerat o adunare de gangsteri, omul suferind și gânditor ajunge să creadă în dreptul său de a-l răsturna. Aceasta este cauza fundamentală a tuturor revoluțiilor sociale. A ți se refuza o parte justă din producție din cauza unui sistem de distribuție învechit nu este altceva decât un jaf. Dacă un hoț intră în casa ta și îți amenință viața, ai dreptul să o protejezi.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

chiar și pe cheltuiala propriei averi. Omul disperat privește asasinatul politic dintr-un unghi similar și, odată ce își dă seama că finanțatorul este cel care îl folosește pe politician ca pe un cal de pază între el și ceea ce consideră a fi partea sa legitimă de avere, ne putem aștepta la prima recesiune care a avut loc vreodată în istoria bancherilor.

Fascistul spune: De ce să rezolvăm această problemă a anarhiei financiare prin anarhie socială? De ce să nu o rezolvăm în schimb prin reorganizare economică? Sărăcia și, în consecință, revoluția sunt create de o distribuție defectuoasă a bogăției, de un sistem financiar putred, de reduceri salariale, creșterea prețurilor și o scădere generală a nivelului de trai; de ce să nu organizăm atunci industriile naționale astfel încât să se poată controla, exprima și reforma? Acesta nu este socialism, în care statul controlează forța de muncă, căci controlul industriei sugerat aici este realizat de cei care creează și mențin forța de muncă. Este, de fapt, cea mai pură formă de democrație cooperatistă, pe care democrațiile politice nu au încercat niciodată să o realizeze. Fascistul intenționează să stabilească acest control prin intermediul statului corporativ. Industriile vor fi împărțite în grupuri autoguvernate, fiecare alegând o corporație industrială compusă din angajatori, muncitori și consumatori. Într-o astfel de organizație, lupta de clasă, grevele și lock-out-urile nu își pot găsi locul. În loc să lupte pentru creșterea salariilor, obiectivul va fi creșterea nivelului de trai pe măsură ce știința și industria sporesc puterile de producție. Ce înseamnă asta? Acea exploatare va fi înlocuită de organizare și se va crea un nou corp social.

Odată ce prosperitatea a fost stabilită, următorul pas este de a insufla spiritul unei noi vieți în praful economic. Așa cum omul este parțial fizic, parțial moral și parțial intelectual, tot așa este o societate de oameni parțial economică, parțial culturală și parțial politică. Rezultă, prin urmare, că, la fel ca în omul însuși, factorii economici ar trebui grupați în organe și membre; tot așa, factorii culturali ar trebui lăsați aproape în întregime indivizilor, iar cei politici ar trebui să dețină autoritate asupra întregului. Prin aceasta vreau să spun că principalele activități ale politicii vor consta în reglementarea relațiilor dintre indivizi și dintre grupuri și în dirijarea acelor organe și membre, serviciile naționale, pe care numai ei le pot controla.

Din aceasta putem deduce următoarele: că viața privată a indivizilor va fi cât mai liberă posibil; că prosperitatea grupurilor de muncitori va depinde de organizarea pe funcții și că guvernarea întregului va fi realizată de oameni cu o inteligență, cunoștințe și experiență deosebite. Cu alte cuvinte: viața culturală este individuală, cea economică este colectivă, iar cea politică este directivă și autoritară. Atunci când aceste trei grupuri de activități - autoexprimarea, exprimarea de grup și exprimarea națională - funcționează împreună, va rezulta cea mai înaltă economie a vieții culturale, economice și politice. Această economie este adevărata libertate, iar libertatea față de nemulțumire este fundamentul păcii naționale.

Mă voi îndrepta acum către a doua jumătate a problemei războiului, adică de la revoluțiile naționale la războaie străine, și aici constatăm din nou că pacea adevărată trebuie stabilită pe baze economice.

Care este această bază astăzi? Anarhia aurului, piatra de temelie a sistemelor monetare internaționale și naționale existente. Pentru a obține aur sau pentru a stabili monede de aur, națiunile trebuie să aibă balanțe comerciale „favorabile” active. Cei care reușesc să facă acest lucru pot fie să extragă aur de la națiuni cu solduri „nefavorabile”, fie să le oblige să împrumute diferența sub forma unui împrumut. După cum spune un autor pe această temă: „În loc să facă schimb de bunuri și servicii în avantajul lor reciproc, națiunile sunt obligate să lupte cu dinți și gheare pentru solduri «favorabile» - adică aur - sub sancțiunea de a se afla în poziția degradantă și mizerabilă de a fi amanetul concurenților lor de succes.” Aceasta este calea directă către război, deoarece, așa cum am subliniat deja, cu excepția repudierii, doar războiul poate aboli această servitute. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Evident, soluția acestei probleme constă în abandonarea aurului ca măsură a bogăției și bazarea monedei pe bogăția reală, nu pe o singură marfă care poate fi obținută, ci pe toate mărfurile cu o valoare de piață. Atunci exporturile vor trebui plătite prin importuri, altfel acestea vor deveni cadouri pentru națiunea care le primește. După cum spune autorul de mai sus: exporturile subvenționate de stat vor deveni atunci fără scop. Tarifele, în măsura în care exclud importurile, vor împiedica în aceeași măsură exporturile. Schimburile vor fi fixe imuabil, eliminând speculantul, iar teama de cămătar va fi înlăturată.

Nu pot intra aici în detalii despre cum ar trebui lichidată anarhia financiară existentă; dar este evident că în guvernele democratice, a căror putere depinde de interesele și prejudecățile finanțelor bazate pe standardul aur, soluția nu poate fi alta decât o catastrofă. Priviți la mecanismele existente în această țară, care ar fi chemate să realizeze o reformă atât de complexă.
Primul ministru trebuie să trimită problema Cabinetului, iar Cabinetul Partidului Parlamentar, iar dacă un guvern laburist va fi la putere, atunci Partidul Parlamentar trebuie să o trimită Congresului Sindicatelor și Conferinței Partidului Laburist, în timp ce în spatele tuturor acestor adunări grupuri de interese trag sforile.

Sub un guvern fascist, odată ce experții au examinat problema, prim-ministrul va spune „da” sau „nu”. Dacă este „da”, atunci măsura va deveni lege. Și dacă și alte națiuni sunt interesate, ceea ce este cu greu posibil dacă se află sub conducere fascistă, mecanismul decizional fiind același, devine posibil un acord rapid.

De acord, de dragul argumentului, că această cauză fundamentală a războiului este eliminată, rămânem cu ceea ce putem numi cauza biologică, și anume suprapopularea, pe care nicio reajustare economică nu o poate influența direct; deoarece aceasta se află în afara controlului guvernului.

În țările în care există un nivel de trai ridicat, această problemă se rezolvă automat printr-o scădere a ratei natalității. Dar în țările în care predomină un nivel scăzut, adică în țările în care civilizația industrială nu este pe deplin dezvoltată, timp de mulți ani se poate aștepta o creștere a ratei natalității. Întorcându-ne la statisticile mondiale, constatăm că, în timp ce în Europa de Vest creșterea populației este în scădere, în Europa de Est nu este, în timp ce în Rusia și în vaste zone ale Asiei există loc pentru sute de milioane de oameni în plus. Dacă Asia se va industrializa pe liniile care se stabilesc acum în Rusia, nu există nicio îndoială că aceste sute de milioane se vor naște și că va veni un moment în care suprapopularea va forța o expansiune spre vest. Ce înseamnă asta? Nimic mai puțin decât un război intercontinental între Asia și Europa. Pentru a se pregăti pentru acest război, națiunile europene trebuie să înceteze certurile lor intestine și să se unească, și nu se vor uni niciodată atâta timp cât nemulțumirile economice și financiare le separă. Dacă națiunile Europei de Est nu pot găsi în interiorul frontierelor lor loc pentru populațiile lor în creștere, atunci dintre cele două rele, cel mai mic este ca expansiunea lor să fie spre est și nu spre vest. O astfel de expansiune nu numai că se va desfășura pe linia celei mai mici rezistențe a populației, dar se va face și spre, și nu departe de, cea mai mare amenințare de război care este vreodată susceptibilă de a amenința civilizația occidentală.

Din această scurtă incursiune în posibilitățile viitoare, vedem, și cred că în mod concludent, că problema războiului nu poate fi rezolvată prin pacte de pace și convenții lungi. Este o problemă reală și activă, o parte din care poate fi rezolvată prin organizare, iar o parte poate fi protejată doar de o Europă unită și puternică din punct de vedere militar.

Întrucât este în mod evident imposibil, chiar și atunci când fascismul va câștiga puterea în această țară, ca acesta să controleze de unul singur destinele Europei, cea mai vitală problemă militară cu care ne confruntăm este securitatea și apărarea Imperiului nostru. Iată-ne pe propriul nostru teren și în anumite...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

limitele definite pot fi construite după cum dorim. Aceasta înseamnă leadership și acțiune.

Deoarece într-o țară civilizată baza materială a oricărei puteri militare este bogăția economică, prima problemă în securitatea imperială este dezvoltarea Imperiului. Se poate spune, totuși, că, întrucât Dominioanele sunt astăzi națiuni autonome și autoguvernate, este imposibil ca orice Guvern Intern, fascist sau altul, să îndeplinească această sarcină. Dacă se are în vedere constrângerea, atunci fascistul este de acord cu toată inima. Dar pentru el, constrângerea este complet inutilă, deoarece, fiind realist, el crede că, deoarece dezvoltarea va depinde de cooperare, la rândul ei, cooperarea trebuie să fie fondată pe interes propriu.

Nu are rost să vorbim deloc despre fraternitatea de sânge și despre legăturile tradiționale, deoarece acestea sunt fapte acceptate și nimeni nu se îndoiește de puterea lor obligatorie; în plus, ele se află în afara sferei materiale și, prin urmare, nu intră în chestiunea economică. Ceea ce este cu adevărat util este să sugerăm că un Imperiu autonom nu înseamnă doar un Imperiu mai prosper, ci și un Imperiu mai sigur, deoarece, în comuniunea națiunilor, va forma un instrument de pace atât de puternic, încât va interzice practic războiul. Pentru un Imperiu autonom, războaiele, altele decât cele provenite din suprapopulare, care sunt în afara controlului politic, sunt dăunătoare. Prin urmare, este în avantajul Imperiului ca pacea mondială să fie menținută. Prin urmare, este în avantajul său ca toate părțile sale să coopereze economic. Aceasta poate însemna o pierdere a investițiilor străine; dar în scurt timp, această pierdere va fi pe deplin compensată de o prosperitate tot mai mare.

A proteja această prosperitate ne aduce direct la problema apărării. Unde rezidă puterea de apărare? În primul rând, în Marina Britanică, deoarece, timp de mulți ani de acum înainte, Dominioanele nu vor fi în măsură să construiască și să întrețină flote de război puternice. În al doilea rând, în Forțele Aeriene și în Armată.

În ceea ce privește al treilea dintre aceste instrumente defensive, întrucât armatele moderne, adică mecanizate, sunt genul de care avem nevoie, aceeași problemă a costurilor se va prezenta Dominionilor ca și în cazul construcției flotelor moderne. Dar în ceea ce privește al doilea, Forțele Aeriene, o cu totul altă poveste se desfășoară, deoarece Dominionurile, care acoperă vaste suprafețe de teren, sunt zonele naturale de reproducere a aeronavelor civile, iar aeronavele civile sunt fundamentele puterii aeriene militare.

Prin urmare, problema se rezolvă după cum urmează: Marea Britanie trebuie să fie responsabilă în primul rând pentru apărarea sa aeriană internă, iar apoi responsabilă imperial pentru toate comunicațiile maritime și pentru întreținerea unei armate mecanizate, mici, dar puternice, care în război va opera pe linia unei brigăzi imperiale de pompieri. La rândul lor, Dominioanele trebuie să fie responsabile pentru propria apărare aeriană și, în consecință, să stabilească forțe aeriene puternice și eficiente.

Dacă există astfel de forțe, atunci problema se rezolvă într-una de cooperare, iar în soluționarea ei există doi factori principali, și anume: stabilirea unei rețele de terenuri de debarcare apărate, similare ca scop cu rețeaua noastră existentă de stații de cărbune apărate, și crearea unui Consiliu Aerian Imperial care să poată consilia națiunile Imperiului cu privire la apărarea aeriană și dezvoltarea puterii aeriene.

Totuși, dacă Imperiul nostru vrea să dăinuie, aceasta este cea mai vitală problemă a noastră, cea mai imediată este să ne reorganizăm și să ne reînarmăm Forțele de Luptă. Încă de la încheierea războiului, o succesiune de guverne înfrânte le-a adus la o stare de impotență. Standardul nostru naval, format din două puteri, a fost abandonat și astăzi ducem o lipsă periculoasă de crucișătoare, distrugătoare și submarine. În ceea ce privește această ultimă armă menționată, suntem acum la mila Franței. Armata noastră a fost redusă în dimensiuni și eficiență și, deși lipsa de carne de cai ne-a obligat parțial să motorizăm, o supraabundență de creiere arhaice a menținut în ea o masă atât de inutilă de...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

infanterie încât nu este altceva decât o forță de poliție extravagant de scumpă. Între timp, Forțele Aeriene Regale au coborât de pe primul loc pe locul șase în rândul forțelor aeriene ale lumii.

Fascistul nu va accepta nimic din toate acestea. Nu este preocupat de standardele de putere și de limitările emoționale. Este realist și spune: „Dacă se întâmplă să trăiesc, așa cum fac și trebuie să trăiesc, într-un lagăr minier din timpul goanei după aur, intenționez să port o armă la șold.”

Părerile sale sunt următoarele:

Avem zeci de mii de kilometri de rute maritime de protejat și, pentru a le apăra nu împotriva tuturor atacurilor, ci doar a celor mai probabile, avem nevoie de o Marină adecvată în toate privințele acestui scop.

Avem o armată din secolul al XIX-lea; în schimb, ar trebui să avem una din secolul al XX-lea. Nu o armată cântărită în tone de carne umană, ci măsurată în termeni de putere mecanică de lovire: puțini oameni și mai multe mașini, pentru că aceasta este o eră a mașinilor și nu o eră a mușchilor.

Vrem și vom avea o Forță Aeriană care să ne poată apăra fiind atât de puternică încât orice
Inamicul aflat în raza efectivă se va gândi de multe ori înainte de a ne ataca.

În cele din urmă, dorim un Minister al Apărării strategic, care să poată planifica și planifica cele trei Forțe Armate ca și cum acestea ar fi o singură forță armată. Adică, dorim o autocrație de apărare în timp de pace, deoarece știm că în război nimic altceva decât o autocrație nu va sau nu poate dirija strategia într-un mod hotărât.

Dacă alte națiuni ar proclama că aceasta este asigurarea noastră împotriva războiului și, în război, garanția victoriei noastre, sunt militariste, atunci să o facă. Deși nu tânjim după o cursă a înarmărilor, nu intenționăm ca data viitoare când vom fi atacați să ne aflăm într-o astfel de poziție încât să fim obligați să ne îndepărtăm în fugă de armamentul inamicului nostru. Preferăm să înfruntăm faptele deschis și direct, în loc să le ignorăm orbește.

Cred că am acoperit acum problemele mai importante cu care ne confruntăm în ceea ce privește războiul și pregătirea acestuia și am clarificat faptul că diferența dintre perspectiva fascistului și cea a majorității celorlalți oameni este că, în timp ce aceștia consideră războiul inevitabil sau prevenibil în orice circumstanțe, în funcție de condițiile de pace, el consideră războiul necesar sau inutil. De fapt, această diferență este identică cu cea care separă alchimistul de omul de știință.

Războiul este o realitate și trebuie tratat ca atare. Este de înțeles că, după ultimul război, oamenii s-au îndreptat spre idealism, fie și numai pentru o schimbare de atmosferă. De asemenea, este de înțeles că toate guvernele care se bazează pe opinia populară sunt, prin însăși natura lor, obligate să arunce petrol pe ape tulburi. Acestea sunt fapte care nu pot fi contrazise; totuși, asta nu înseamnă că sunt fapte care nu pot fi schimbate. Deși fascistul nu vrea război, deoarece războiul este o măsură a nemulțumirii legate de pace și, prin urmare, o măsură a eșecului guvernamental, el nu se grăbește la cealaltă extremă și nu își pune încrederea în hocus-pocus și legerdemain politic.

Mai mult, el nu crede că aceasta este o epocă războinică și este de părere că această convingere este dovedită de faptul că guvernele nu încetează niciodată să vorbească despre război. Cum se întâmplă asta? Deoarece există doar două mari categorii de probleme în viața națională: una este internă, iar cealaltă este externă - afacerile interne și afacerile externe. Dacă nu vrei ca oamenii să examineze prima, concentrează-ți atenția asupra celei de-a doua. Acest truc, comun oricărui vraci, este izvorul principal al politicii democratice.

El consideră că problema războiului este una științifică și nu una emoțională: descoperiți cauzele sale, izolați virusul și cultivați o antitoxină în locul bolboroselii și maxilarului. Ca și în prezent și

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

S-ar părea că, pentru o vreme, nimic în afara unui nivel de viață universal ridicat nu va elimina războaiele izvorâte din suprapopulare. Fascistul consideră că vor fi necesare forțe armate și că, în consecință, cele eficiente se vor dovedi mai utile și mai economice decât cele învechite. Deși o ființă umană este influențată de tradiții, iar tradițiile virile sunt de cea mai mare valoare în război, armele evident nu pot fi. Prin urmare, fascistul nu amestecă sentimentele cu ghiulele.

Deși o Europă unită este un ideal măreț, unul pe care fascistul îl salută și îl consideră posibil sub controlul fascist, deoarece toate guvernele vor interacționa apoi între ele printr-un sistem organizat, faptul suprem astăzi este că singura ligă reală a națiunilor din lume este Imperiul Britanic. Iată, așadar, adevăratul nostru punct de plecare pe drumul către o pace creativă. Un punct de plecare care acoperă aproximativ un sfert din glob și cuprinde un sfert din locuitorii săi. Pacea este în mâinile noastre dacă am înțelege-o într-un mod realist. Oare noi, ca națiune, după secole de trudă, vom devia acum de pe linia de marș și vom deveni o gloată de rătăciți? Fascistul răspunde „Nu”; de aceea, cuvântul său de ordine este „Înainte”.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Înainte în fascism de Oswald Mosley

Propaganda ASCIST este stabilită ca parte integrantă a vieții noastre naționale. Doi ani de muncă și sacrificiu au adus drept recompensă recunoașterea acestei mișcări de către popor ca o putere patriotică, revoluționară și inerent britanică.

Muncitorul britanic a fost în sfârșit capabil să-și identifice dragostea naturală pentru țară cu dorință dreaptă și necesară de îmbunătățire fundamentală a condițiilor sale.

Imperialistul care anterior nu se gândise la mizeria și lipsurile care asupreau milioane de oameni ai săi a fost pus în stare să înțeleagă că pentru șomaj și sărăcie nu pot exista nici scuze, nici atenuări în această eră științifică modernă.

Al treilea an de existență al Mișcării noastre a fost martorul unor victorii fără precedent în propagandă; dar cea mai mare realizare a sa a fost crearea unei organizații științifice și complet fiabile, fără de care nicio propagandă nu poate produce rezultate de valoare durabilă.

Structura organică a Mișcării în ansamblu cuprinde acum aproape 500 de formațiuni de district în curs de organizare în funcție de zona parlamentară, toate corelate și unificate de o organizare care se bazează pe activitatea Cămășilor Negre. Construcția acestei mașini complet de încredere este într-adevăr cu atât mai remarcabilă cu cât nu a absorbit atât de multă energie a Mișcării încât să afecteze propaganda. Dimpotrivă, a contribuit imens la succesul a două dintre cele mai mari operațiuni de propagandă din istoria britanică modernă. Acum faimoasa campanie „Mind Britain's Business” a stârnit opoziția poporului față de un război fără sens, într-o măsură care este din ce în ce mai apreciată pe zi ce trece, pe măsură ce politicienii se retrag de la atitudinea fantastică și bombastică pe care au adoptat-o atunci când, neștiind de puterea noastră propagandistică, au contemplat pentru prima dată utilizarea forței militare și navale într-o dispută care nu poate...

ne preocupă.

A doua mare operațiune va fi comemorată sub motto-ul „Fascism data viitoare”.

De-a lungul recentei campanii electorale, Mișcarea noastră a ținut întruniri la fel de numeroase ca oricare dintre vechile partide. Întrunirile noastre au fost în general pline până la refuz, ale lor au fost adesea aproape goale. Întrunirile noastre au fost, aproape fără excepție, pașnice și ordonate; ale lor au fost foarte frecvent caracterizate de scene de huliganism și violență care nu ar fi permise la nicio întrunire fascistă. În cele din urmă, noi am menținut libertatea de exprimare; ei au încercat să o nege și au pierdut-o și ei înșiși.

La întâlnirile noastre, un număr mare de recruți au fost înrolați în mijlocul luptei electorale.
Credeam că ar trebui să fim auziți cu interes; că nu ar trebui să fim reduși la tăcere de sub-oamenii orientali pe care îi cunoșteam; dar faptul că mase de oameni ar trebui să ni se alăture tocmai într-un moment în care am refuzat să nominalizăm candidați este cel mai mare omagiu care poate fi adus înțelepciunii de a ne abține de la competițiile electorale până când am putea ataca inamicul cu aparatura extrem de tehnică necesară, pe toată lungimea frontului său lovit și divizat.

Astfel, pe măsură ce anul 1935 se încheie, putem reflecta asupra succesului egal în propagandă și în organizare. Dacă nu putem fi niciodată fericiți până când sarcina noastră nu este îndeplinită, cu toții putem fi mândri de fiecare oră de muncă pe care am depus-o, de fiecare mic sacrificiu pe care l-am făcut pentru cauza care este de a
******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Salvați poporul nostru unind tot ceea ce este nobil în naționalism cu tot ceea ce este util în socialism.

În retrospectivă, trebuie, de asemenea, să recunoaștem că rezistența noastră la asaltul evreiesc a fost la fel de triumfătoare pe cât s-a dovedit a fi necesară. Deoarece evreii nu ar fi tolerat o mișcare britanică care să lucreze, să gândească și să simtă doar pentru Marea Britanie, pentru că ne-ar fi aruncat într-o luptă catastrofală cu un popor mare al cărui Conducător a salvat Europa de comunism, s-au trezit aruncați înapoi pe o defensivă în continuă scădere, deoarece au evocat în Marea Britanie un sentiment antisemit pentru care ei înșiși sunt singuri de vină. Putem reflecta cu mândrie că, dacă mișcarea noastră nu ar fi avut curajul de a contesta amenințarea finanțelor internaționale evreiești și a bolșevismului evreiesc, nu numai că nu ar fi reușit să justifice încrederea poporului: ar fi evitat testul crucial, din focul căruia a ieșit ca un lucru de oțel călit.

Ne bucurăm de încercări de acest fel, căci numai ele pot asigura că membrii noștri vor fi statornici, fideli și dispuși să se sacrifice într-o manifestare superbă a acelei înalte calități umane evocate de lupta fascistă, „puterea de a rezista”.

În anul care urmează, toate eforturile trebuie intensificate și fiecare record de succes trebuie doborât. Acum ne-am angajat să luptăm la următoarele alegeri; iar acest angajament va fi îndeplinit prin imensa muncă de a forma în câteva sute de circumscripții electorale organizații electorale superioare celor ale vechilor partide. Sarcina este dificilă; dar numărul membrilor noștri activi îi depășește considerabil pe cei ai oricăruia dintre vechile partide.

O turneu de trei săptămâni, încheiată chiar înainte de Crăciun, a dezvăluit atât un personal, cât și un spirit pe care nicio altă forță din Marea Britanie nu le poate imita. Ofițeri din fiecare district se adunau pentru conferințe zonale în fiecare seară și în multe după-amieze. Erau reprezentanți demni ai masculinității britanice caracteristice pe care o conduceau în localitățile lor respective. Și femeile ofițeri reprezentau puterea mereu crescândă a Mișcării noastre a adevăratei feminități britanice. Problemele locale de organizare și politică au fost examinate cu o atenție deosebită la detalii, imposibilă în cadrul conferințelor anuale scurte, vagi și banale ale vechilor partide. Planurile naționale pentru anul următor au fost discutate pe deplin și sincer și, pe tot parcursul țării, au fost primite cu un entuziasm încurajator și universal. Mai presus de toate, acel contact personal strâns și acea relație au fost menținute chiar și în marea creștere actuală a Mișcării, care a caracterizat atât de viu primele zile ale frăției fasciste.

Un nou an de forță fascistă se află în fața noastră. Mișcarea care a fost suficient de îndrăzneață să râdă de forța concertată a Finanțelor Internaționale Evreiești și de resursele de propagandă pe care le dispune; Mișcarea care a sfidat cu succes „puterea investită, Frontul Roșu și Rândurile Masate ale Reacției”, nu se mai poate mulțumi cu defensiva. După ce am depășit obstacolele uriașe puse în calea noastră, trebuie acum să lucrăm pentru propria noastră victorie. Amploarea și rapiditatea acestei cuceriri trebuie să depindă de eforturile neîncetate și hotărâte ale fiecărui membru.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Putere prin bucurie
de Dr. Robert Ley

T. Organizația național-socialistă „ Puterea prin Bucurie” a fost înființată la comanda Conducătorului nostru, Adolf Hitler. Într-o zi, m-a chemat și mi-a spus: „Vreau ca muncitorul german să aibă parte de suficiente recreere și vacanțe, astfel încât nervii națiunii să fie sănătoși; căci este imposibil să realizezi ceva, chiar și cu o abilitate de stat de cel mai mare geniu, dacă nervii națiunii sunt distruși.” A devenit datoria mea să îndeplinesc această poruncă a Conducătorului, iar în noiembrie 1933, „ Puterea prin Bucurie” a luat ființă. Mulți, chiar și printre cei mai intimi colaboratori ai mei, nu au înțeles ce urmăream și nici care era intenția Conducătorului. Mulți credeau că era vorba de a oferi un mijloc de a arunca praf în ochii muncitorului și de a-i deturna dorința legitimă de dreptate socială. Alții au văzut în aceasta un nou domeniu de activitate pentru crearea de noi funcții. Doar foarte puțini au recunoscut la acea vreme uriașa întreprindere care astăzi pulsează prin întreaga Germanie și se întinde deja în lume, mult dincolo de granițele propriei noastre țări. Pare un miracol când reflectezi cum o idee râsă de mulți, disprețuită de alții, insultată și acoperită de insulte de către adversari și privită chiar și de cei mai apropiați prieteni ai noștri doar cu anxietate și neîncredere, a cucerit în scurtul timp de puțin peste doi ani inimile oamenilor și a fost pusă în practică de către oameni înșiși.

Ca descriere a obiectului pe care îl avem în vedere, numele este absolut corect: Comunitatea Național-Socialistă - Putere prin Bucurie. Trebuie să luăm în considerare cu atenție semnificația fiecărui cuvânt în parte: Comunitatea Național-Socialistă. Comunitatea este fundamentul său și aici este încă o dată o expresie clară a faptului că numai comunitatea este capabilă și competentă să fie purtătoarea de bucurie. În aceasta, încă o dată noi, național-socialiștii, vedem clar că cultura și arta sunt legate de comunitatea de națiune și rasă și nu pot avea o existență izolată în vid. Putere prin Bucurie Am fost sfătuit să-i spun „După Muncă”. Dar nu am fost niciodată în favoarea imitației, preferând întotdeauna să văd dacă nu cumva ar fi posibil să creezi ceva singur.

„Dopolavoro”-ul tinerei Italie poate cu siguranță să arate rezultate mărețe; este, fără îndoială, o mare realizare. Dar nu coincide exact cu obiectivul pe care îl avem în vedere. Este o expresie neutră care nu transmite dorința noastră și nici ceea ce a poruncit Conducătorul. Conducătorul a spus: „Vreau să am o națiune puternică: asigurați-vă că ritmul muncii, pe care raționalizarea și întreaga cursă a evenimentelor l-au făcut oricum inutil, este contrabalansat de recreerea și vacanțele de care beneficiază acești oameni; și asigurați-vă că nervii oamenilor nu sunt distruși.” Porunca Conducătorului era să dea națiunii putere și, în același timp, a arătat cum trebuia obținută această putere: prin recreere, prin vacanțe, prin bucurie.

„Putere prin bucurie” este probabil cea mai scurtă și mai concisă expresie a întregului obiectiv al național-socialismului. Este întruchiparea unei perspective asupra vieții pe care național-socialismul a dat-o Germaniei; exprimă acea atitudine pozitivă față de viață care pulsează în noi și care înlocuiește negarea vieții care a dominat națiunea noastră în secolul trecut. Căci ceea ce am văzut în trecut în fiecare aspect al vieții, ceea ce a caracterizat toate partidele noastre dispărute, a fost negarea vieții!

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Noi, național-socialiștii, nu dorim să ne gândim la viață ca la o călătorie printr-o vale pământească a lacrimilor, ca la o pregătire constantă pentru un Dincolo mai bun. Vrem să facem viața - și în special viața celor mai săraci concetățeni ai noștri germani - cât mai frumoasă și luminoasă posibil. Credem că această viață a noastră este demnă de a fi trăită; și credem că Domnul Dumnezeul nostru nu a creat multitudinea vieții noastre pentru a o abandona din nou distrugerii și anihilării veșnice. Toți cei care cred că prin viața și faptele lor au o misiune sfântă de îndeplinit în această lume, toți cei care sunt plini de această credință, sunt în adâncul inimii lor național-socialiști.

De aceea avem nevoie de putere pentru luptă. Viața noastră nu este plină de bogățiile paradisului; pentru noi, principalul lucru este lupta. Viața este luptă, iar lupta este trăire. Nu cunoaștem niciun punct terminus unde unii, în lenevie veșnică, își așteaptă propria plăcere, iar alții sunt condamnați pentru totdeauna. În toată eternitatea, cunoaștem lupta doar ca expresie a credinței și a vieții noastre. Și pentru această luptă, căutăm să oferim poporului nostru o sursă constantă de putere nouă.
Munca este într-adevăr doar o altă expresie a luptei. Fiecare dintre compatrioții noștri, fie el muncitor sau țăran, artist, savant sau soldat, se află în fiecare moment în mijlocul acestei lupte pentru existența poporului său și a sa. Și, întrucât această luptă consumă nervi, substanță, omul are nevoie de mijloace pentru această luptă și, prin urmare, și de reaprovizionarea acestor mijloace și de reînnoirea forțelor sale. Prin urmare, recreerea și vacanțele sunt pentru noi o necesitate interioară.

Acum ceva timp, un mare student străin al economiei sociale m-a întrebat: „Care este atitudinea dumneavoastră față de problema concediilor? Veți stabili în Germania numărul concediilor prin lege și, în același timp, veți reglementa prin lege rata plății?" Am răspuns: Nu vom tolera doar introducerea generală a concediilor," ci le vom face obligatorii din punct de vedere legal, pentru că aceasta este una dintre revendicările noastre." „Dar mă scuzați", a spus el, „în fiecare țară angajatorii luptă împotriva angajaților lor și totuși dumneavoastră, în Germania, susțineți că până și angajatorii vor ajunge treptat să ceară aceste concedii?" „Da, nu poate fi departe momentul în care cei mai înfocați susținători ai concediilor și ai recreerii nu vor fi muncitorii, ci angajatorii."

Național-socialismul este victoria rațiunii asupra iraționalității și este rezonabil ca un om epuizat și slăbit să se recreeze, astfel încât să-și poată îndeplini munca viitoare mult mai bine. Aceasta înseamnă că concediile devin o cerință a bunului simț sănătos și rațional. Nu cerem concedii din milă, ci recunoscând faptul că acestea vor crește și mai mult puterea productivă a poporului nostru. Angajatorul de forță de muncă nu are niciun avantaj în a avea un om obosit și epuizat care lucrează pentru el; un astfel de om consumă pur și simplu energie, în timp ce mașinile continuă să funcționeze, consumă energie, costă bani și se uzează. Și omul încetează să mai fie productiv, astfel încât angajatorul are o dublă pierdere: nu numai că plătește salarii pentru o productivitate diminuată, dar plătește și pentru energia și puterea mașinii neexploatate. Pe de altă parte, dacă omul este odihnit, angajatorul recuperează cu ușurință diferența făcută de concediile pentru care a plătit. Și angajatorul va vedea că soldul său nu va deveni unul debitor, ci va arăta, dimpotrivă, o îmbunătățire pe partea creditului; va vedea că atât el, cât și muncitorul, au de câștigat.

Într-adevăr, este caracteristic național-socialismului faptul că nu face nimic în avantajul unei singure părți. Dacă am face ceva care ar ajuta doar muncitorul și, în același timp, ar dăuna angajatorului, acest lucru nu ar fi un avantaj pentru națiune în ansamblu; un lucru este bun pentru individ dacă este bun pentru poporul german în ansamblu și este bine pentru poporul german ca oamenii să aibă recreere și vacanțe. A fost adesea experiența noastră și este încă și astăzi să auzim un om spunând: „Aș vrea să am opt zile libere; dați-mi banii; dar nu vreau să plec pentru recreere, voi rămâne acasă. Nu, asta este greșit; asta ar fi..."

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

aruncarea banilor; căci acasă omul nu își poate găsi odihnă. Însăși ideea este că, din când în când, va fi scos din podul său, unde vede constant doar suferință și lipsuri, și trimis într-o excursie pe mare, sau la munte, sau pe Rin, și va învăța să uite de lumea muncii de zi cu zi timp de opt zile. Ceea ce predică marxiștii nu este suficient: „Vrem sărbători"; trebuie făcut ceva cu sărbătorile - adică Putere prin Bucurie.

La sfârșitul primului an, am putut spune că Forța Prin Bucurie a cucerit Germania în grabă. Astăzi, realizările noastre sunt atât de mari încât și țările străine le acordă atenție. Indiferent dacă sunt pentru sau împotriva Germaniei, toți cei din străinătate urmăresc cu interes tânăra noastră organizație, care a făcut posibil ceva ce până acum fusese considerat imposibil, un vis de mulți ani al fiecărui socialist din lume. Sperăm să conducem lumea să gândească despre Noua Germanie într-un mod diferit de cel în care o presă rău intenționată ar vrea adesea să ne facă să credem.

„Diario da Manha", de exemplu, oferă ca exemplu al favorabilității crescânde a opiniei mondiale; într-un număr datat 12 octombrie 1935, citim următoarele despre o călătorie pe mare „ Putere prin Bucurie": „Aceasta este revoluția pe care Germania, cu voința fermă și disciplinată a poporului său grupat în jurul lui Adolf Hitler, se pregătește să o îndeplinească. Care vor fi efectele și rezultatele ei finale? Este încă prea devreme pentru a le putea estima; dar un lucru este sigur, și anume că spiritul german lucrează la crearea de noi concepte de viață și la soluționarea celor mai nelămurite probleme ale timpului nostru." Ziarul norvegian, „Karmoy Posten", din 27 septembrie 1935, publică o discuție interesantă despre valoarea călătoriilor „Putere prin Bucurie" dintre un norvegian și un domn Rabinowitz. Norvegianul scrie, referindu-se la schițele pe care ni le oferiți despre cât de oribile sunt călătoriile pe mare: „... viața la bord trebuie să fie în timpul unui astfel de turneu, cu puțin spațiu și înghesuit din toate punctele de vedere, aș dori să subliniez că am participat personal la unul dintre ele și știu că este o prostie..."

· Cu siguranță nu ai fost niciodată la bordul unui vapor de tipul „Putere prin Bucurie". Nu trebuie. Orice țară democratică ți-
„Aruncați peste bord orice simț al dreptății... · ar plăcea ar putea fi mândră de...
organizația Putere Prin Bucurie."

Aș putea extinde la nesfârșit lista declarațiilor similare de presă prietenoase din străinătate; dar un lucru reiese clar din judecățile formate de toți cei care s-au interesat serios de organizația noastră, și anume că ideea de „Putere prin Bucurie" se impune pe baza realizărilor sale, fiind necontestată și în alte țări.

Prin urmare, am avut dreptate întreprinzând călătorii în alte țări. Vom continua pe drumul început, iar în martie a acestui an vom călători cu flota noastră „Putere Prin Bucurie" peste Atlantic, spre Lisabona și Madeira. În plus, din 1936 încoace, în fiecare primăvară și toamnă vom face călătorii spre Sud. Experiențele pe care le-am avut în timpul primelor noastre traversări atlantice către Portugalia au fost atât de favorabile, încât am decis să dezvoltăm aceste călătorii așa cum am menționat mai sus. Nimeni nu poate reprezenta noua Germanie mai bine decât muncitorul german care călătorește cu „Putere Prin Bucurie".

În afară de aceasta, vom realiza anul acesta o serie de proiecte speciale mărețe. Dacă ne gândim unde au călătorit de fapt cele cinci milioane de turiști ai călătoriei „Putere prin Bucurie" din 1934 și 1935, descoperim că dintre aceste cinci milioane, peste trei milioane s-au dus în districtele de frontieră ale țării noastre. Acolo au construit un zid viu al socialismului german. Populația din zonele de frontieră a fost vizitată de frați germani din toate părțile Germaniei. Iar marea camaraderie, care este tocmai ceea ce distinge călătoriile „Putere prin Bucurie" de călătoriile private, le-a oferit acestor frați de la graniță un nou sprijin spiritual. ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Vom continua această muncă metodică și o vom extinde considerabil. Pentru a atinge acest obiectiv, am inițiat o acțiune amplă și intenționăm să reducem prețurile deja scăzute ale programului „Putere prin Bucurie” cu încă 30%. Când s-a propus acest lucru, mulți experți au clătinat din cap și au crezut că acest lucru nu se va putea realiza niciodată. Acum, după o scurtă perioadă de pregătire, pot spune că chiar în acest an tarifele mai mici vor fi disponibile pentru 350.000 de turiști, și aceasta fără a fi nevoie ca cei care oferă cazare să se abată de la tarifele aprobate.

Aceasta înseamnă că, pe distanțe medii, muncitorul german poate pleca pentru o săptămână întreagă de vacanță la un cost de 12 până la 15 sau 16 mărci, inclusiv bilete de avion, cazare și pensiune completă, precum și activități colective de tot felul. Acest lucru ne va permite să includem noi categorii de muncitori care, din cauza situației lor economice, nu au putut participa până acum la o călătorie „Putere prin Bucurie” . Aceste noi mase vor fi cei mai buni turiști, deoarece vor fi cei mai fericiți și cei mai mulțumiți. Îi vom duce în frumoase zone de graniță, care, în același timp, au cea mai mare nevoie de grija pe care le-o poate acorda național-socialismul.

În toate activitățile mișcării „Putere prin Bucurie” care se extind dincolo de granițele Patriei noastre, ne amintim de frații noștri germani din străinătate. Vrem să-i transformăm într-o punte vie care să ne lege de alte țări, iar turiștii noștri vor fi mesageri ai prieteniei pentru a permite altor țări să vadă Germania așa cum este ea cu adevărat. Așadar, îi vom aduce în Germania pe frații noștri rezidenți în străinătate și pe copiii lor, care altfel nu s-ar putea gândi niciodată să viziteze Germania. Vom folosi flota noastră „Putere prin Bucurie” în timpul iernii și în sezonul intermediar și vom efectua aceste călătorii la prețuri foarte mici. În toate aceste acțiuni, nu oferim nicio concurență niciunei instituții industriale, deoarece persoanele care vor participa la aceste călătorii vor fi selectate cu mare atenție de noi. Dacă un om are suficienți bani pentru a-și permite o călătorie obișnuită în Germania, să călătorească pe calea obișnuită.

Oferim facilitățile ieftine menționate mai sus pentru o vizită în Germania doar pentru cei care nu se află într-o poziție atât de norocoasă.

Pentru a încheia observațiile mele despre călătorii și vacanțe, aș dori să ating o mică neliniște care este prezentă în anumite cercuri. În general, toată lumea este entuziasmată de expedițiile „Putere Prin Bucurie” , atât gazdele noastre, cât și turiștii. Toți sunt plini de laude la adresa instituției care, într-adevăr, așa cum s-a dovedit, exercită în multe privințe o influență foarte benefică. Există o singură critică care poate fi auzită ocazional: se spune că o mare parte a turiștilor este formată din oameni care ar putea pleca în vacanță chiar și fără noi. Dar această obiecție este nejustificată. Colaboratorii mei au investigat componența unui număr mare de trenuri. Acest lucru a fost ușor posibil, deoarece fiecare participant este tratat prin intermediul unui chestionar special detaliat. Rezultatul investigației tuturor trenurilor de vacanță din patru districte a fost următorul: nu mai puțin de exact 50% dintre pasageri erau muncitori angajați în industrie. Restul era compus din mici angajați, meseriași independenți, persoane cu mijloace private, membri ai profesiilor liberale etc. Pot oferi, de asemenea, cifre privind veniturile turiștilor „ Putere Prin Bucurie” . Investigarea acelorași trenuri a arătat că o treime dintre turiști aveau venituri mai mici de 100 de mărci pe lună. O altă treime câștiga lunar între 100 și 150 de mărci. Veniturile restului erau mai mari, dar se situau în medie între 150 și 250 de mărci pe lună. Doar 6% câștigau peste 250 de mărci. În această categorie găsim în principal cupluri căsătorite cu familii numeroase, care, din cauza cheltuielilor mari care le revin, au dreptul să participe la călătorii „Putere prin Bucurie” .

Trebuie să ajungem la punctul respectiv — și tot ce s-a întâmplat până în prezent indică faptul că îl vom ajunge —

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

când o călătorie de la Berlin la Rügen cu transport dus-întors și o vacanță de opt zile la mare este disponibilă de la 12 mărci. Scopul final este următorul: în funcție de nivelul actual al populației Germaniei, trebuie să putem trimite în fiecare an 14 milioane de bărbați și femei care muncesc în călătorii recreative de 12 până la 14 zile. Facilitățile existente de transport și cazare sunt total inadecvate pentru a face față acestei probleme. Astăzi au ajuns deja la limita posibilului. Când am profețit acest lucru acum doi ani, am fost ridiculizați.

Prin urmare, vom începe fără întârziere construcția de noi facilități de cazare și de noi nave. În următorii trei ani, Frontul Muncii German va construi clădiri în valoare de 100 de milioane de mărci. Acestea vor include o baie de mare pe insula Rügen, cu 20.000 de paturi și toate dotările pentru recreere. Planurile și machetele pentru această întreprindere unică au fost deja realizate. Le datorăm unei comenzi generoase a Conducătorului nostru, Adolf Hitler.

În plus, vom construi două nave cu o capacitate de 1.500 de persoane fiecare, fără dormitoare comune, toate cabinele urmând să fie pentru două sau patru persoane, fiecare cabină fiind prevăzută cu un hublou, iar întreaga navă având o punte de o capacitate inegalabilă. Pe lângă cele două nave, Der Deutsche și Sierra Cordoba, pe care le avem deja, vom cumpăra în această primăvară încă patru nave de dimensiuni similare. În afară de aceste proiecte, numărul de paturi din căminele de recreere de la țară pe care Frontul Muncii le deține deja va fi mărit la 30.000. Când, în trei ani, totul va fi finalizat, vom putea oferi cazare pentru 1,2 milioane de ființe umane în propriile noastre stațiuni de recreere. Desigur, revendicările sectorului hotelier privat vor primi întotdeauna un tratament privilegiat. Așadar, vom lucra cu tenacitate pentru a atinge obiectivul final, până când ultimul german muncitor își va putea satisface pe deplin dreptul legitim la recreere și vacanțe.

Printre diferitele secțiuni ale organizațiilor Comunității Național-Socialiste „Putere prin Bucurie” , sportul ocupă o poziție deosebit de importantă. Acest birou are responsabilitatea frumoasă, dar infinit de dificilă, de a transforma seara liberă a muncitorului german petrecută în veselă cultură fizică, într-o sursă de forță, precum și de recreere. Astăzi, după doi ani de muncă, putem constata cu satisfacție că rezultatul a depășit cu mult așteptările noastre. Peste trei milioane au urmat 8.500 de cursuri în diferitele categorii de sport (înot, gimnastică, atletism ușor, schi etc.) pe care le-am amenajat. Centrele medicale pentru probleme sportive și cursuri speciale pentru cei care suferă de deficiențe fizice servesc la pregătirea chiar și a ultimilor compatrioți ai noștri. Expedițiile noastre cu barca pe marea liberă au fost întotdeauna la capacitate maximă, iar multe cereri au trebuit să fie respinse. Și în această direcție ne vom extinde activitatea și, în special, vom desfășura călătoriile cu o rază de acțiune mai mare decât în anul trecut. În această iarnă, în momentul scrierii acestui articol, se desfășoară cursuri de schi în cele mai frumoase regiuni de sporturi de iarnă din Germania; 35.000 de persoane vor participa la acestea. În cadrul acestor cursuri sunt disponibile 30.000 de echipamente de schi Strength Through Joy , constând în schiuri cu curele, clăpari și ciorapi, la un preț de 35 de mărci. Această cifră poate părea mare, dar anul trecut s-au vândut 18.000 de echipamente în comerțul cu amănuntul obișnuit. 42.000 de turiști Strength Through Joy au urmărit cu entuziasm Jocurile Olimpice de la Garmisch-Partenkirchen, fiind aduși la locul de desfășurare cu trenurile noastre Strength Through Joy .

Pentru nenumărați germani, aceasta a însemnat împlinirea unui vis prețuit de mult și aparent irealizabil; căci în Germania de astăzi, sportul nu mai este o chestiune de doborâre a recordurilor de către câțiva aleși sau de către persoane mai norocoase din punct de vedere economic, ci a devenit un hobby național. Există deja o lipsă de terenuri de antrenament adecvate, iar afluxul către Puterea Prin Bucurie

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Cursurile sportive sunt menținute constant. Al treilea an, conform experienței anterioare, va arăta din nou un echilibru care va dovedi că în Germania nu se cultivă doar sportul de campionat, ci, mai ales, antrenamentul popular al corpului. Nu ne vom odihni până când chiar și persoanele de 50 și 60 de ani nu vor considera sportul sau antrenamentul fizic ca o necesitate zilnică.

Nou-înființata catedră „Forță prin Bucurie", dedicată Școlarizării și Educației Populare, și-a început activitatea practică cu puțin timp în urmă. Dar în cele câteva luni de existență, a adus deja servicii valoroase națiunii germane prin mii de conferințe-lanternă, prin intermediul bibliotecilor care dețin sute de mii de cărți și prin organizarea de vizite și tururi ghidate de tot felul.

Până în anul în care Partidul Național-Socialist a ajuns la putere, milioane de bărbați și femei germane nu văzuseră niciodată un teatru din interior. Nu numai că li se părea destul de natural să nu meargă la teatru, dar aveau și, din cauza influenței marxiste la care fuseseră expuși, un asemenea complex de inferioritate încât li se părea chiar nepotrivit cu condiția lor socială să meargă acolo. Și aici s-a produs o schimbare fundamentală. Bunurile culturale ale națiunii nu vor mai fi privilegiul claselor deținătoare. O cifră aleasă la întâmplare aruncă o lumină izbitoare asupra importanței considerabile, din punctul de vedere al politicii culturale, a muncii depuse numai în „Marele Berlin": de la 1 decembrie 1934 până la 30 noiembrie 1935, „Putere prin Bucurie" a dus la teatru peste un milion și jumătate de muncitori din Berlin. Oricât de izbitoare ar fi această cifră, îi apreciem considerabil mai mult adevărata valoare atunci când ne amintim că aceasta reprezintă bărbați și femei care fie nu au mers niciodată, fie practic niciodată, la teatru. Prin urmare, acești oameni reprezintă un patronaj suplimentar pentru teatru. Motivele pentru care nu vizitaseră niciodată un teatru erau în principal economice. Un muncitor sau angajat cu un venit lunar de 100 până la 200 de mărci pur și simplu nu era în măsură să plătească prețurile normale de teatru pentru el și soția sa.

Ca urmare a măsurilor noastre generoase, s-a câștigat patronajul marilor masele pentru teatru și sala de concerte - masele care cunoșteau aceste instituții doar din auzite și le priveau cu o indiferență completă. Acesta este un fapt care nu trebuie ignorat și care are, desigur, o repercusiune favorabilă asupra teatrelor private care nu sunt vizitate de Strength Through Joy.

Investigațiile pe care le-am efectuat la începutul anului 1934 la Uzina Siemens, privind vizitele la teatre, au confirmat aceste observații. Una sau două cifre dovedesc cu ușurință acest lucru: 87,6% dintre bărbații și 81,3% dintre femeile chestionate nu văzuseră niciodată o operă; 63,8% dintre bărbații și 74,2% dintre femeile chestionate nu vizitaseră niciodată un teatru. Întrucât aceste întrebări au fost adresate tuturor celor angajați ai concernului Siemens, fără a se face distincție de persoană sau de funcție, de la regizor până la asistent, se poate afirma pe bună dreptate că acei membri ai personalului uzinei care fuseseră deja martori la producții teatrale sau de operă se regăseau printre grupurile de angajați mai bine situate din punct de vedere economic.

Observații recente în diferite fabrici arată rezultatul fericit că muncitorii manuali sunt deosebit de bine reprezentați în activitățile organizate de „ Strength By Joy" (Putere Prin Bucurie). Se desfășoară o muncă de educație culturală, ale cărei efecte vor fi văzute mai târziu.

Numai în Berlin, șapte teatre deservesc fie exclusiv, fie preponderent spectacolul „Putere prin bucurie"; în timp ce numărul mediu de spectatori în întreg Reichul se situează între 60% și 70% din numărul de locuri disponibile, producțiile teatrale ale spectacolului „ Putere prin bucurie" sunt, din fericire, întotdeauna vândute cu mult timp înainte. Un patronaj de această calitate cu greu ar fi putut fi egalat de

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Teatre private germane.

„Concertele Maeștrilor”, introduse acum un an, și „Orele Muzicale”, pe care le vizităm, se bucură, de asemenea, de o mare popularitate. Marile noastre concerte, dirijate de cei mai faimoși dirijori germani, sunt, în general, sold out cu mult înainte de începerea concertelor. Printre orchestrele celebre care au participat la concerte se numără, printre altele, Orchestra Filarmonică din Berlin, orchestra locală din regiunea Berlin (das Landesorchester Gau Berlin) și orchestra Operei Germane. Simfonia a IX-a de Beethoven a fost interpretată de două ori în fața unei săli pline.

În muzee, muncitorul a văzut până acum o instituție categoric burgheză, pe care, din principiu, nu o vizita. Întrucât și nouă ne era dificil să-l aducem pe muncitor într-un muzeu, am organizat mii de petreceri. Dar, pe lângă acestea, am adus arta în fabrică prin intermediul expozițiilor de lucrări, care au fost realizate la scară largă și cu un succes și mai mare în întreg Reich-ul. Contactul cu muncitorii manuali din Germania, în plus, oferă artistului o puternică inspirație pentru creația artistică în concordanță cu vremurile.

În câțiva ani, fiecare dintre fabricile mai mari va avea amenajări pentru o expoziție permanentă. În fiecare an, milioane de germani vor putea aclama lucrările artiștilor germani. Ceea ce am realizat, așadar, este că artistul german a ajuns acolo unde masele muncitoare ale națiunii se adună, adică în șantier și în fabrică; și că, pentru efortul său și pentru comorile artistice pe care le aduce muncitorului manual, artistul este răsplătit din belșug prin stimularea pe care creația sa artistică o primește din contactul cu muncitorul manual și cu sălile de mașini.

În total, la cele 66.000 de evenimente ale noastre „Putere prin Bucurie” au participat 25 de milioane de oameni. Cu dubele noastre de filmare am vizitat satele singuratice și colțurile ciudate ale Germaniei ascunse în păduri și pământuri necultivate, pentru a le oferi fraților noștri de acolo, pentru o dată în acest fel, o schimbare vie și o relaxare de la povara și oboseala zilei.

Dar activitățile noastre se extind și mai departe. În mii și mii de fabrici, de-a lungul multor ani, murdăria s-a înghesuit în colțuri și crăpături, și nimeni nu s-a gândit vreodată să facă locul de muncă frumos. Oamenii se obișnuiseră atât de mult cu spațiile de lucru murdare, înguste și umede, încât erau acceptați ca ceva firesc.

În acest sens, cu un curaj și o energie proaspete, departamentul Frumusețe în Muncă a intervenit. Un vânt proaspăt a suflat prin toate fabricile și a măturat murdăria și praful de pe ferestre și din fiecare colțișor al curților și fabricilor. Peste 200 de milioane de mărci au fost cheltuite de manageri, foarte adesea cu ajutorul personalului uzinei însuși, pentru a face lucrări, la inițiativa departamentului Frumusețe în Muncă , potrivite pentru ființele umane. Unde înainte zăceau peste tot vechituri și gunoi, astăzi există grădini mici, parcele verzi, curți îngrijite, terenuri de sport, săli de lucru luminoase și aerisite, piscine, toalete și băi. În ultimii doi ani au fost create locuri de muncă pe care este o plăcere să le vezi. Până în prezent, au fost reparate aproximativ 17.000 de fabrici. Pe lângă nenumărate îmbunătățiri de importanță mai mare sau mai mică, au fost construite următoarele: 4.314 cantine și camere comune pentru personalul uzinei; 1.580 de terenuri ornamentale; 276 de terenuri de sport; și 93 de piscine.

Această muncă, care este desfășurată astăzi de către Forță Prin Bucurie în fabrici, reacționează automat asupra căminului muncitorului german. Căci un om obișnuit cu un loc de muncă frumos și curat se va simți confortabil doar într-o casă frumoasă și curată.

Construcția grupurilor de lucru în fabrici avansează foarte rapid. Ideea este de a suda ******convertor de cărți electronice DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

membrii NSDAP și ai organizațiilor sale ramurale din cadrul fabricii, împreună cu cei mai buni muncitori cu vârste cuprinse între 18 și 25 de ani, într-un bloc solid, de neînvins, pentru a menține vie ideea de comunitate chiar și în vremuri de criză, în uniune cu liderii „celulei” și „blocului”.
În plus, aceste grupuri de lucru ar trebui să formeze noi obiceiuri în fabrică și ar trebui să inspire evenimente precum inspecții și seri comunitare.

În ceea ce privește organizarea organizației „Forță Prin Bucurie”, se pot oferi următoarele cifre: Comunitatea Național-Socialistă „Forță Prin Bucurie” este împărțită în 32 de regiuni, 771 de districte și 15.051 de grupuri locale, cu un număr egal de gardieni locali. La aceștia se adaugă gardienii de fabrică, a căror funcție se află în interiorul fabricii, în total 57.000. Toți acești 75.000 de colaboratori își oferă serviciile gratuit organizației „Forță Prin Bucurie”.

„Străinătate Prin Bucurie” are doar 2.547 de funcționari salariați.

Această întreprindere măreață, care în primii doi ani a necesitat subvenționarea Frontului Muncii German, sperăm că va fi independentă în acest an. Acesta este probabil cel mai remarcabil și cel mai interesant fapt, mai ales dacă ne gândim că suma de bani mobilizată și pusă în circulație de Strength Through Joy este de peste un milion de Reichmarks, în timp ce Dopolavoro-ul italian nici măcar nu a atins aproximativ acest nivel, iar organizația americană de petrecere a timpului liber și de seară necesită subvenții foarte considerabile; întrucât, din toate eforturile marxiste, care - fie în vechea Germanie, fie în Rusia bolșevistă, fie în țările industriale din Occident - au eșuat total peste tot. Național-socialismul este pe drumul cel bun.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Operațiunile germane de ajutorare de iarnă

de Max Hunger

T. Opera de ajutorare de iarnă, inaugurată de Partidul Național-Socialist și întreprinsă cu mare entuziasm de întreaga națiune, a devenit o instituție recunoscută a celui de-al Treilea Reich și o binecuvântare pentru milioane de bărbați, femei și copii nevoiași, slăbiți și bolnavi.

Deși statul, prin acțiune directă, face tot posibilul pentru a combate șomajul și a depăși dificultățile prin furnizarea de locuri de muncă la scară largă, nu a avut încă suficient timp pentru a găsi de lucru pentru fiecare bărbat și femeie aptă de muncă dispuși să muncească, deși a realizat miracolul aproape incredibil, în fața dificultăților comerciale mondiale, de a reduce numărul șomerilor în decurs de trei ani de la 7 milioane la mai puțin de 2 milioane. Dar, ca orice familie, va avea întotdeauna săraci în mijlocul său.

Legislația socială și asistența publică au făcut și fac mult pentru a atenua lipsă, dar aceste instituții nu pot aboli complet lipsa.

Pentru a-i ajuta pe toți cei ale căror mijloace de subzistență se află puțin sub linia de graniță a fost înființată Acțiunea de Ajutor de Iarnă. Acțiunea de Ajutor de Iarnă nu are scopul de a înlocui Asistența Publică, ci principalul său obiectiv este de a o completa.

Când național-socialismul a preluat puterea pe 30 ianuarie 1933, a fondat Statul, așa cum spunea Dr. Goebbels a descris-o astfel: „un câmp de ruine”, un haos politic, cu vistierie goale și fiecare al cincilea om primind ajutor social.

A fost nevoie de inimi curajoase și o voință de fier pentru a stăpâni o situație aproape fără speranță, pe care guvernele anterioare încercaseră în zadar să o repare. Modul în care au fost gestionate aceste probleme gigantice a devenit deja o chestiune de istorie, dar va fi amintit pentru totdeauna ca un exemplu uimitor de spirit de stat îndrăzneț și constructiv.

Nucleul marii Asociații Naționale Socialiste pentru Bunăstare se formase deja în primăvara anului 1932, dar acțiunea sa reală nu a început decât după venirea la putere a partidului. Prima funcție oficială a asociației a avut loc pe 6 mai 1933, când, în prezența Führerului, comisarul-șef Hilgenfeldt, care fusese pus în fruntea organizației, a făcut cunoscut ordinul Führerului de sancționare a Asociației ca organism oficial în cadrul partidului pentru Reich, autorizat să se ocupe de toate problemele legate de bunăstarea publică și ajutorare.

Asociația a fost chemată la acțiune pentru prima dată cu ocazia zilei de naștere a Führer-ului, pe 20 aprilie, când i-a fost încredințată distribuirea de pachete cu alimente șomerilor, și pe 1 mai, când a efectuat prima colecta stradală pentru fondul de vacanță pentru copii.

În vara aceluiași an, Asociația a primit puteri executive pentru organizarea Operațiunii de Ajutor de Iarnă, care fusese planificată de Führer, și a început imediat pregătirile organizatorice pentru marea sarcină. Pe 13 septembrie, Führer a deschis campania, declarând că nimeni din Germania nu trebuie să sufere de foame sau frig în timpul iernii, iar Dr. Goebbels, în mesajul său de rămas bun, a spus că această Operațiune de Ajutor de Iarnă trebuie dusă la bun sfârșit cu...

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

cele mai curate și mai decente metode imaginabile și că, din simpatie față de săraci, întreaga națiune ar trebui să aibă în prima duminică a fiecărei luni o „tocăniță dintr-un singur fel de mâncare” și să ofere diferența din costul cinei obișnuite pentru a ajuta nevoiașii. Data începerii lucrărilor de ajutorare de iarnă a fost fixată pentru 1 octombrie, iar pe 16 septembrie, comisarul-șef Hilgenfeldt s-a deplasat cu un personal de 36 de asistenți la birourile care îi fuseseră puse la dispoziție în clădirea Reichstagului.

Într-un discurs rostit la 11 decembrie 1935, Hilgenfeldt descrie unele dintre dificultățile cu care a trebuit să se confrunte în organizarea lucrării care i-a fost încredințată. Încă de la început a fost clar că succesul întreprinderii depindea de construirea unor mecanisme eficiente de colectare și distribuție și de implicarea activă a întregii națiuni în aceasta. Prin urmare, cei căldicei și indiferenți trebuiau îndemnați la un sentiment mai înalt de cetățenie, iar egoiștii la un nou altruism; fiecare german trebuia să înțeleagă că adevărata camaraderie se bazează pe sacrificiu de sine și ajutor reciproc. Führerul, la deschiderea Opera de Ajutor de Iarnă, a declarat: „Această mare acțiune împotriva foametei și a frigului trebuie inițiată sub motto-ul: Solidaritatea internațională a proletariatului a fost zdrobită de noi. În locul ei, vom ridica unitatea națională vie a poporului german.”

Hilgenfeldt a recunoscut de la bun început că organizația, pentru a fi eficientă, trebuia să fie elastică în aplicarea sa la necesități și adaptabilă la condițiile variate ale nevoilor reale pe care urma să le satisfacă.

„Nimeni nu va suferi de foame și frig!” Aceasta a fost porunca Führer-ului dată adepților săi de încredere.

Cum urma să se facă asta? Erau aproximativ 17 milioane de oameni care trebuiau îngrijiți: aproape o treime din întreaga populație a Germaniei. Într-adevăr, o sarcină formidabilă! Cu toate acestea, comisarul-șef Hilgenfeldt știa că, în primul rând, se putea baza pe colaborarea devotată a aproximativ 30.000 de secții locale ale partidului, dar știa și că acestea nu puteau funcționa satisfăcător dacă nu fuseseră elaborate în prealabil planuri minuțioase, care să cuprindă fiecare situație neprevăzută.

Din acest motiv, a apelat la ajutorul experților din domeniul financiar, industrial și al transporturilor, precum și al comerțului cu cartofi, făină și cărbune; a folosit, de asemenea, instituțiile caritabile existente, de la Misiunile Bisericești, Crucea Roșie Germană, Corpul Tehnic de Urgență, până la micul grup de muncitori entuziaști, numiți „adventiști”. A fost o mobilizare generală a tuturor forțelor antrenate și experimentate în munca de asistență publică și a celor gata și dispuși să ajute ca muncitori onorifici, indiferent de partid și de statutul social.

Fiecare filială locală a partidului din întreaga țară a colectat și a păstrat numele tuturor persoanelor care aveau nevoie de ajutor suplimentar. Pe măsură ce munca s-a intensificat, o secțiune specială a Asociației Naționale Socialiste pentru Bunăstare a fost afiliată fiecărei filiale locale, unde bărbați și femei din toate clasele sociale lucrau împreună cu o singură voință pentru un scop comun.

În organizarea ajutorului, trebuiau studiate și ținute cont de nevoile speciale ale diferitelor zone.
Întrucât obiceiurile de viață erau diferite în diferitele districte, chiar și în ceea ce privește alimentația, și întrucât zonele defavorizate coincideau în principal cu centrele industriale dens populate, Asociația a trebuit să ia măsuri pentru a îndeplini toate aceste cerințe speciale. Aceste dificultăți sunt cel mai bine ilustrate de un caz concret: populația provinciei renano-westfaliene, de exemplu, este obișnuită să consume un soi galben de cartofi; același lucru a fost valabil și pentru Essen și Hamburg; în consecință, toate soiurile albe și roșii de cartofi trebuiau trimise în alte părți ale Germaniei unde erau apreciate, în special în Baden.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Colectarea și distribuirea cartofilor a pus o presiune excepțională asupra resurselor organizației din cauza nevoilor locale inegale ale populației. De exemplu, în Bavaria, care este autosuficientă în ceea ce privește cartofii, nu s-au efectuat livrări, în timp ce pentru districtul Essen a fost necesară o cantitate suplimentară de 1,45 milioane de cwt, iar pentru Saxonia 0,92 milioane de cwt. Printre alte orașe și districte care au necesitat aprovizionare suplimentară s-au numărat Berlin, Germania Centrală, zonele industriale renano-westfaliene, Baden și părți din Württemberg. În timpul campaniei din 1933/34, au fost colectate și distribuite aproximativ 60.000 de camioane de cartofi. Din această cantitate, numai Berlinul primea zilnic între 700 și 800 de camioane. Rația lunară de cartofi distribuită era egală cu aproximativ 13,6 kg pe cap de locuitor din întreaga populație. Dar, deoarece doar aproximativ o treime din populație primea ajutoare suplimentare, rația pe cap de locuitor al celor efectiv ajutați se ridica la aproximativ 45,6 kg pe lună. Condiții similare au prevalat în ceea ce privește nevoile și distribuția de combustibil.

În unele districte se arde în principal lemn, în altele gazon, cărbune sau brichete de lignit. Firește, cuptoarele și sobele sunt special adaptate la combustibilul utilizat. Prin urmare, trebuia să se aibă grijă ca fiecare localitate să fie aprovizionată cu combustibilul necesar în cantitate suficientă. Cantitatea de combustibil permisă pentru fiecare gospodărie era calculată astfel încât să fie suficientă pentru încălzirea unei camere pe toată durata iernii. Familiilor cu 3 sau 4 copii li se aloca suficient cărbune pentru a încălzi 2 camere pe tot parcursul iernii.

Pentru transportul întregului combustibil necesar în 1933/34, au fost necesare aproximativ 140.000 de vagoane de cale ferată, cantitatea de cărbune reprezentând aproximativ 16% din cantitatea totală de combustibil utilizată în Germania. Cantitatea de cărbune furnizată în timpul iernii unei familii cu 2 copii reprezintă aproximativ 9 cwt., în timp ce fiecare gospodărie din districtele miniere, unde cărbunele este ars mai extravagant, a primit aproximativ 22 cwt. în aceeași perioadă.

Distribuția cărbunelui este efectuată de către comercianții locali de cărbune. Persoanele care au dreptul la scutire primesc mandate pentru livrarea a câte 1 cwt. Mandatele sunt înmânate comerciantului de cărbune, care apoi livrează cărbunele în schimbul plății unei mici taxe de portaj. Destinatarii care nu pot plăti primesc cărbunele livrat gratuit.

Ne vom face poate o idee mai bună despre magnitudinea aprovizionării cu cărbune dacă ni se va explica faptul că minerii din bazinul Saar ar trebui să muncească 3 luni pentru a obține cantitatea de cărbune necesară pentru lucrările de ajutor de iarnă.

Ajutorul de iarnă include și furnizarea de încălțăminte și îmbrăcăminte. Lungimile materialului folosit pentru hainele ar încadra o lungime totală de aproximativ 5.000 de mile.

Pe lângă cartofi, se distribuie și alte alimente: orez, făină, cacao, lapte, grăsimi, carne, pește și alte produse comestibile. De asemenea, se oferă mese gratuite, iar de Crăciun, tinerilor li se oferă pomi de Crăciun. În 1933/34, numai la Berlin au fost distribuiți 300.000 de pomi de Crăciun.

Pentru strângerea darurilor necesare achiziționării tuturor acestor provizii uriașe, s-au adoptat diverse metode: colecte stradale la care participă chiar și cei mai înalți funcționari ai statului, spectacole caritabile, evenimente sociale, loterii stradale, colecte lunare de „tocăniță dintr-o singură porție”, donații de pachete de alimente de o liră, cotizații publice, taxe speciale pe venit, colecte private, vânzări stradale de insigne etc. etc.

Temeiul organizării este cel mai bine ilustrat de metoda prin care „un singur fel de mâncare”
Colecțiile de „tocăniță” sunt desfășurate în Berlin.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Orașul Berlin este alcătuit din aproximativ 125.000 de case; pentru fiecare casă se întocmește o listă a locuitorilor, iar în fiecare casă se solicită fiecare familie sau chiriaș independent, iar banii sunt colectați. Contribuția, în funcție de mijloacele contribuabilului, este introdusă de acesta în listă, care, în câteva ore, este returnată filialei locale împreună cu suma colectată. Numai în Berlin există în medie 140.000 de voluntari implicați în lucrările de ajutorare de iarnă.

De asemenea, trebuie menționat faptul că fabricarea insignelor și a cadourilor, care sunt vândute pe străzi în ocazii speciale, a oferit de lucru și pâine multor șomeri din zonele industriale aflate în dificultate. În iarna anilor 1933/34, de exemplu, au fost plasate comenzi în valoare de 4 milioane de mărci la producători din Pădurea Bavareză, Turingia și Saxonia, și nici măcar Prusia Orientală, cu industria sa de chihlimbar, nu a fost uitată. Pentru 1934/35, valoarea acestor comenzi a fost majorată la 5 milioane de mărci.

Scutirea se acordă tuturor persoanelor eligibile, indiferent de rasă sau naționalitate.

De exemplu, în 1933/34, au fost ajutați 69.336 de străini, dintre care 29.108 erau evrei. Numai la Berlin, 13.818 evrei și 8.054 de străini erau îngrijiți de Operațiunile de Ajutor de Iarnă. Sumele totale în bani și în valoare de bani colectate pentru Operațiunile de Ajutor de Iarnă au fost:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Numărul celor asistați a fost următorul:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

O mențiune specială merită acordată asistenței fără egal acordate de fermieri pentru Operațiunile de Ajutor de Iarnă. Câteva cifre vor ilustra acest lucru: în 1933/34, de exemplu, Pommerania a furnizat 841.477 cwt. de cartofi.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******

Machine Translated by Google

Toate mărfurile pentru lucrările de ajutor de iarnă au fost transportate gratuit de Căile Ferate de Stat.
În campania 1933/34, contribuția Căilor Ferate de Stat în această privință s-a ridicat la 14.672.957 Mks., în timp ce greutatea totală a transporturilor s-a ridicat la 59.025.995 cwt.

Numărul de asistenți onorifici angajați în Opera de Ajutor de Iarnă a ajuns la o medie de 1½ milion în fiecare an, în timp ce în administrarea acestei organizații au fost angajați următorii funcționari, funcționari etc.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Costul total al administrării este puțin sub 1% din totalul încasărilor.

Führerul și Reichskanzlerul Adolf Hitler, primindu-l pe 27 mai anul trecut pe comisarul-șef Hilgenfeldt în compania principalilor săi lucrători, și-a exprimat profunda apreciere pentru munca depusă de organizație și, când a încheiat spunând că „Operația de ajutor de iarnă este o realizare istorică unică a muncii sociale”, nu a făcut decât să exprime sentimentul fiecărui german adevărat cu privire la acest mare efort național de bunăvoință reciprocă și sacrificiu personal.

******Convertor de cărți electronice DEMO Filigrane*******